

LA ABU GHRAIB

PRIZOMIER

FLACĂRA

GRATUIT Almanah Flacăra!

FLACĂRA

Exclusivitate

AM FOST

JACK DANIEL'S
Old No. 7
BRAND
Tennessee
WHISKEY

MADE IN TENNESSEE

JACK DANIEL'S
OLD TIME
Old No. 7
BRAND
QUALITY
Tennessee
SOUR MASH
WHISKEY
DISTILLED AND BOTTLED BY
JACK DANIEL DISTILLERY
LEM MOTLOW, PROPRIETOR
LYNCHBURG (POP. 351), TENN. U.S.A.
EST. & REG. IN 1866
43% ALC BY VOL. (86 PROOF)

BOTTLED AT THE DISTILLERY

P/12394

24

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's, Inc.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Cei care au scăpat cu viață din Abu Ghraib sunt foarte puțini. Dacă ai, totuși, norocul jurnalistic să întâlnești vreunul, discuția decurge foarte greu. Ei se consideră dezonorați, o situație mult mai rea decât moartea, cel puțin pentru musulmani. Le e rușine și teamă să vorbească despre asta. Nu-ți va spune nimeni eu am fost violat sau eu am fost silit să fac sex în grup, cu alți deținuți. Oricum, cu ochii plecați în pământ, omul spune că doar a văzut asta, zi de zi, în jurul lui.

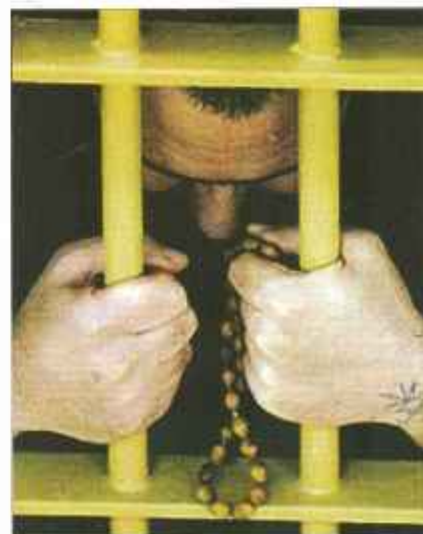
„Am fost închis la

SALA DE
LECTURĂ

**„O femeie în uniformă,
americană, le-a ordonat
deținuților să-și scoată hainele
și să-și sugă penisurile între ei”**

„Sunt Jules K., din Irak. Înainte de invazia americanilor, eram căpitan în armata irakiană. Forțele de ocupație din Bagdad mi-au dat casa peste cap, au răscolit fiecare cotlon. M-au arestat în fața familiei, a soției și a celor trei copii, doi băieți și o fată. Mi-au pus cătușe la mâini și un sac de plastic pe cap. M-au interogat despre alți militari, să le spun unde se ascund, care fac parte din rezistență. Le-am răspuns că nu știu, nu am ce să le spun. Când au auzit asta, s-au infuriat foarte tare și au țipat: *lasă că te facem noi să vorbești!* M-au dus la Abu Ghraib. Nici nu am ajuns bine, că trei militari și doi civili m-au luat la aceleași întrebări. Le-am răspuns la fel. Un civil a ordonat să fiu dus într-o celulă. Era atât de mică, încât părea o cutie dotată cu o scurgere de WC. Trei zile am stat acolo, fără să văd lumina soarelui. Îmi dădeau, prin vizetă, câte o farfurie cu un fel de supă, oribilă, cu gust de roșii. Apoi m-au luat trei soldați. Pe condorul pe care mergeam am văzut cum au bătut un deținut, cu băte și cabluri, până l-au omorât. Am intrat iar într-un interogatoriu, pe aceeași temă. Nu aveam ce să spun. Un civil a urlat să mă dea afară. M-au dus în alt loc, mi-au legat mâinile și picioarele și m-au pus la electroșocuri. După trei zile de stat în izolator (*solitary*), mi s-a administrat o altă porție de curent electric. Aceasta e, desigur, doar o parte din ceea ce am pățit acolo. Am văzut cum oamenii sunt omorâți în bătaie. Nevestele și surorile prizonierilor sunt violate în fața lor. Eram tratați ca niște animale. O femeie în uniformă, americană, le-a ordonat deținuților să-și scoată hainele și să-și sugă penisurile între ei. Alădată, militarii americani făceau sex cu prizonierii, ca și când toți ar fi gay.”

Abu Ghraib“

Vedeți și vă temeți!

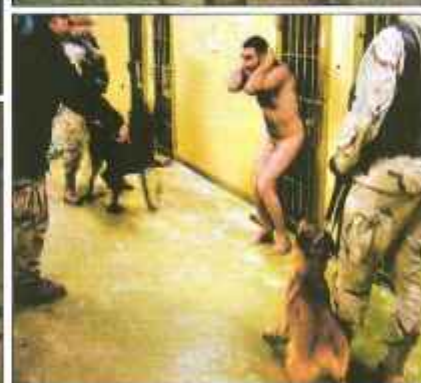
A vorbi cu un om care a scăpat dintr-o închisoare irakiană, în general, și din Abu Ghraib, în special, este aproape ca și cum ai vorbi cu morții. Acolo intri și nu prea mai ieși viu. Întreg la trup și la minte, în nici un caz. O tradiție sinistă, instaurată de Saddam. Apoi, se pare, preluată și îmbogățită de armata americană. În urmă cu doi ani, toată lumea a fost șocată de transmiterea unor imagini înregistrate în Abu Ghraib. Torturi înfiorătoare, aberații sexuale, bucăți din deținuți aruncate hrană pentru câini. Irakienii sunt convinși că americanii au vrut să se știe asta. Ca un fel de avertisment: *vedeți și vă temeți!* Chiar dacă a condamnat ororile înregistrate, Administrația de la Washington nu a făcut nimic pentru stoparea lor. Drept dovadă, unul dintre martorii noștri a jucat în același film, fiind închis în Abu Ghraib, în urmă cu nouă luni.

Școli și manuale de tortură

Irakul se „mândrește” cu o „salbă” de închisori considerate a fi cele mai sinistre din lume. Adevărate lagăre de exterminare, gândite de Saddam pentru a-și anihila opozanții. Și a arăta populației, clar, ce pătește dacă are, cumva, idei revoluționare. La începutul anilor '70, era la modă *Nugra Alsulaiman, Pușcări din deșert*. Într-o groapă enormă, printre dune de nisip și blocuri de piatră, s-au încropit, pur și simplu, celule de tortură și moarte lentă. Un fel de *sub pământ SRL*, de unde, odată intrați, puțini au mai văzut vreodată lumina soarelui. În Bagdad, cea mai temută pușcărie era *Palatul sfârșitului*. Organizată chiar într-un fost palat, al unei prințese din familia regală, închisoarea cu pricina i-a depozitat pe cei mai mulți dintre irakienii cu idei partizane. În 1973, însă, aflând de ororile care se petrec acolo, comunitatea internațională l-a „urecheat” puțin pe

Saddam. Și el a zis că se cumintește, cum să nu. A închis parțial cele două lagăre și a investit în dezvoltarea Abu Ghraib-ului. Ca la carte, cu metode moderne de tortură, importate din Germania Democrată. Gardienii au fost școliți, s-au făcut chiar manuale de tortură. Destul de prozaice, însă, prin comparație cu imaginația militarilor americani. Irakienii spun că Saddam măcar te omora mai repede: „Aștia vor spectacol, să te vadă cum agonizezi!”

**„Scurfundau
deținuții
într-un bazin
cu acid și apoi
scoteau
scheletele
curățate de
carne”**

Ne întinde mâna, în semn de bun venit în magazin. Niște cicatrici întortocheate îi brăzdează brațele. Ca și când un animal fioros, de pradă, și-ar fi răsucit ghearele în carnea lui. Sunt „doar” semne ale trecerii printr-o închisoare irakiană. Și doar câteva, „grosul” e acoperit de haine. Nadir Hashim Thahir locuiește în București din 1971. Pentru că era pe lista neagră a regimului Saddam, Partidul Democrat din Kurdistan i-a făcut rost de o bursă în România. Întâmplare care i-a salvat viața. Și, totuși, o regretă: „Există unele lucruri mai importante decât viața. Îmi pare rău că nu am rămas în țara mea, să lupt în continuare, în taberele din munți, alături de camarazii mei. Toți conducătorii de acum

ai Irakului provin de acolo.”

Nadir a fost arestat, de mai multe ori, în „calitate” de membru activ al organizațiilor studentesce neubitoare de dictatură. Era un fel de strateg, adică lupta cu ideile, nu cu pușca. Întrebăm, firesc, ce anume a făcut, pentru ce motive a fost închis. Ne privește cu un zâmbet îngăduitor: „Nu era nevoie de un motiv serios, arestau pe oricine, era un fel de sport național. Nici vorbă de proces, condamnare ori alte finețuri democratice. Putrezeai în închisoare, erai umilit și torturat, fără ca măcar să ți se spună pentru ce motiv. În cazul meu, aveam, totuși, gura cam mare împotriva regimului. Dar erau arestați și oameni complet nevinovați, la

întâmplare, pur și simplu. Era o modalitate de a speria populația, ca să fie supusă. Și, din păcate, la fel se întâmplă și acum. Americanii au preluat toate metodele de tortură psihică și fizică practicate de Saddam, ba le-au mai și perfecționat. Ceea ce se petrece acum la Abu Ghraib este o rușine nu numai pentru americani, ci pentru toată specia umană. Credeam că nu poate exista ceva mai sinistru decât închisoarea Palatului sfârșitului, din Bagdad, unde am fost eu închis. Ei, uite că m-am înșelat! Gardienii lui Saddam erau chiar cumsecade prin comparație cu americanii. Pe noi, totuși, nu ne-au violat, nu ne-au dat hrană la câini. Eram un grup de 17 studenți. Ne-au anunțat că vom fi executați,

Pe lista angajaților de la Abu Ghraib se află peste 3.000 de funcționari. Cele mai mari salarii sunt adjudecate de specialiștii în tortură. Există și o ierarhie a metodelor folosite, funcție de statutul deținutului: condamnat la 10 ani, la 20, pe viață sau la moarte.

fără nici un fel de condamnare. Nici măcar nu ne-am mirat, știam că dacă ajungi în Palat nu mai ai scăpare. De aceea se și numea *al sfârșitului*. Ne-au anchetat zile și nopți în șir, în ideea de a-i turna pe alții, ca să umplem puscăria. După atâtea bătăi și torturi, uneori nici nu mai știai ce spui. Unii, când își vedeau moartea în față, își denunțau părinții, frații, prietenii, vecinii, chiar dacă aceștia nu erau implicați în nici un fel în revolta politică. Era o situație de còșmar, sub limitele demnității umane. În închisorile din Irak nu a existat nici o regulă, nici o lege. Era un haos total, ne așteptam la orice. Lucru valabil, vâd, și acum. Nici nu știu cum să vă spun situația de acolo, e greu de povestit despre asta...

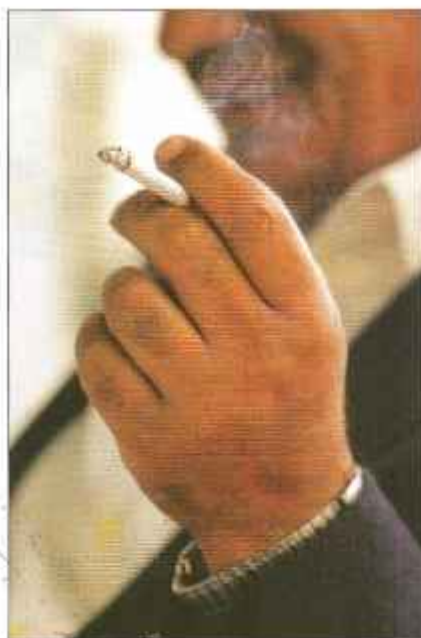
Sub ochii mei, unui deținut erau alinați la perete și împușcați. Cadavrele, cu pietre legate de picioare, erau aruncate în Tigru, undeva în spatele închisorii. Trei dintre colegii mei au fost bătuți, cu pumnii și picioarele, până au murit, într-o baltă de sânge. Ne trăgeau pe un fel de scripete, cu niște colți de-ți intrau în carne, de unde am și rănile de pe mâini, până leșinam de durere. Mai era o metodă, poate cea mai sinistru, unică în lume. Deținutii erau legați de gât și scufundați într-un bazin cu acid. După câteva minute, gardienii trăgeau streangurile și ieșeau scheletele curățate de carne. Nici moartea cu *elefantul* nu era mai blândă. Un fel de cablu împletit, legat cu niște funii, de arăta ca o trompă de elefant. Te loveau cu el până îți dădeai duhul. Și nu dura mai mult de un sfert de oră. Într-un an și două luni, cât am stat în *Palatul sfârșitului*, am văzut în fiecare zi moartea, cu ochii mei. Chiar mă rugam uneori să vină mai repede, că nu mai suportam. La un moment dat, din motive pe care nu le-am înțeles atunci, grupul nostru de studenți a fost eliberat. Ne-am dat seama, peste câteva zile, că era o capcană. Ne urmăreau ca să ajungă, prin noi, la grupurile de partizani din munți. Ne-am prins și nu le-am făcut jocul. Așa că au început să ne impună pe stradă, ziua în amiaza mare. Doi colegi au murit pe loc, alții au reușit să fugă și să se ascundă, eu am venit în România. Mi-a trebuit mult până să-mi revin, foamea și tortura din închisoare m-au dărâmat. Dar, deși am trecut prin toate astea, ceea ce mi-a povestit Rahai, un prieten închis la Abu Ghraib, m-a șocat. Acolo, metodele de tortură erau mult mai sofisticate. Existau un fel de praștii, de pildă, în formă de semicerc, pe care ți le puneau în jurul gâtului. Și semicercul se tot strângea, lent, până nu mai puteai respira, îți atârna limba afară, îți ieșeau ochii din cap, îți plesnea pielea, îți țâșnea sângele. Într-o singură zi, au fost omorâți așa 70 de oameni. Apoi altă moarte cu încetinitorul, prin înecare. Deținutii erau legați într-un fel de celule și se dădea drumul la pompa de apă. Și tu stăteai să te înghită apa, încet, dar sigur. Până la genunchi, până la brâu, până la gât. Apoi, definitiv. Combinațiile dintre tortura fizică și psihică erau monstruoase. Un personaj religios foarte important, un muftiu sunit, a fost terorizat cu un cărăbuș. I-au ras părul, i-au pus cărăbușul pe chelie și i-au acoperit capul etanș, cu un fel de castron de aluminiu. Cărăbușul se cățara pe castron, apoi cădea pe chelia muftiului. Alerga dintr-o parte în alta, disperat să găsească o ieșire, iar se cățara, iar cădea... Parțial era cine cedează primul. Muftiul și-a pierdut mințile înainte de moartea cărăbușului."

**„Familia mea
are abonament
la Abu Ghraib”.**

**Pariuri
și concursuri
cu premii
pentru cea mai
inedită tortură**

**„Mai bine
moarte,
decât să le iasă
din burtă
un american”**

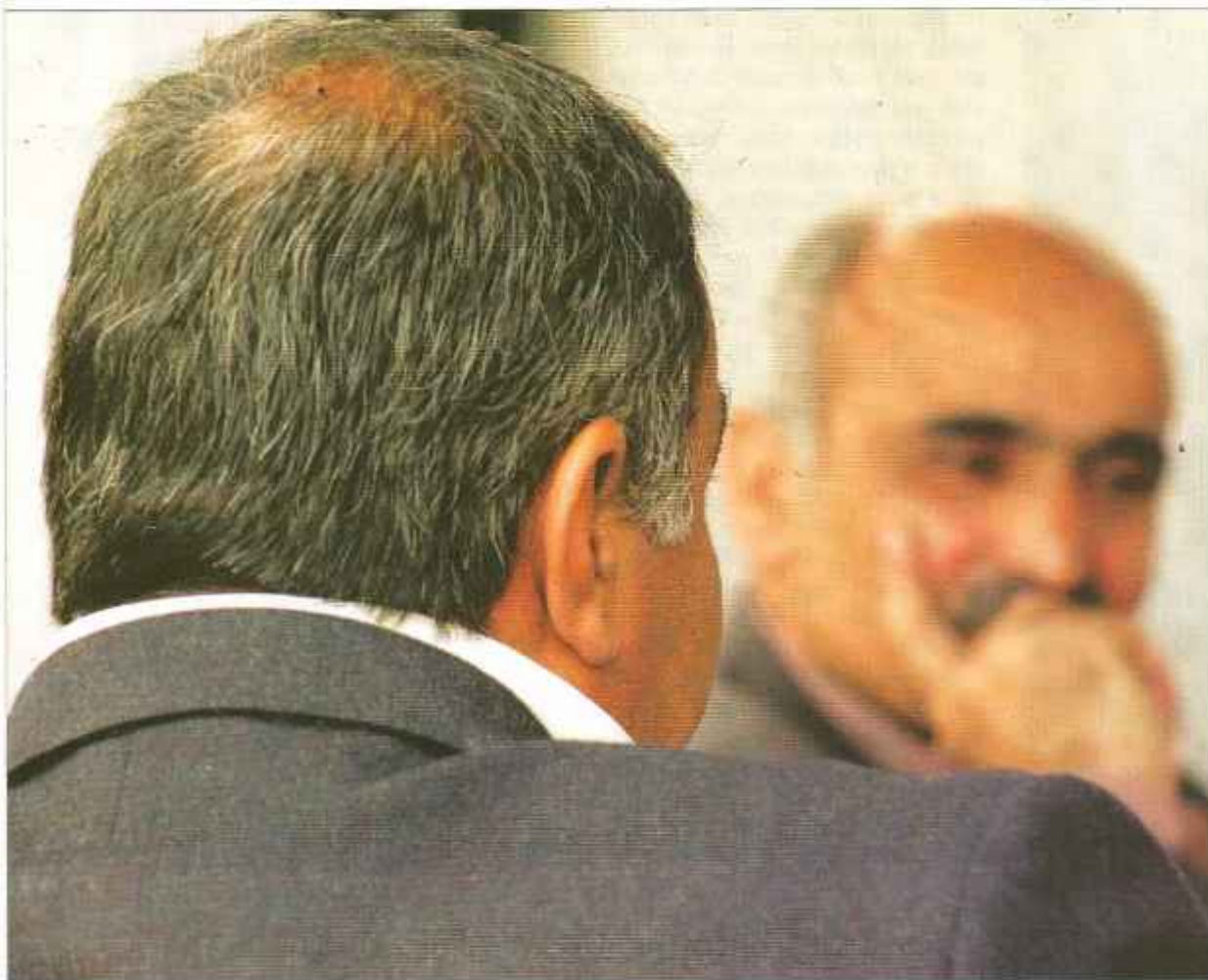

Un drum, ca de țară, pe undeva prin Colentina. Intrăm într-o curte, peisaj de șantier. Gazda noastră se scuză, casa e în construcție. Între cofraje și betoane strălucește un ditamai Cadillac visiniu. O bijuterie din 1989, mașină de colecție, ce să mai vorbim. Sigur că o probăm. Stai în ea ca-n sufragerie. Plimbarea o lăsăm pe data viitoare. Am venit până aici, totuși, cu o treabă. Conform ritualului irakian, mai întâi intrăm în bucătărie. Dacă guști din pâinea casei, deja ești ridicat la rang de prieten. Apoi ne descăltăm, pentru că următoarea încăpere este și locul de

rugăciune. Și cum tocmai e vremea, ni se spune să mai așteptăm puțin. Domnul R., pentru că nu dorește să-și expună numele, este din orașul Ramady, din sudul Irakului. A terminat facultatea de medicină în București, la sfârșitul anilor '70. Apoi a lucrat, ca medic, în armata irakiană. A revenit în București, în 1991, pentru că „nu puteam să tac despre Saddam, așa că mai bine am plecat”. S-a căsătorit cu o dâmbovițeană de-a noastră, are doi copii, o fetiță și un băiat, și câteva afaceri din care familia lui trăiește decent, ba îi mai ajută și pe alți compatrioți, care încă nu și-au făcut un rost aici. A fost nevoie de foarte multe insistențe ca să accepte să vorbească despre Abu Ghraib. Prietenii știu de ce: „Toate rudele mele sunt în Ramady, am 11 frați și surori, toți cu familii. Casa mea părintească este vecină cu tancurile americane, că au o bază chiar acolo. O văd la televizor, de câte ori se întâmplă câte ceva. Săptămâna trecută, de pildă, a fost omorât tatăl unui prieten. Zilnic sunt masacre pe străzi, se moare mai mult decât se trăiește. Frații mei, chiar dacă au casele aproape unui de alții, cam la 150 de metri, nu se pot vizita între ei. Eu aflu că au pățit ceva de-abia după câteva luni. Nu putem ține legătura, sunt urmărite toate mijloacele de comunicare, de la telefon până la Internet. Dacă chiar vorbim, spunem doar banalități. Fratele meu zice că ei sunt bine, de pildă, și apoi aflu că fiul lui e închis la Abu Ghraib, de câteva luni. De aceea ne temem, e o

teroare acolo cum nu vă imaginați. Mult mai rău decât pe vremea lui Saddam. Familia mea parcă are abonament la Abu Ghraib. Trei frați au fost închiși acolo, nu mai știu câți nepoți și veri. Sunt luați din case sau de pe stradă, pur și simplu, cu saci pe cap, ca să nu vadă unde vor fi duși. Apoi nu mai auzi nimic de ei. Pe unii nu-i mai vezi niciodată, alții apar peste câteva luni, nenorociți de atâtea tortură. Dacă le dai spagă americanilor, în jur de zece mii de dolari, într-un final ți se spune unde e cutare dintre rudele tale. Dacă se mai află în viață, evident. Sub pretextul că ești de-al rezistenței, e permis orice. Se practică răpiri pe toate drumurile, o altă sursă de bani, ca răscumpărare. Cele mai multe sunt puse la cale de iranieni, care au girul americanilor. Ca să fie cât mai mult haos și groază în populație. Sunt arestați chiar și copiii și femeile, fără nici un motiv. Ce mi-au spus despre torturile de la Abu Ghraib este înfrigorant. Americanii fac și pariuri, concursuri cu premii pentru cea mai inedită tortură. Așa se relaxează cea mai mare democrație din lume, în Irak! Pun cainii să muște bucăți din deținuți, îi îndoaie în șocuri electrice, bagă sticle, furtunuri și multe altele în rectul lor, îi pictează, apoi, cu ceea ce iese de acolo, îi obligă pe bărbați să facă sex între ei, să bea urină, să mănânce carne de porc, cea mai umilitoare situație pentru un musulman. În aceste condiții, mulți dintre deținuți se sinucid, ca să scape de rușine. Unii se dau cu capul de pereți, pur și simplu, până și-l zdrobesc și mor. Se practică și violurile în familie: fiica este violată în fața tatălui, mama – în fața copiilor. Cum să supraviețuiești unor asemenea orori? Femeile se roagă să fie omorâte pentru că violurile le-au pătat onoarea familiei, a tribului, că de cea personală nici nu mai vorbim. Se sinucid pe capete, chiar dacă scapă din închisoare. Mai bine moarte, decât să le iasă din burtă un american. Și nici nu ar ști cine e tatăl, că au avut de-a face cu zeci de soldați. Morții sunt dați hrană câinilor. O fată și-a recunoscut tatăl într-o fotografie de acest gen. Un soldat stătea pe capul lui desfigurat de torturi și râdea ca la fotograf. Toate aceste abuzuri au fost dovedite, există probe, le-a văzut toată lumea. Dar nu a fost nimeni pedepsit. Concluziile vă rog să le trageți dumneavoastră. „Un grup de deținuți de la Abu Ghraib a reușit să trimită o scrisoare rezistenței irakiene. Era, de fapt, o rugăciune, ca la Dumnezeu. Să facă luptătorii așa cumva ca să bombardeze închisoarea. Să moară toți și să scape lumea de rușinea asta.”

— **Liliana Petruș** și **Ahmed Jaber**
— foto: **Octavian Tibăr** și **agenții de presă**

Crama Neamului
(traditional Romanian cuisine)

Cedar's
(traditional Lebanese cuisine)

Colosseum
(international cuisine)

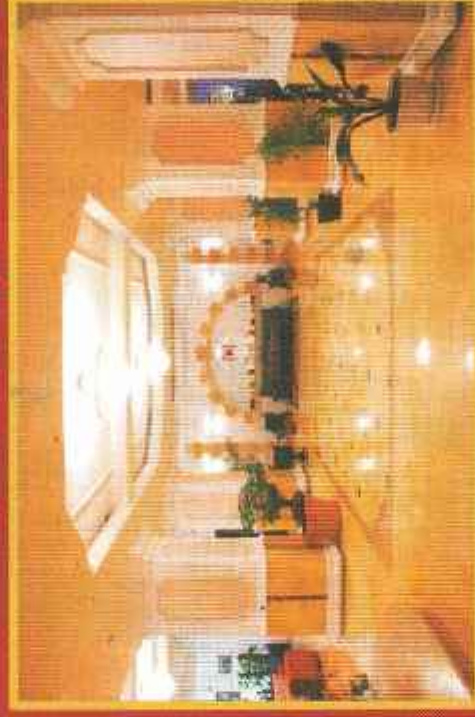

Venezia
(traditional Italian cuisine)

PHOENICIA

GRAND HOTEL

89€ / room

348 Rooms

4 Restaurants

10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places

Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

B-dul Alexandru Sărbănescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro; reservation@phoenicia.ro; www.phoenicia.ro; Tel./fax: 021/3000.888, 021/3000.885

Biroul Român de Audit al Tiroloilor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicația ce beneficiază de rezultate de audit, conform
Statutului Național de Audit, măsoară în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiiflacara.ro

REDACTOR ȘEF: Mihai Gălbăn - mihai.galbana@revistafiacara.ro
redactie@revistafiacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Șonit

petrusonit@revistafiacara.ro

SENIOR EDITOR: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro

EDITOR: Alina Ghemari - alina.ghemari@revistafiacara.ro

SPORT: Paraschiva Dumitrescu

COLABORĂTORI PERMANENȚI

Călin Apostol, Horia Gălbă, Claudiu Gălbă, Mugur Mitigă, Horia Păroaș,
Mircea Prodan, Felicia Șerban, Bogdan Șerban, Dana Zorăreanu, Tudor Călin Zorăreanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tăbă - octavian.taba@revistafiacara.ro

FOTOREPORTERI: Robert Hancianec - robert.hancianec@revistafiacara.ro

TEHNOREDACTOR: Laura Tăbă - laura.taba@revistafiacara.ro

dit@publicatiiflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE ROMÂNÎ - Gelu Văgan (Madrid),

Comel Toma, Vasile Condărescu (Roma), Anca Moșoiu (Istanbul), Eugen Furușă

(Canada), Adina Dabija (SUA), STRAINI - Leif Iauw (Senegal), Boon Jae-Byu

(Coreea de Sud), Iurajko Stok (Grecia)

ÎN TERITORIU - Marius Condărescu, Dan Marac (Galați)

Grafică, ilustrații
și prelucrări imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată în
Oficiul Registrului Comerțului din
București, J40/5888/1001 din 02/12/2001
Cod Unic de înregistrare 582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al

Biroului Român de Audit al Tiroloilor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiiflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășăre

alexandru.pasare@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Mariana Ruxandra Arion

mariana.arion@publicatiiflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumile - emil.dumile@publicatiiflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Tejeșanu Tel: 312.91.42, 312.91.44

Fax: 312.91.43 E-mail: office@publicatiiflacara.ro

Adresa: București, sector 1, Piața Pieșe Libere nr. 1, cod 013701, CP 30, CP 12

Cod BAN RO: RO48BNCB300000007890001, BCR, sector 1, București

Cod BAN USD: RO20BNCB300000007890003, BCR, sector 1, București

Cod BAN EUR: RO49BNCB300000007890004, BCR, sector 1, București

Fundația „Preniile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRE N

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor șef: MIHAI ZGURBA

REBUSACHE®

Redactor șef: DANIEL POFA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Corectură: Victoria Seutu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiiflacara.ro

Telefon, fax: 312.91.38, 312.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Distribuție: 312.91.32, 312.91.44; Marian Călcău,

Constantin Epuri, Mihai Ion, Nicoleta Prădescu

Cititori din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Cititori se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,

Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis

sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

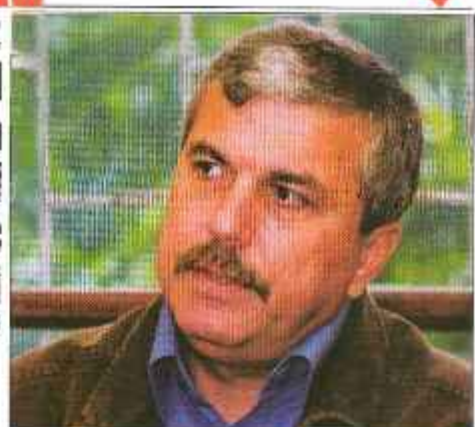
Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

POLITICĂ 16 INTERVIU 20

Ilustrația

Dan Nica:
„Anul
acesta
ar trebui
să aibă loc
alegeri
anticipate”

DOSAR 28

Marile scandaluri financiare
care au zguduit România

INEDIT 28

Obsesii japoneze

VIP 40

Ești,
cumva,
Sexy-
menthal?

Mădălin Ionescu 32

DIASPORA 44

Românii se întorc în țară
și după moarte

THRILLER 60

Michael Crichton,
Creierul din Jurassic Park

POLITICIENI TINERI

Daniela Popa,
vicepreședinte Camera Deputaților 18

DOCUMENT

Aleksandr Soljenițin: „Lenin era cel mai
izbitor exemplu de renegat” 36

MEDIA

Felix Tătaru: „Nu am primit încă toți banii
de la Alianța DA!” 46

FILM

Crash / Povești din L.A. 52

TURISM

Strălucirea Hurghadei
și provocarea orașului Cairo 54

AUTO

Reacții de felină Jaguar XK 56

SĂNĂTATE

Când ursul carpatin
ne dă rețete medicale 58

SPORT

Goju Ryu 59

BUSINESS

Târgul de bani la români 64

STIL DE VIAȚĂ

Castro 68

ISTORIA UNUI PRODUS

Havana Club 72

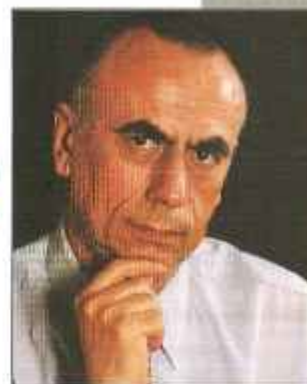

95 de ani de
PLACARA

coperta
colaj Flacăra

Altceva

Decizia în legătură cu intrarea noastră în
Uniunea Europeană se amână pentru la toamnă.

FARSA

E ca într-un roman polițist – puțin suspans nu strică. Dar ce s-ar mai putea întâmpla până în luna octombrie când și noi, și bulgarii, vom primi un răspuns clar? Va fi dusă la bun sfârșit lupta împotriva corupției? E o iluzie. Vor dispărea stegulețele roșii care marchează situația agriculturii noastre? Numai dacă le colorează în galben cineva pe furis. Vom înregistra în sănătate, învățământ, administrație progrese care să ne umple de mândrie? În două cuvinte: exclus, vorba răposatului. Urmează luni de vară, luni de vacanță în care românii se vor sinchisi prea puțin de exigențele celor de la Bruxelles. Ei vor continua să-și bată capul cu problemele noastre, încercând să găsească soluții de leșire din impasul în care se află. Fiindcă, de fapt, în cancelariile europene hotărârea e de mult luată – de la 1 ianuarie 2007 vom aparține aceluia spațiu la care visăm de atâtea vreme. Iar cei care ne conduc se frământă doar de ochii lumii, creând impresia că depun eforturi urlașe pentru ca țara să fie pusă „la patru ace” în vederea aderării. Șampania însă așteaptă în frapiere, articolele sunt comandate. Jocurile sunt aranjate, potrivit unor interese mai presus de noi. Va fi însă o sărbătoare tristă. O farsă, a numit-o cineva. Toți cei care nu și-au pierdut încă luciditatea nu au cum să se bucure. Am avut la dispoziție șaisprezece ani pentru ca România să arate în alt fel decât se prezintă acum. Iar dacă ne zbatem tot în sărăcie, dacă multora le lipsește cheful de muncă, dacă așteptăm în continuare să ne pice din cor și bunăstarea și civilizația, cu toții suntem de vină, nu numai cei care s-au succedat în fruntea noastră. Suntem în situația paradoxală a unui elev mediocru premiat dintr-o eroare. Dacă mai avem o brumă de bun-simț, ar trebui să ne plecăm ochii de rușine. Dar cei mai mulți n-o vor face. Dimpotrivă, vor avea un nou prilej de a se bate cu pumnii în piept, clamând ce grozavi suntem.

Sergei Brin

În numărul viitor:

● AUTOSTRADA SIDA ● „POLUL SĂRACILOR” ● CÂT PĂMÂNT PE LUNĂ
POATE CUMPĂRA UN ROMÂN? ● DRACULA STORY ● ÎNTRE DEZVĂLUIRILE,
ISTORIA & MEMORIILE UNUI MINISTRU DE EXTERNE

Un articol cu rang de vedetă va fi, cu siguranță, AUTOSTRADA SIDA, fiindcă ne arată pe ce autostrăzi circulă... SIDA. Și, mai cu seamă, ce autostrăzi face în populația lumii. Un articol cutremurător! În altă ordine de idei, ce mai pot face săracii azi cu un pol? Politică? Rămâne de văzut. Așa cum, suntem siguri, veți fi curioși să aflați cât pământ poate cumpăra, pe Lună, un român? Și, mai ales, dacă poate! Nu vor lipsi surprizele, așa cum nu vor lipsi nici rubricile fixe. Ca să vă înfiorăm un pic, vă vom spune că vă veți întâlni și cu părintele lui Dracula, într-o adevărată... DRACULA STORY! Ca să dezgropăm, mai departe, lucrurile, vă vom invita să citiți ce poate fi pe agenda unui fost ministru de Externe, care pendulează între dezvăluiri și realitatea crudă. Nu ratați numărul viitor! Ați avea multe motive ca să vă pară rău...

Whiskey Facts – „Partea ingerilor”

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoiașele în care acesta este păstrat „respiră”. Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent „partea ingerilor”.

Ce luăm în cârcă?

În ciuda răutăcioșilor care ar putea susține contrariul, un politician e și el om. Inclusiv medical vorbind. Drept care mai o operație de tiroidă, mai o insuficiență renală, mai un puseu de tensiune, mai o hernie de disc. Boala lui Traian Băsescu a bătut în audiență și disecare inundațiile, gripa aviară și integrarea europeană, luate la un loc. Că de ce s-a dus la Viena. Păi, dv., dacă aveți o bubă, nu vă duceți la cel mai bun medic la care puteți ajunge și pe care vi-l permiteți, financiar vorbind? Rămâne nelămurit doar motivul crizei: s-a aplecat să ridice procentul electoral al vreunui războinic al luminii, cum susține Cațavencu, sau a dus în spate prea multe decizii personale?

Aviara reloaded

La începutul lunii mai, ministrul Gheorghe Flutur a fost înștiințat de oficialii de la Bruxelles despre iminenta reluare a exportului de carne de pui. O săptămână mai târziu, însă, gripa aviară exploda de-a dreptul, de data asta în centrul geometric al țării, la Brașov, cu raze mortale trimise în mai toate direcțiile, inclusiv în Capitală. Bizareria situației a alimentat scenariile fanteziste, care n-au ocolit varianta unei infestări intenționate, din exterior...

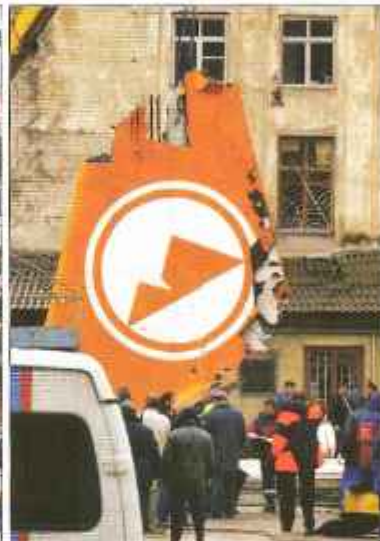
Aportul de țară

Raportul de țară a fost nesperat de bun. Din păcate, a fost neașteptat de prost. Oricum, ziua integrării rămâne 01.01.07. Deși ar putea fi oricare altă dată ulterioară – sau nici una. Fapt e că ne-au apreciat progresele. Păcat doar că ne-au criticat întârzierile. Drept care Alianța se rupe. Noroc că PNL și PD rămân împreună. Spre deosebire de aripile PSD, care se despart. Fără însă a se dezlipi. Pentru că PRM îi susține. În sensul că le-a refuzat moțiunea de cenzură. Toate celelalte lucruri sunt la fel de clare. Acesta este adevăratul raport de țară.

Plonjon mortal

Un Airbus A.320 aparținând companiei aeriene armene Armavia s-a prăbușit, în 3 mai, în apele Mării Negre, în apropiere de celebra stațiune rusă Soci. La bord se aflau 113 persoane, inclusiv șase copii. Nu a existat nici un supraviețuitor. Causa probabilă a dezastrului: capriciile vremii. Cu greu au putut fi recuperate câteva bucăți din aeronavă, printre care, în imagine, coada avionului.

Hei, tram

Toate-au fost la timpul lor ceva exagerat, timpul a trecut în zbor și lumea le-a uitat, bine zice Phoenix. Iată, de pildă, SUA au decis să reia relațiile diplomatice cu Libia lui Moammar Gaddafi, nu de mult considerat stat care sprijină terorismul. Liderul de la Tripoli nu zice „Nu”, chiar dacă bombardamentele americane din trecut i-au ucis fiica. În schimb, se întâlnește cu președintele venezuelean Hugo Chavez, un virulent opozant al administrației de la Washington, care se plângea anul trecut că Bush umblă să-l omoare! Lumea merge înainte. Ai, și să nu uităm: toți avem nevoie de petrol.

Condamnat bucuros

Cetățeanul francez de origine marocană Zacarias Moussaoui, singurul acuzat pentru atentatele de la 11 septembrie 2001 din SUA, a fost condamnat la închisoare pe viață, deși Guvernul SUA ceruse pedeapsă cu moartea. Drept care, la ieșirea din sala de tribunal, Moussaoui a strigat: „Te-am învins, America!” Colac peste pupăză, peste o săptămână Osama bin

Laden a declarat că nici vorbă ca Moussaoui să fi fost implicat în atacurile din 2001.

PiPru

Vara 2006

Apartamente 2*

de la 199 euro
cu mic dejun

Hotel 3*

de la 411 euro
cu demipensiune

Hotel 4*

de la 555 euro
cu mic dejun

Hotel 5*

de la 635 euro
cu mic dejun

Pachetul include:

- transport avion
Bucuresti-Larnaca-Bucuresti
- 7 nopti cazare
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- ghid vorbitor de limba romana

destinatia anului 2006

PrestigeTours

Strada George Enescu nr.31
Bucuresti

Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95

Fax: 319 77 93

office@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

ButterflyTourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti

Tel: 223 78 03; 223 78 86

Fax: 223 03 69

office@butterfly.ro

www.butterfly.ro

Cocktail Holidays

Piata Amzei 7-9, sector 1, Bucuresti,

Tel.: 317 84 55/56/57/58/59;

0723.60.72.92; 0740.08.80.99;

0788.13.52.63, 0722.204.813

e-mail: office@promptservice.ro

www.promptservice.ro

Lustratia

Ghiveci
cu oameni
politici
expirați?

Cu lustratia nu e de glumit. Lustratia nu e a noastră. Ci a strămoșilor noștri. Fiecare voievod își lustra boierii-colaboratori ai voievodului anterior. Ceva mai demult, în Evul Mediu, lustratia se făcea cu capul. Am evoluat. Acum se lustrează la gioale. Nicolae Ceaușescu l-a lustrat pe Ion Gheorghe Maurer. Și pe alții. Gheorghe Gheorghiu-Dej a lustrat monarhia. Avem tradiție. Ne lustrăm, mai bine sau mai rău, după cum apucăm, din cele mai vechi timpuri. Așa e lustratia la români.

La început, legea lustratiei a fost doar un punct. Și nu prea îl zăream. Opt. Dintr-o proclamație. A devenit apoi proiect. De lege. Din 1997. Inițiativa a aparținut Societății Timișoara. Un proiect pe care l-a susținut George Șerban. În vremea mandatului PSD de după 2000, nu l-a susținut nimeni, pentru că mai toți pe acolo prinseseră lustru. Se și puteau adresa unul celuilalt cu apelativul „LUSTRABILE, vă rog!”

Cine pierde?

Lustratia e un joc care, de fapt, poate să asigure motorul de schimbare a generațiilor în politică. Odată cu lustrabilii se scoate din joc o importantă fracțiune a generației activiștilor și membrilor de partid (cu funcții). Deși trebuia inițiată – și încercări palide au existat – în mandatul CDR, lustratia a întârziat până a deveni, socotită de unii, atât de tardivă încât este complet desuetă. Lucru adevărat, căci acei care trebuiau să facă avere au făcut, iar acum își asigură poziție și influență cu ajutorul capitalului acumulat. Lustratia eficientă ar fi fost aplicarea punctului 8 de la Timișoara.

Cine câștigă?

Principalii beneficiari ai lustratiei sunt oamenii politici tineri. Legea ar putea avea presupusa putere de a reînprospăta eșichierul politic. Ar mai readuce credibilitatea în obraji îmbujorați ai oamenilor politici din România. Iată că, așa cum sunt ele, instituțiile statului cele mai puțin afectate de necesitatea unei lustratii par a se dovedi armata și

biserica. Nu că acolo nu ar exista lustrabilii. Dimpotrivă, ei sunt cu ghietura. Totuși, credibilitatea națională se sprijină pe cele două instituții. Din păcate sau din fericire, **tradiționale**. Poate chiar prea tradiționale.

Reguliile jocului

Lustratia și-a propus să elimine „pe cei cu funcție de răspundere în partidul comunist”. Nu și pe cei care au fost simpli secretari BOB sau umili membri de partid făcuți cu anasăna&luai cu arcanu’. Termenul vizat pentru aplicarea efectivă a lustratiei: 10 ani. După ce a trecut, la 11 aprilie a.c., prin Senat, cu greu, Ion Iliescu, un alt lustrabil ilustru și potențial, a venit și l-a felicitat pe inițiatorii și susținătorii liberali.

Diagrama voturilor din Senat:

PNL – SUSȚINERE
PSD – ÎMPOTRIVĂ
PRM – ÎMPOTRIVĂ
PC – ADEPTUL UNOR SCHIMBĂRI ÎN TEXTUL DE LEGE,
APLICABILITATE DIN LEGISLATURA URMĂTOARE

Până la urmă, lustratia ar trebui luată în discuție pe domenii.

Lustratia în politică

Deciziile politice nu mai trebuie lăsate în mâna celor care au dus țara în catastrofa falimentului comunist. Este o chestiune care ține, în primul rând, de *calitatea deciziei politice*. Iar în al doilea rând de *calitatea clasei politice*, atât de contestată la noi. Cum una nu prea se poate fără cealaltă...

Lustrajia în servicii secrete

Aici lustrajia s-a aplicat, poate, cel mai puțin, instituțiile cu pricina având nu numai renumele de a fi fiind foarte politizate, ci chiar, în fapt, petrecându-se lucrurile așa. Conceptul de lustrajie aici s-a rezumat/aplicat doar celor care au fost asimilați ca făcând parte dintre aceia care au făcut efectiv *poliție politică*.

Lustrajia în cultură

Nu a avut nici cea mai mică șansă de a se realiza. Foști membri de partid cu funcții importante au devenit, de pildă, miniștri ai Culturii. Aici se pot enunța cel puțin cinci sau șase nume. Pe unii dintre aceștia i-a lustrat, ulterior, o persoană cu coasa. Definitiv. Nu a fost singurul eșalon în discuție. Au fost persoane lustrabile care au ajuns secretari de stat, dar și membri în comisile de subvenție.

Lustrajia în justiție

Lustrajia în justiție a adus în actualitate o altă problemă a societății românești: necesitatea secretării unei alte elite. Elita actuală a făcut, mai mult sau mai puțin, compromisuri. A trebuit să cânte în strună fostei puteri, comuniste, iar apoi cripto-comuniste. Acuzațiile îndreptate către justiție pendulează între corupție și compromis. La acest ultim capitol se înscriu și suspiciunile conform cărora la multe cauze penale încă judecă foști colaboratori ai poliției politice. Dintr-un amplu material dedicat lustrajiei în justiție (un fel de Armageddon al racilelor justiției!), am selectat și ideea, legitimă, de altfel, că reforma în justiție include și aflarea adevărului despre cele cinci mineriade. Acest lucru ridică o problemă majoră, de fond: cum de el, în cincisprezece ani, nu a ieșit la iveală, măcar parțial, cum de nu a progresat? Justiția nu e vinovată de asta? Și cine sunt cei care

au ținut dosarele sub obroc – și ce merită ei? Tot la capitolul justiție trebuie contabilizată și ingerința politică. Implicarea politică în judecarea unor cauze anume poate intra, oricum, tot sub efectul salutar, de bumerang, al lustrajiei.

Lustrajia în fotbal

De la blaturi la milițienii care conduc fotbalul nu mai e decât un pas. A existat, chiar dacă poate să pară surprinzător, o idee de lustrajie și în sport. Cei care au condus sportul românesc pe vremea comunismului au fost, însă, contestați la fel de târziu ca și în celelalte resorturi ale vieții sociale: reușiseră deja să se impună în peisajul financiar, iar oligarhia financiară este cea care secretă și dictează întotdeauna viața politică.

Forțe politice interesate/implicate/poziții

Cel mai mare partizan de câștigat pentru lustrajie ar fi PSD. Acolo nu este, se pare, un elan prea entuziast, căci aplicarea fermă a unei asemenea legi ar însemna o decapitare cel puțin parțială a partidului. Nici vârfurile celorlalte partide nu se simt prea bine. Ecoun, rumori – și în coaliție. Nume vizate: Traian Băsescu, căpitan de NAVROM/vas plimbat și barbotat în apele teritoriale ale agențiilor belgiene. Răzvan Mihai Ungureanu, victimă cu atât mai colaterală pe cât de neașteptată. Fost secretar UTC, funcție în CUASCR, oricum ar fi, toate par acuza „subțiri”. Vizat și Theodor Stoiljan. Deși inițiatorul este tot în grădina liberalilor, iar un susținător de frunte își găsește suport în persoana Monei Muscă, parlamentar care a promis că, după votul obținut în teatrul de operațiuni din Senat, Camera Deputaților se va grăbi să o pună pe ordinea de zi.

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Mediafax Foto**

Declarații „lustrate”. Și lustruite

1. CATEGORIA „LUSTRAȚIE CU FLUTURI” / Adrian Cioloianu: „Flutur a salvat lustrajia”. Ministrul Agriculturii, deși contestat de mulți, s-a întors, pe ultima sută de metri, de la aeroport tocmai/taman ca să voteze legea lustrajiei. Mai mulți membri liberali au admis că, fără intervenția lui Gheorghe Flutur, legea lustrajiei nu ar fi reușit să treacă. Legea era în pericol de a fi respinsă, având doar 68 de voturi. Îi mai lipsea doar unul. Și, până la urmă, l-a obținut.

2. CATEGORIA „EXPIRAT SUNT, DOAMNE, EXPIRAT” / Cristian Rădulescu: „Legea lustrajiei e un ghiveci.” Adevărat, ghiveci cu lustrajie. Să fie expirat? Adică,ăștia, lustrajii, să fie și ei expirați? Adică oameni politici expirați?

3. CATEGORIA „LUSTRAȚIA ÎN AUSTRALIA” / O voce de pe un chat: „Le doresc politicianilor «lustrajie ușoară»! Am să am grijă ca, la următoarele alegeri, fiul meu să voteze... în Australia!”

4. CATEGORIA „THOR, PROSTUL DIN (B)OBOR” / O altă voce pe chat, semnată precum ați văzut mai înainte: „Subiectul s-a consumat. Cei ce poartă vina sunt cei aleși de noi.”

5. CATEGORIA PREZIDENTIALĂ / Traian Băsescu: „Ce vină are poporul român, Adriane, că are de ales între doi președinți foști-comuniști (membri de partid)?”

Daniela Popa

„Am ajuns de la 14 stegulețe la 4, ceea ce înseamnă că am progresat“

✓ În CV-ul dv. faceți precizarea că nu ați fost membră PCR. Ce v-a determinat să intrați în politică imediat după Revoluție?

— E mai greu de răspuns de ce am intrat în politică după '90. Dar pot să spun mai ușor de ce nu am fost membră PCR. În timpul studenției mele, erau făcuți membri de partid doar șefii de grupă, iar în momentul când intrai în „câmpul muncii“, chiar dacă doreai, aveau prioritate să intre în partid muncitorii. Eu sunt inginer de profesie și am avut repartiția guvernamentală într-o uzină. Nu este atât meritul meu că am vrut sau nu să intru în partid. Părinții mei au avut meritul că m-au ferit de politică. Poate fi un minus, dar nu știu nici care e componența guvernului. Tata a devenit membru al PCR după evenimentele din Cehoslovacia, dar mama niciodată. În politică am intrat în '90 în FSN. În toată efervescenta de atunci m-am gândit în primul rând la copiii mei. Îmi doream ca ei să nu aibă o copilărie și o viață plină de privațiuni, așa cum am avut-o noi. Cel mai mult am suferit din cauza lipsei accesului la informație, la cărți, a posibilității vizitelor în străinătate și a contactului cu cetățenii altor țări.

— V-a dezamăgit politica?

— Dezamăgiri poți avea în orice meserie, dar dacă ai și un strop de idealism în tine nu te poți dezamăgi de politică. Este ca un microb care, atunci când te prinde, nu te mai lasă. Până în 2000 am fost parlamentar, iar după ce

APR, a cărui membră eram, nu a mai intrat în Parlament, mi-am spus că pentru o femeie zece ani de politică sunt destui, am trecut prin toate, știu ce înseamnă negocieri, ce înseamnă lupte în plen, în delegații. Am decis că nu mai fac politică. Această pauză a durat doi ani de zile. În 2002 am fost capacitată de domnul Dan Voiculescu pentru a-i deveni consilier, fără a mi se cere să intru în partid.

— Vă mândriți că sunteți în Parlamentul României sau vă simțiți prost din cauza imaginii pe care o are politicianul român astăzi?

— Nu mă simt nici foarte bine, nu mă simt nici prost. Vreau să îmi fac meseria așa cum cred eu că e bine să o fac.

Aș vrea să însemne pentru mine, după atâția ani, o meserie. E ca și cum te-ai duce la orice serviciu, de dimineața până seara. E adevărat că programul meu și al multor colegi începe la opt dimineața și nu se termină decât după opt seara.

— Putem vorbi de o clasă politică profesionistă în România zilei de azi?

— Dacă m-ați fi întrebat acum câțiva ani, aș fi răspuns că nu. Totuși, la noi în țară începe să se contureze o clasă politică. După cum observați, în Parlament sunt figuri pe care le știu din '90 și probabil că la nivelul viitoarei generații vom avea o clasă politică. Pentru că a avea cu adevărat o clasă politică înseamnă să ai și rădăcinile din familie. Oameni politici care să aibă părinți și chiar bunici care să fi făcut politică.

— Vorbind despre tinerii politicieni, cum vă împăcați cu ideea că aveți un șef foarte tânăr, așa cum este Bogdan Olteanu?

— Cu Bogdan am avut relații foarte bune de pe vremea când era ministru în relația cu Parlamentul, am participat din partea partidului meu la toate Consiliile Naționale ale Coaliției și avem relații excelente.

— Ați simțit vreodată reticențe din partea parlamentarilor cu vechime față de tinerii care vin în politică sau față de colegile lor femei?

— Primul imbold este să vă spun că nu. Personal, eu nu sunt o feministă convinsă. Nu o să mă vedeți futurând drapelul „drepturile femeilor“. În momentul în care spun asta, deja recunoști că nu ești pe același plan cu bărbatul. Cred că dacă muncești așa cum trebuie și se recunosc meritele. Tonul se mai înmoale însă atunci când mă gândesc că pentru a avea aceleași drepturi cu bărbatul, dacă ești tânăr sau femeie, trebuie să muncești de zece ori mai mult. Până la urmă merită efortul. Nu există diferențe între felul cum se luptă o femeie și cel al unui bărbat, pentru a-și susține

un amendament. Nu există parlamentar și parlamentară, deputat și deputată. Credeți că electoratul zice: „Tu ești femeie, în tine nu am încredere, ție nu-ți cer nimic?“

— Ce simțiți atunci când conduceți ședințele în plenul Camerei?

— O mare încărcătură, o mare grijă, pentru că sunt foarte multe chestiuni de care trebuie să ții seama: de poziția fiecărui grup parlamentar, de amendamentele admise și respinse. Nu ai voie să faci nici o greșală pentru că așa cum lese legea din momentul când conduci tu ședința, așa se publică în *Monitorul Oficial* și așa se aplică. Ca femeie, normal că atunci când m-am așezat prima dată pe scaunul acela era și un fel de mândrie și parcă am răzbunat toate femeile care și-au spus că în România nici una dintre ele nu poate ajunge la o funcție importantă în stat. Dar asta a durat o fracțiune de secundă.

— Cum vă explicați numărul foarte mic de femei implicate în politica românească?

— Imediat după '90 motivul a fost teama multor doamne de a nu se confunda cu imaginea femeii politician din perioada comunistă. Pe de altă parte, obligațiile femeii în interiorul familiei nu îi permit acestea o meserie consumatoare de timp și energie. Politica e un domeniu în care nu ai siguranța că mâine vei lucra tot în politică. Dar chiar și în România, dincolo de acel recunoscut misoginism al bărbaților din țară, dacă femeia dorește să se implice în politică și să fie băgată în seamă reușește cu prisosință. În Uniunea Europeană se bate foarte multă monedă pe drepturi egale între femei și bărbați. În general, în parlamentele Europei procentul femeilor este foarte mare, să nu mai vorbim de țările nordice, unde prezența în Parlament a femeilor trece de cincizeci la sută.

— Se va restructura guvernul înainte de 1 ianuarie 2007?

— Din punctul meu de vedere, de regulă nu prea schimbă echipa atunci când înregistrează un succes. Schimbarea structurii guvernului cred că este exclusă până la 1 ianuarie. Deocamdată, la nivelul Coaliției nu s-a discutat nimic în acest sens.

— Spuneți că actualul guvern este o echipă de succes. Considerați raportul din 16 mai un motiv de optimism?

— Da. Am ascultat cu foarte mare atenție și cred că a fost cel mai bun raport, și este firesc. Dacă facem o inventariere ca un contabil și constatăm că din 14 stegulețe avem numai 4, înseamnă că România a făcut progrese serioase. Din declarațiile liderilor grupurilor din Parlamentul European cred că România are mari șanse să adere la 1 ianuarie 2007.

int. Dana Zarocanu
foto Robert Hancianec

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **514€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **309€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi

de la **388€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Tarifele includ:

- 6 nopti cazare la hotel
- bilet avion tarife charter Air Malta (Airbus/Boeing) Bucuresti-Malta-Bucuresti
- transfer aeroport-hotel si retur
- asistenta turistica
- excursie gratuita pentru rezervari cu 3 saptamani inainte

Vara 2006

plecare din Bucuresti

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: R11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999; Licenta turism: 1591/16.12.2003
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltatd@malta.ro; www.malta.ro

Dan Nica, PSD:

„Anul acesta ar trebui să aibă loc alegeri anticipate“

„Când spuneți că am pierdut alegerile, vă gândiți probabil că nu suntem la guvernare, pentru că scorul electoral obținut de PSD a fost scorul cel mai mare din competiție. Competiția prezidențială a fost cea care a decis configurația guvernamentală. Vă aduc aminte că Traian Băsescu a fost cel care a decis cum să arate viitoarea coaliție. Părerea mea este că s-a dovedit o încercare fallimentară pentru că nu puteai să impui un program economic al cuiva care a obținut, de pildă, pentru cota unică de impozitare, mai puține voturi decât a obținut programul economic al PSD – 37% dintre români au votat în favoarea programului nostru economic. Pentru 2004-2008 și astăzi se dovedește că noi suntem cei care au avut dreptate, programul nostru era cel corect, cel care se potrivea României.“

▼ **Ce ați fi fost acum dv. dacă PSD ar fi câștigat alegerile?**

– Nu știu ce aș fi fost eu, dar pot să vă spun că situația în România nu era cea de azi. În mod cert, indiferent cine ar fi fost în structura guvernului, s-ar fi ocupat la modul foarte serios ca economia să meargă pe același trend ascendent dinainte de alegerile din 2004 și nu s-ar fi confruntat cu problemele sociale și economice pe care le are astăzi. România ar fi fost o țară guvernată, iar pentru români ar fi fost un pic mai bine.

– **Nu este guvernată România astăzi?**

– Nu avem o țară guvernată, ci o țară care merge mai mult sau mai puțin în virtutea unei inerții, și în care nu există nici un fel de prioritate de dezvoltare. De exemplu, ceea ce se întâmplă în domeniul sanitar – este o adevărată nebulie cu medicamentele compensate. Cum să scoți *Plavix* de pe lista de medicamente compensate, când știi că pacienții cu predispoziții la afecțiuni cardiovasculare sunt, astfel, condamnați la moarte? Un alt exemplu este abandonul total al infrastructurii. Este inadmisibil ca într-un an și jumătate, să nu te mai ocupi deloc de infrastructură știind că una dintre condițiile impuse României pentru a fi considerată o țară europeană, nu numai din punct de vedere politic, dar și al îndeplinirii unor parametri este exact accesul la infrastructură. Nimeni nu-și imaginează un european circulând prin gropile României care să spună că este mândru că face parte alături de noi din UE. Să nu uităm că de calitatea drumurilor depinde și dezvoltarea economică. Abandonarea acestei politici de dezvoltare a infrastructurii va avea, din nefericire, consecințe pe termen lung pentru România. Să vă mai dau un exemplu, din domeniul financiar: este evident amatorismul actualei conduceri în a se jongla cu finanțele acestei țări.

Puțină lume știe cu adevărat că din punct de vedere macroeconomic România este o țară foarte fragilă, deci nu te poți juca de-a finanțele fără să-ți asumi riscuri foarte mari. Acest lucru se întâmplă, din păcate, în România. Vom avea, în acest an, un deficit bugetar care va depăși 2-3%, iar anul viitor va depăși 5-6%, ceea ce ne aruncă total în afara Europei. Astfel și inflația va fi supusă unei mai mari presiuni. Îmi doresc să nu existe consecințe negative pentru România, dar e greu de spus că nu vor exista.

– **Agresivitatea din campania electorală era una controlată, făcea parte dintr-o anumită strategie sau era una organică?**

– Totdeauna într-o campanie întrebările se pun pe un anumit ton, pentru ca ele să fie mai bine receptate de către cei care ascultă. Campania din 2004 a fost o campanie marcată de multe accente de agresivitate, nu de violență, din toate părțile. Toată lumea a fost extrem de agresivă în această campanie.

– **De unde atâta înrâcnare?**

– Miza era foarte mare. Uneori, unii cred că, dacă sunt mai agresivi, reușesc să înlocuiască argumentele. Probabil, o anumită analiză care a fost efectuată în acea perioadă a arătat că mai mulți români sunt dispuși să asculte la o tonalitate mai mare decât să fie atenți la conținut.

– **Ați fost suspectat, la un moment dat, de interese personale în firma greacă OTE, în privatizarea de atunci a Romtelecom, când ați eliminat clauza extinderii în fiecare comună a rețelei de telefonie fixă. Ce s-a întâmplat, de fapt?**

– Este un deputat de Cluj, care, acum câteva săptămâni, am auzit că a făcut o declarație în acest sens, dar puțină lume realizează că România lui 2006 nu mai este cea de acum zece ani. În România, piața e deschisă competiției, există lupta

pentru câștigarea clientului din partea operatorilor care au voie să opereze pe piața de telefonie românească și să concureze inclusiv *Romtelecom*. Sunt desigur și zone dezavantajate în această țară și trebuie să existe o altă formă de protejare a intereselor în ceea ce privește accesul la comunicații al celor care locuiesc în arealele dezavantajate, aici e vorba de Legea Serviciului Universal, ori asta nu știa respectivul domn, că România, ca parte a UE, trebuie să se comporte inclusiv în domeniul telecomunicațiilor la fel ca și celelalte țări.

– **A fost Ministerul Comunicațiilor o bună pușculiță pentru PSD?**

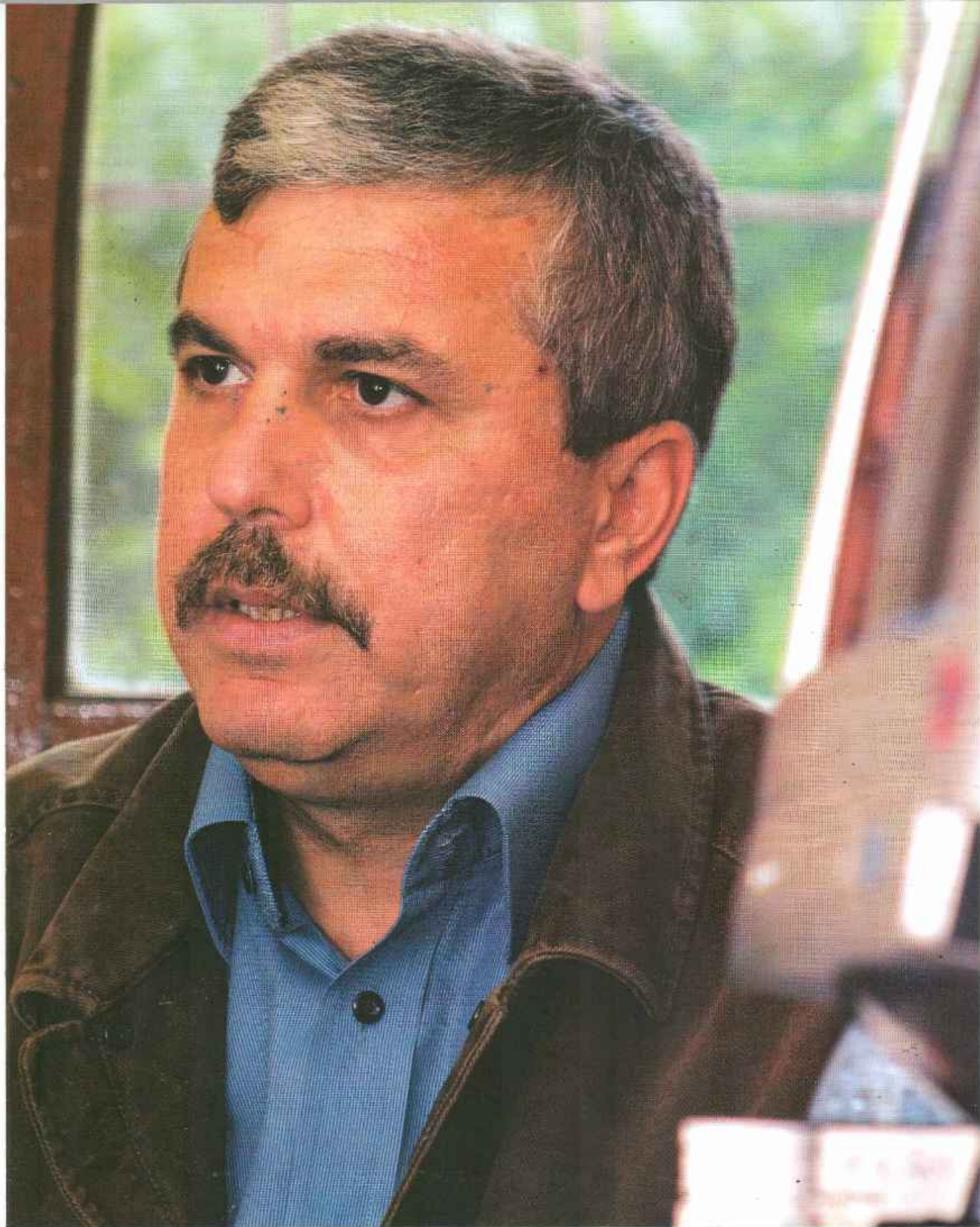
– Mă îndoiesc că a existat așa ceva pentru că noi am fost recunoscuți ca fiind poate cea mai transparentă dintre instituțiile statului și suntem promotorii, respectiv am promovat transparența, pentru tot ceea ce a însemnat societatea românească. Vă amintesc – noi suntem aceia care au inițiat sistemul de licitație, de ce nu mai auziți nimic de un an și jumătate? Tot noi am obligat toate instituțiile statului să-și pună pe Internet toate informațiile cu caracter public și iată că astăzi aceste site-uri reprezintă o sursă de informare și acces la informații pentru foarte mulți, inclusiv pentru presă.

– **Care este averea personală a lui Dan Nica și a familiei sale?**

– Același cu aceea publicată pe site-ul Camerei Deputaților.

– **Multe surse au declarat că faimoasa cotă de impozitare de 16% ar fi adus mai multe încasări la buget...**

– Nu doar noi, ci și cei care studiază cu mare atenție economia românească spun că gaura produsă României e de un miliard și ceva de euro. Inclusiv reuniunea miniștrilor de finanțe ai UE a spus că acest sistem pentru România trebuie abandonat

„Grupul de la Cluj reprezintă mai mult o chestiune de presă. Există anumite idei care au fost expuse de către Ioan Rus, sunt unii colegi care le-au îmbrățișat, iar alții nu. Sigur că oamenii sunt tentați să dea o anumită culoare. Eu cred că multe voci din cadrul partidului care își exprimă punctul de vedere în privința modului în care trebuie să funcționeze partidul, ca și colegii noștri de la Cluj, fac parte din acea categorie care vine și propune soluții pentru îmbunătățirea activității partidului. Nu suntem un partid regional în care moldovenii spun una, ardelenii alta, iar ardelenii altceva.”

deoarece pierderile la bugetul de stat sunt prea mari la o țară ca a noastră care nu și le poate permite.

– Care a fost momentul decisiv al campaniei electorale?

– E foarte greu de spus. Au existat foarte multe momente cu un impact mai mare sau mai mic, dar cu certitudine au existat acele clipe emoționale în care părțile s-au acuzat de fraudarea alegerilor ori de intenția de fraudare. A fost o poveste cu foarte mult neadevăr în ea. Probabil că sunt foarte mulți români care apreciază mai mult percepția decât argumentele.

– Cu alt candidat în locul lui Adrian Năstase, PSD ar fi câștigat?

– Nu cred. Adrian Năstase era cel mai bine plasat. S-au făcut analize la nivelul partidului și s-a văzut că nu exista o altă soluție pentru candidatura la președinție. Cel mai bine plasat era de departe Adrian Năstase, singurul care putea intra în această competiție.

– L-ar fi „bătut” Adrian Năstase pe Theodor Stolojan, dacă se păstra configurația anterioară a tablei de șah?

– Cu certitudine, cred că Adrian Năstase putea să-l bată și pe Traian Băsescu dacă ar fi existat, poate, o vehemență mai mare în a demonta minciunile care au fost puse pe seama sa ori a campaniei electorale. Cred că a existat o doză prea mare de eleganță care a distonat cumva cu agresivitatea, în gradele care sunt discutabile, a lui Traian Băsescu.

– Dacă fostul președinte Ion Iliescu ar fi mai putut candida, ar fi avut Traian Băsescu o misiune mai dificilă, dacă nu imposibilă?

– Foarte greu este să construiești aprecieri bazându-te pe dacă. Nu-mi dau seama, pentru că dacă Ion Iliescu ar fi putut să mai candideze, între 2001 și 2004 ar fi adoptat un alt gen de politică, pregătindu-se pentru un al doilea mandat. Tocmai pentru că el nu avea cum să mai candideze a și avut un alt tip de comportament, acela al unei persoane publice care știe că nu mai poate candida pentru un al

doilea mandat.

– După alegeri, ce a făcut Dan Nica, s-a retras la „munca de la câmp”?

– Îmi văd de ceea ce făceam și înainte – mă ocup de organizația locală – în plus, am noua funcție de vicepreședinte, care necesită multă muncă și timp acordat activităților de îndeplinit în cadrul partidului.

– Multă lume spune că v-ați retras, ați ales deliberat această strategie lowprofile?

– Nu e o strategie! Când ești la Putere, în mod normal, mass-media îți acordă o atenție mult mai mare. Dacă ești ministru, spune ce ai făcut bine sau ce nu ai făcut bine, dacă ești un politician al Puterii, te caută să-ți pună întrebări despre cum va merge țara – mai bine sau mai rău etc. Când ești în Opoziție, toată lumea așteaptă să spui ce nu merge bine în țară, că despre ce merge bine vorbește Guvernul. Rolul presei și al Opoziției este acela de a spune ceea ce nu merge corect, prin urmare nu devii simpatic.

– Personal, aveți de ce vă teme în „vânătoarea de vrăjitoare” pesediste, declanșate de DNA și structurile Puterii?

– Nu cred că poate exista așa ceva.
– Dar Adrian Năstase și alte persoane din PSD au fost...

– România în 2007 nu poate intra în UE cu asemenea comportamente, demne de secolul al XIX-lea și toată lumea înțelege acest lucru. Cred că toți cei care sunt la Putere și coordonează Justiția și Parchetul știu acest lucru, există o monitorizare extrem de atentă (din partea U.E. – n.r.) ca România să facă tot ceea ce este corect.

– Totuși, Năstase a fost victima aproape a unei lupte de guerilă!

– Părerea mea este că lucrurile sunt evidente, dar eu prefer ca fiecare persoană să vorbească despre ceea ce știe mai bine și să-și exprime punctul de vedere, mai bine decât știu eu.

– Ați avut litigii cu ANC (Autoritatea Națională în Comunicații) și s-au lansat niște acuze de abuz în serviciu, cum le răspundeți lor?

– ANC a fost înființată în 1999 și desființată la începutul lui 2001, deci nu puteau exista litigii, nu existau motivații. Atunci, în 2001, s-a transformat în minister, ministerul devenind ceva mai mare decât ANC, ca modalitate de acțiune cât și ca atribuții.

– Pe cine vedeți candidat al partidului la alegerile prezidențiale din 2009?

– E prea devreme pentru un asemenea pronostic, cu trei ani înainte lucrurile nu sunt așezate. Mircea Geoană poate fi un candidat foarte bun. Totuși, este prematur, cred însă că sunt mai mulți eligibili pentru această funcție... În mod cert Mircea Geoană, care este președintele partidului, are datoria să candideze și să reprezinte partidul într-o competiție majoră fie că este vorba de alegerile parlamentare ori de cele prezidențiale. Pentru alți candidați din cadrul partidului aceștia trebuie să demonstreze că au notorietate.

– Are Mircea Geoană profil de președinte al României?

– Mircea Geoană are cu siguranță calitățile necesare pentru a ocupa orice funcție, nu aceasta e problema. Problema numărul unu pe care o are el este aceea de a finaliza proiectul început în construirea unei forțe puternice care să poată să readucă România pe drumul cel bun. Aceasta e preocuparea lui și a noastră, cei care suntem în conducerea partidului. În rest, nimeni nu pune în discuție faptul că Mircea Geoană nu ar putea să fie un foarte bun președinte al României.

– Au apărut figuri noi în PSD?

– Tocmai avem un proiect pentru Generația 2008, pentru cei care vin, ni se alătură și merg împreună cu cei care au mai multă experiență și notorietate. Fiindcă nu trebuie să arăți cinci oameni la televizor ca partid de guvernământ și să nu ai în spate o armată de mii de oameni care să pună în aplicare ceea ce decide electoratul. Deci, sigur trebuie oameni noi.

– Cum e vinul de Vrancea-Panciu, aduce mulți bani?

– Nu știu să spun dacă aduce sau nu mulți bani, dar e un vin foarte bun. Eu sunt născut la Panciu...

– Aud că familia dv. are o zonă acolo pe care o exploatează!

– Eu cred că este mai mult o dorință de a face ceva decât aceea de a te gândi că este o afacere foarte profitabilă. Tatăl meu se ocupa cu via de 30 de ani și cred că a demonstrat că, dacă vrei, poți să faci lucruri de calitate. Sunt intrigat că în România există extrem de multe falsuri, inclusiv în privința vinului, falsuri tolerate și acceptate de către autorități, ceea ce face ca această înțeleptă (producerea vinului – n.r.) să fie extrem de greu de dus mai departe. Culegi mai mult sau mai puțin, depinde de an și încerci să vinzi, dacă anul

Potrivit Declarației de avere a deputatului Dan Nica în 14.12.2005, acesta deține:

● 100,9 mp în Galați ● un autoturism Audi din 2002, cumpărat în rate în 2005 ● bijuterii din aur și obiecte din argint dobândite între 1980 și 2005 în valoare de 300 milioane RON ● tablouri ale unor pictori contemporani dobândite între 1988 și 2005 având o valoare estimată la 250 milioane RON ● colecție de tablouri românești și străine achiziționate între 1975 și 2005 având valoare de 700 milioane RON ● trei ceasuri de mână dobândite în 1995, 2000, 2004 în valoare de 150 milioane RON ● icoane pictate pe lemn/sticlă dobândite între 1990 și 2005 în valoare de 90 milioane RON ● autoturism Clio vândut pentru 3.100 euro în 1.07.2005 ● conturi și depozite bancare deschise în anii 2001, 2003, 2000 la Banc Post în valoare de 38.962 respectiv 11.961 RON și 11.769 de USD dar și 3.833 de USD, iar la BCR deține un cont în valoare de 12.400 RON, cont deschis în 2004 ● plasamente investiții la SC.VITTICOM SRL participare 40% în valoare de 15.110 RON ● debite neachitate încă față de SC.Quark Motors (rate) între 2005 și 2007 în valoare de 15.155 RON ● venituri realizate de către Dan Nica în anul fiscal încheiat 2004 în calitate de ministru – 246.944.485 RON iar ca deputat – 188.230.878 RON ● soția, medic primar, a realizat venituri în valoare de 175.790.947 RON/anul 2004.

„Geoană are datoria să candideze la Președinție”

„Tatăl meu se ocupă cu via de 30 de ani”

e bun al succes, dacă e prost, cum a fost anul trecut, rămâi cu gustul amar că ai încercat și nu ai reușit.

– **Veniturile familiei sunt secrete, care au fost veniturile?**

– Nu, sunt publice, în 2005 a fost un profit de 60.000 RON.

– **Așa de puțin?**

– Da.

– **Am înțeles că familia dv. este mare proprietară de pământuri, e adevărat?**

– Ce înseamnă proprietară? Înainte au muncit în arendă, între timp au mai și cumpărat, dar la ora actuală este unul dintre cele mai mici terenuri din Vrancea, sunt altele mult mai mari. Cred că asta și creează probleme celor care dețin terenuri mari, dacă au mult trebuie să aibă și cu ce să le lucreze, mai ales că viei îi trebuie un regim special, este mult mai pretențioasă.

– **Ați adus bani dv. personal pentru campania electorală a PSD?**

– Nu aceasta a fost preocuparea noastră, pentru că noi suntem un partid mare, cu un număr mare de membri și contribuțiile sunt relativ mai ușor de strâns decât în cazul unui partid mic, evident – depinde și de cât de multe lucruri trebuie realizate. Noi am avut în 2004 un an foarte greu – am organizat și alegeri interne și alte acțiuni pe care alte partide nu le-au avut de organizat.

– **Câți bani a avut PSD de cheltuit în campanie?**

– Nu am fost eu cel care s-a ocupat de așa ceva, nu am răspuns de partea financiară.

– **Are șanse de conturare „Polul Social”?**

– Cred că este vorba despre o neînțelegere. Ion Iliescu a anunțat că va declanșa

o serie întreagă de dezbateri pe tema viitorului României, proiectelor și programelor sociale, iar noi vom participa ca partid la această acțiune fiind alături de domnia sa. Vom spune care sunt problemele reale ale României și soluțiile partidelor de stânga așa cum au fost ele acceptate ca fiind cele mai bune de către italieni sau de către unguri, care au dat majoritatea voturilor partidelor de stânga.

– **Dacă ar trebui să alegeți mâine între Sorin Oprescu și Marian Vanghelie, care ar fi opțiunea dv.?**

– Nu cred că poate fi vorba de a alege între cei doi. Dacă m-ați întreba cine este cel mai bun pentru sectorul cinci v-aș spune că Marian Vanghelie. Dacă m-ați întreba cine este cel mai bun pentru a conduce organizația de partid București aș spune că Sorin Oprescu.

– **Ce rol vor juca în partid oamenii care au la activ multe suspiciuni de corupție, precum: Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Marian Opreșan?**

– În privința suspiciunilor singura care se poate pronunța este Justiția, restul sunt diferite jocuri care se încearcă pe spatele lor. Fiindcă în felul acesta există tentația unora de a considera pe cineva vinovat înainte de a se pronunța cel care trebuie să o facă – Justiția. Asta nu ne face bine nici nouă ca țară, nici ca viață politică, nici nouă ca oameni care căutăm soluții, pentru că în felul acesta se încearcă demararea unui joc – cum ne străduim să scăpăm de unul?

– **Vor supraviețui baronii locali în PSD? Dar în celelalte partide?**

– Nu cred că noi avem baroni locali, ci

cred că există doar o anumită idee care a fost pusă pe seama unor persoane care au condus diferite administrații la nivel local. Eu mă uit cu mare surprindere la cei care reprezintă administrația de după 2004 și care au un comportament care se potrivește unui baron, așa cum au mai existat în România. Din păcate, nu mai reprezintă interes dacă nu sunt din PSD. Cei de la alte partide nu constituie subiect de larg interes public fiindcă nu fac parte din PSD, deci au voie să facă orice.

– **Care ar putea fi rolul dv. în viitoarea campanie electorală?**

– Nu m-ar mai tenta să mă ocup de o viitoare campanie electorală pentru că eu consider că sunt destul de cel care trebuie să aibă șansa de a-și pune în valoare calitățile, iar viitoarea campanie trebuie să aibă și oameni noi.

– **Vedeți pe cineva în locul dv. în campanie?**

– Pentru a fi bun într-o campanie trebuie să arăți că ai fost bun la nivelul de care te-ai ocupat, măcar al unui județ.

– **Trebuie să ai prezență de spirit, carismă, spontaneitate...**

– Sunt mulți oameni foarte buni. Și Miron Mitrea poate să fie fiindcă are cea mai mare experiență în partid, Ioan Rus poate fi o soluție, Dragnea de la Teleorman, Nichita de la Iași. Sunt mult prea mulți colegi, iar unii poate că s-ar simți ofențați că nu-i promovez.

– **Ați fi fost prim-ministru după campania 2004? E o responsabilitate pe care v-o doriți?**

– Nu. Prim-ministrul desemnat, la alegerile din 2004, în situația în care ne-am fi aflat la guvernare, ar fi fost Mircea Geoană. Restul sunt speculații.

– **Credeți că actualul prim-ministru, Călin Popescu-Tăriceanu, va rezista până la finele mandatului?**

– Nu cred, pentru că nu mai are o majoritate care să-l susțină, și asta se vede din declarațiile publice și certurile nesfârșite din coaliție. Mie greu să cred că mai poate să reziste când nu mai are în spate oameni, echipă. Partidul cred că-l susține în cea mai mare măsură, partenerii de guvernare nu-l mai văd la fel de convinși, ca să nu spun că-i văd ostili.

– **Soluția?**

– Să formeze un guvern care să aducă România pe drumul cel bun, alegeri anticipate. România nu-și poate permite să repete experiența 1997-2000, când, indiferent de cât de prost mergea țara, au fost lăsați să meargă până la capăt, fiindcă cei care vor plăti vor fi chiar ei (aliații – n.r.)

– **Când ar fi momentul alegerilor anticipate?**

– În acest an, fiindcă trebuie să știm cum intrăm în UE.

_____ Sorin Oprescu, **Mihail Gălățanu, Alice Gherman**
_____ Jucă, **Octavian Tîbăr**

Marile scandaluri financiare

Scandalurile financiare au început să lovească România abia la patru ani de la căderea comunismului. Prima dată a fost simplu, oamenii au fost păcăliți în cel mai banal mod posibil. Cu timpul „gulerele albe” au evoluat, iar schemele prin care sume mari de bani au fost însușite de anumite grupuri de interese au fost mult mai complicate.

Presa a tipat de fiecare dată, indicând o serie de ilegalități și de multe ori strigând verdicte cu mult timp înaintea anchetatorilor. Cu toate acestea, persoanele care au beneficiat de pe urma scandalurilor financiare nu au pățit nimic sau nu au fost cunoscute niciodată.

Caritas — la un pas de războiul civil

La finele lui 1994, România fierbea. După aproape patru ani de funcționare jocul piramidal Caritas dădea semne de prăbușire. Totul începuse în 1991 când, la Brașov, anonimul Ioan Stoica dăduse drumul unei afaceri extrem de suspecte. El oferea oamenilor posibilitatea unei îmbogățiri rapide, dar mai ales dădea românilor posibilitatea să investească undeva sume imense de bani strânse în perioada comunismului și ascunse la „sațea”. După o perioadă, sediul central al firmei se mută la Cluj unde, în urma unei emisiuni la postul public de televiziune, începe isteria. Vestea că există cineva care înmulțește de opt ori banii în trei luni a primit certificatul de veridicitate prin prisma unei emisiuni la singura televiziune existentă în momentul respectiv. Imediat oameni din întreaga țară au început să se ducă la Cluj. Mulți își vindeau casele sau mașinile pentru a depune banii la Caritas. Depoziții din provincie dormeau la coadă vreme de trei zile pentru a-și depune banii, iar presa întorcea pe toate părțile afacerile lui Stoica. Unele ziare atacau jocul piramidal și dădeau de înțeles faptul că acesta nu reprezintă decât o escrocherie,

numai că oamenii nici nu voiau să ia în calcul această variantă fiind realmente orbiți de potențialul câștig promis de Stoica. La finele lui 1993 zvonurile referitoare la căderea jocului erau din ce în ce mai dese și mai credibile. Cu toate acestea, în februarie 1995, Stoica încă se mai lupta cu presa și anunța că sistarea plăților către deponenți s-a datorat lipsei de spațiu. În acel moment Caritas avea filiale în mai multe orașe, iar numărul deponenților era de câteva milioane de oameni. Românii în frunte cu împăratul Iulian amenințau că îl vor omorî pe Ioan Stoica și, în ciuda faptului că devenea din ce în ce mai clar că jocul piramidal era o escrocherie, lumea tot nu voia să creadă că pierduse toți banii la firma lui Stoica. Drept exemplu stă faptul că, pe 1 martie 1994, în plin scandal, un grup de bucureșteni protesta împotriva municipalității de a nu acorda drept de funcționare Caritasului în Capitală. Aici pe 30 august, Stoica este reținut și arestat. Numele cu cei patru milioane de deponenți ai Caritasului erau înșirate pe 115.500 de pagini. Poliția a aduna și datele din cele 250 de computere (rețea imensă pentru acea perioadă). Procesele s-au succedat cu repeziune. Pe 16 iunie 1995 Stoica a fost condamnat de Tribunalul din Cluj la șase ani de închisoare pentru gestiune frauduloasă, fals intelectual și uz de fals, iar patru luni mai târziu Curtea de Apel a tăiat patru ani din pedeapsa fostului patron de la Caritas, condamându-l în schimb la plata unor daune de 30 de milioane de lei către stat. Instanța Supremă a fost și mai blândă cu Stoica. Judecătoria Curții Supreme de Justiție au decis să îl achite pe Stoica pentru infracțiunile de gestiune și bancrută frauduloasă. De asemenea, magistrații

Crah-urile și capitalismul de junglă

Marile scandaluri financiare, care au trecut prin România ca hoardele migratoare, au și ele tălcul lor. Tema propusă pentru acest material jurnalistice urmărește să releve cum a fost posibil capitalismul în România și sechelele care însoțesc nașterea lui. Faza acumulării de capital a amintit de junglă. Așa s-au constituit oligarhiile care conduc astăzi România (mai mult sau mai puțin) din umbră. Primul val a fost cel al îmbogățirilor de la Caritas. Jocul piramidal s-a soldat cu pauperizați peste noapte și cu norocoși care și-au pus banii la trecheria. Ion Stoica, din mântuitor național, s-a transformat în nomen odios. Patru ani, morișca banilor lui Stoica s-a învățat ca o ruletă răsescă a finanțelor personale. I-a vizat pe miciii antreprenori și, deoptrivă, a vizat banii de familie ai amărăților din România. A fost principalul instrument de departajare, un fel de sită prin care s-au sortat primii oameni de afaceri prosperi, iar, de cealaltă parte, dezmoșteniți soartei, ai hazardului. Totul s-a bazat pe credibilitate. Au urmat scandalurile fondurilor de investiții, care au reușit să compromită până și cele mai noi instrumente de investire financiară. O afacere profund clientelară a fost Bancorex, care a alimentat cu fonduri și credite pe funcționarii privilegiați, polițiști, militari, dar și pușculițele electorale. Așa au ajuns la putere, în 2000, cu banii din asemenea „inginerii”, oamenii PSD. A urmat o răbufnire de crah-uri bancare. Banca — faimoasă în deceniul trecut — Columna. Ea s-a dovedit a avea sediul într-o casuță poștală. Foști uteciști care erau în fruntea băncii s-au dat la fund. A dispărut și mitul „băncii elvețiene”, pe care românii l-au formulat sub forma unui „remake” balcanic după „jaful marelui tren”. Să nu uităm scandalul SAFI din care avea să prospere un mănunchi de oameni de afaceri liberali (gestionarii noi puteri, cea din zilele noastre), în frunte cu primul-ministru. Toate aceste crah-uri seamănă izbitor cu alte mari afaceri: cea a vânzării hotel, privatizările „cluburilor-fanion” din industria românească. Un tun a fost posibil aproape în orice domeniu. În sport — sau în fotbal, ele au luat forma unor transferuri, pe milioane de dolari sau de euro, în urma cărora banii negri au ajuns în buzunarele altor proaspeți magnafi. Neregulile de la Credit Bank au ținut și ele prima pagină a ziarelor, în urma lor au rezultat alte milioane de dolari scurși prin „găurile negre” ale economiei subterane românești. Mult timp s-a glosat și pe „atacarea Bankcoop”. Toate afaceri de moravuri grele. Și, glonț după glonț, s-au tras alte „salve”: Tigărele 1, 2... la nesfârșit. (Mihail Gălbățanu)

e care au zguduit România

CSI au micșorat pedeapsa la un an și șase luni de închisoare.

Banka în care avea cont Carlos Șacalul

Cea mai mare bancă din estul Europei, instituția prin care se desfășurau transferurile fabuloase ale comerțului exterior românesc din vremea comunismului a fost în centrul celui de-al doilea scandal financiar major al României. Bancorexul era cunoscută atât în țară cât și peste hotare. Era banca în care însuși ilici Ramirez Sanchez – Carlos Șacalul, – avea un cont în care Securitatea îi depunea sume însemnate de bani. Acest lucru nu a fost deloc de ajutor entităților financiare în momentul în care a început să se clatine. Prima dată banca a fost implicată în scandalul S.A.N.C.A. Managerii Bancorex blocaseră conturile afaceristului Alexandru Răducanu pentru că firmele acestuia obținuseră mai multe credite neperformante. Cu toate acestea, scandalul a fost doar o ușoară încălzire față de ceea ce urma să se petreacă la bancă. În preajma alegerilor din 1996, opoziția încerca să dea acest caz o conotație politică. Răzvan Temeșan, președintele băncii, încerca din răsputeri să se apere atât de Răducanu care îl acuza, cât și de presa care era tot mai alimentată cu informații din interiorul Bancorex. Majoritatea firelor păreau să indice faptul că banca alimenta campania electorală a PDSR. La nici două săptămâni de la alegerile prezidențiale și parlamentare Curtea de Conturi începea un control la Bancorex. În 1997 opinia publică a aflat că polițiștii și militarii au luat credite preferențiale de la bancă, iar acest scandal a mai agitat puțin spiritele. Pe 18 martie 1997 venea însă ca un fulger declarația șefului statului. Emil Constantinescu anunța că Răzvan Temeșan a fost demis de la conducerea Bancorex. O zi mai târziu, poliția și parchetul începeau urmărirea penală împotriva fostului președinte al băncii. Până în decembrie același an, numărul dosarelor în care Temeșan era anchetat a ajuns la 13. Cu toate acestea, la bilanț banca ieșea cu un profit de 778 de miliarde de lei. Bilanțul era făcut public în timpul în care partidele aflate la guvernare se luptau din răsputeri pentru a-și impune omul lor la șefia Bancorex. Până la urmă, preferatul PD, Vlad Soare, a fost numit președinte. Acest lucru nu a pus însă punct disputelor. În 1998 subiectele la modă erau restructurarea Bancorex, preluarea de către AVAS a creditelor neperformante ale băncii și un ajutor de 400 de milioane de dolari pe care statul ar fi trebuit să îl acorde acestei instituții financiare. Începutul lui 1999 surprinde însă pe toată lumea prin demisia întregii conduceri a Bancorex. Radu Vasile, pe atunci premier, anunța că peste 70% din creditele Bancorex erau neperformante. Peste câteva luni se va dovedi însă că informațiile primului-ministru erau false. Administratorul special al Bancorex anunța că ponderea creditelor neperfor-

mente era de 85 de procente. Principalii vinovați au fost considerați angajații filialei Lipscani, care dăduseră câteva tunuri, și fostul președinte Temeșan. Cu toate acestea, nimeni nu a făcut un bilanț clar.

Băncile cad pe capete

Trecuseră numai câteva zile din 1995 când un comunicat al Inspectoratului General al Poliției anunța că președintele Credit Bank a fost arestat. Marcel Ivan era acuzat de acordarea mai multor credite preferențiale și fusese reținut pe 6 ianuarie 1995, știrea fiind difuzată în presă trei zile mai târziu. După încă o zi, șeful Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu, anunța că există o mulțime de ilegalități pe

Raport despre starea ulterioară a lucrurilor

(scurtă și precară cronică a ultimului deceniu, cu personaje acuzate)

Ioan Stoica, patronul Caritas, a scăpat de închisoare în momentul în care la 12 octombrie 2001 Tribunalul Bihor a decis că faptele de care se face el vinovat s-au prescris. Decizia a fost menținută și de Curtea de Apel Oradea un an mai târziu. Stoica trăiește acum într-un apartament de bloc și spune că nu are nici un ban. El se prezintă la judecătoria pentru procesul civil în care i se solicită despăgubiri. Puțini sunt cei care cred că acest proces se va finaliza vreodată și aproape nimeni nu crede că Ioan Stoica va putea plăti despăgubirile.

Răzvan Temeșan, personajul care a fost legat direct de scandalul Bancorex, nu pare să fie afectat de ecourile create de prăbușirea băncii. Curtea Supremă de Justiție a decis în 2002 că demiterea sa din fruntea Bancorex în 1997 a fost ilegală, iar acum el solicită despăgubiri la CEDO. De cealaltă parte, frații Păunescu, unii dintre afaceriștii acuzați în timp ce ar fi profitat de pe prăbușirea băncii nu mai au nici un fel de problemă. Ei au ieșit din atenția anchetatorilor și a presei și își văd de afacerile lor legale pe care gurile rele spun că le-ar fi construit pe bani de la Bancorex. Alexandru Răducanu, patronul S.A.N.C.A, un alt beneficiar al creditelor preferențiale de la Bancorex, a fost achitat în decembrie 2002 și a ieșit de tot din atenția opiniei publice la fel ca și majoritatea apropiaților săi (Ana Capetti, Grigore Maimuț).

Marcel Ivan, președintele Credit Bank, a fost achitat în 2002 de Tribunalul București pentru acuzațiile referitoare la prăbușirea băncii. Motivele achitării au fost legate de vicii de procedură. El nu a mai intrat în atenția opiniei publice și a anunțat că va cere despăgubiri la CEDO. Gigi Kent, despre care s-a spus că a fost principalul beneficiar al ingineriilor financiare de la Credit Bank, a murit în casa sa de vacanță de la Tâncăbești fără să iase o moștenire fabuloasă.

Dinel Stoicu, afaceristul craiovean despre care se spunea că ar fi fost principalul beneficiar al prăbușirii Băncii Internaționale a

Religiilor, a fost șicanat de Parchetul Național Anticorupție, în 2005, în legătură cu această afacere. El a declarat că se retrage de la FC Universitatea Craiova, unde era patron, pentru ca să se ocupe de acest caz. S-a retras din fotbal și de atunci nu s-a mai auzit nimic de ancheta procurorilor anticorupție. Marcel Păvălache, consilierul ministerial acuzat că ar fi luat spagă pentru a influența procesele de lichidare ale băncii, a fost condamnat, dar nu a dat nici o explicație referitoare la această afacere.

Sorin Ovidiu Vântu, părintele FNI, a avut de înfruntat acuzații în dosare celebre ca *Fondul Național de Investiții*, *Banca Agricolă*, *Fondul Național de Acumulare*, *Banca de Investiții și Dezvoltare* și *Banca Română de Scont*. În luna 2005, el a primit o condamnare de doi ani de închisoare pentru fals în declarații cu privire la înființarea BID. Două luni mai târziu, magistrații Tribunalului Municipiului București au decis trimiterea dosarului spre judecare. În momentul de față, omul de afaceri încearcă să amâne pronunțarea instanței deoarece în noiembrie faptele sale ar fi prescrise. În dosarul FNA, Ioana Maria Vlas, președinta SOV Invest, firma care administra FNI și FNA, a fost condamnată la șapte ani. Pedepse mari au mai primit și alți funcționari implicați în afacere. Deși era parte în proces, S.O. Vântu a scăpat temporar, deoarece magistrații au decis ca faptele sale să fie trimise spre analiză la parchet. În 2006, procurorii DNA au decis clasarea dosarului.

Cum a fost posibil

Scandalurile financiare care au măcinat economia României în anii '90 au avut ca principală cauză lipsa aproape totală a unei legislații bancare care să funcționeze în economia de piață. Abia după prăbușirea FNI-FNA au apărut regulamente clare ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare care să reglementeze activitatea fondurilor de investiții. De asemenea, abia în 2003 România a beneficiat de o lege de combatere a crimei organizate. De asemenea, legile de prevenire și combatere a spălării banilor au fost funcționale abia la începutul anilor 2000, iar organismele de aplicare au început încet-încet să funcționeze. Din acest punct de vedere sistemul bancar este protejat, dar legile și regulamentele bursiere încă mai au lacune, multă lume putând specula aceste „scăpări”. În actualele condiții este greu ca o persoană implicată în scandaluri financiare să mai scape, deși pregătirea anchetatorilor în astfel de probleme este în continuare precară.

care polițiștii le cercetează la *Credit Bank*. Banca încheiase anul 1994 cu pierderi de aproape 30 de miliarde de lei, iar majoritatea fuseseră făcute deoarece managerii ei aprobaseră o sumedenie de cheltuieli suspecte și credite neperformante. Pe rând mai mulți oficiali ai băncii au fost puși sub acuzare, iar anchetatorii au descoperit mai mulți afaceriști care au luat credite punând gaj active supraevaluate. Scandalul a căpătat culoare în momentul în care unul dintre acționarii băncii s-a dovedit a fi Vasile Gheorghe, mult mai cunoscut sub numele de Gigi Kent. Acesta s-a dovedit a fi în același timp și unul dintre beneficiarii principali ai creditelor neperformante. De asemenea, firmele lui Kent s-au dovedit a fi principalii contractori plătiți de bancă pentru diferite servicii. În 1996, Vasile Gheorghe este arestat, dar problemele băncii erau departe de a fi rezolvate. Pe 5 iulie 1996 *Banca Națională a României* transmitea unei instanțe de judecată situația financiară a *Credit Bank* și cerea judecătorilor să se pronunțe asupra lichidării ei.

În 1997 era evident că banca se afla în incapacitate de plată. Guvernul anunța că îi va despăgubi pe cei aproape 10.000 de deponenți mici cu câte zece milioane de lei, indiferent de sumele pe care aceștia le depuseseră. Cele 100 de miliarde care urmau să fie acordate persoanelor fizice de către stat se adăugau astfel celor 500 de miliarde pe care banca lui Gigi Kent îi datora CEC. În total prăbușirea *Credit Bank* a costat România aproape 70 de milioane de dolari. În realitate pagubele au fost mult mai mari, credibilitatea sistemului financiar din țara noastră a fost grav afectată, iar colapsul altor bănci a fost accelerat. Banca *Dacia Felix* a suferit în aceeași perioadă și în condiții aproape identice. La rândul ei, această instituție avea și ea aproape 20.000 de mii de deponenți care trebuiau despăgubiți.

Banca Internațională a Religiilor doborâtă pentru că nu a putut fi cumpărată

După un debut fulminant și o evoluție constant ascendentă de la lansare, *BIR* avea să fie prima victimă a megascandalului creat de prăbușirea FNI și a FNA. Prima bancă ce a introdus în țara noastră automatele de bani și care a transferat 35 de milioane de dolari numai de la românii din Israel se năruia la scurt timp după scandalul FNI. La finele lui 1999 se zvonea că Sorin Ovidiu Vântu era implicat într-o acțiune de acapareare a băncii, drept pentru care imediat după scandalul legat de acest personaj românii au început rapid să își

retragă banii în bloc. În mai, banca a intrat în incapacitate de plată și a anunțat că grupul britanic de investiții *Jaquill* urma să preia 60% din acțiunile sale. Tranzacția a fost blocată de BNR concomitent cu apariția unor zvonuri referitoare la o eventuală vânzare a băncii către persoane suspectate de a fi membri ai cartelului drogurilor din Columbia. Aceste zvonuri au blocat acțiunea de relansare a băncii drept pentru care mulți consideră că banca a fost luată de „maestri” ai diversionii.

Banca Populară și-a făcut reclamă și după prăbușire

O altă victimă a FNI este și *Banca Populară Română*. Înființată la începutul lui 1997, la inițiativa mai multor politicieni liberali, *Cooperativa de Credit Banca Populară Română* se dorea a fi o instituție financiar bancară care să sprijine micii investitori privați. Un an mai târziu, pe 17 februarie 1998, *BPR* lansa certificate de economie cu o dobândă de 80%, considerate profitabile la momentul respectiv de clienții care s-au înghesuit să le cumpere. Pe 5 aprilie 1999 se lansau certificatele de depozit cu o dobândă de 100%, iar la finele aceluși an se anunțau profituri de 3.800 miliarde de lei, de aproape 4,5 ori mai mari decât cu un an în urmă.

Euforia succesului înregistrat la finele lui '99 de managerii *BPR* au atras în primele șase luni ale lui 2000 o serie lungă de clienți. Cu toate acestea, la șase luni de la bilanțul favorabil se înregistrau primele probleme, care aveau să se agraveze și să ducă la o nouă prăbușire de răsunet. Pe 5 iunie 2000, la Timișoara, se înregistra prima situație în care o agenție a *BPR* nu putea efectua plăți. La câteva ore de la semnalarea acestei situații în presă, sucursalele *BPR* din Cluj și Baia Mare erau asaltate de clienți. A doua zi Consiliul de Administrație al băncii anunța că în 60 de zile a plătit populației 500 de miliarde de lei și că este nevoit să suspende activitatea *BPR* pentru șase luni. Pentru a sporii încrederea clienților în bancă managerii au comandat o serie de reclame în întreaga țară. Ei au contractat pe o perioadă lungă panourile stradale.

În aceeași zi directorii *BPR* primeau interdicție de a ieși din țară, iar poliția începea o anchetă. Investițiile poliției nu au scos la iveală nereguli deosebite, dar pe 31 februarie 2001 *Banca Națională a României* anunța că *BPR* intră în procedură de faliment.

Text: **Mihai Belu**

Imag: **Mediafax Foto**

FNI - FNA

Aproape în același timp cu începutul sfârșitului pentru *Banca Populară* se declanșa în România cel mai mare scandal financiar din istorie. În mai 2000 *Fondul Național de Investiții*, creat de Sorin Ovidiu Vântu și administrat de oamenii și firmele acestuia începea să se clatine. După o ascensiune care exista numai pe hârtie și după ce românii începuseră să se înghesue pentru a pune mâna pe bani din cauza reclamelor agresive, escrocheria era pe cale să fie descoperită, iar deponenții începeau să realizeze că pierduseră toți banii.

the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România:
Net Consulting, Str. Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Obsesii japoneze

Noriko,
jisshin,
tsunami &
gaijin

„Noriko, fetița
japoneză”

„Deschideți un ghid turistic: veți găsi de obicei un mic lexic ajutător, dar acest lexic se va referi în mod bizar la unele lucruri plictisitoare și inutile: vama, poșta, hotelul, frizerul, doctorul, prețurile. Și totuși, ce înseamnă să călătorești? Înseamnă să întâlnești. Singurul lexic important este acela al întâlnirii” – spunea Roland Barthes în *Imperiul semnelor*, referindu-se la întâlnirea între civilizația europeană și cea japoneză. Din 1547, când navigatorii portughezi descopereau insula Tanegashima, japonezii și europenii nu au încetat să se uimească reciproc. Filmul lui Sophie Coppola – *Lost in Translation*, romanul lui Amélie Nothomb – *Uimire și cutremur* sunt doar unele dintre cele mai recente reacții artistice vizavi de misterioasa Japonie, percepută deseori ca o altă planetă. Ce este oare atât de extrem exotic la Țara Soarelui Răsare, *Nippon*? Printre altele, cu siguranță, acele obiceiuri adânc înrădăcinate ale poporului din punctul opus al globului, ideile lor fixe, clișeele, semnele... OBSESIILE.

Noriko este o fetiță japoneză. Ea poartă kimono și locuiește într-o pagodă. În țara ei sunt multe cutremure și toate dărâmă pagoda lui Noriko. Dar Noriko nu disperă și, de fiecare dată, își construiește la loc pagoda.”

Acesta era textul uneia dintre lecțiile manualului meu de citire de clasa întâi. Tenacitatea delicatei japoneze care purta în ilustrată un kimono de un violet tare m-a fascinat instantaneu și iremediabil. De atunci am pornit în căutarea țării lui Noriko și, cu trecerea anilor, tot mai multe trăsături ale japonezilor mi se dezvăluiau. Prima obsesie niponă care m-a frapat a fost teama de catastrofă – *jisshin* (cutremur) și *tsunami* cu preponderență – și de necunoscut, mai ales de *gaijin* – oamenii din afară (străini).

Poziția geografică a Japoniei, frecvențele catastrofe naturale au contribuit la clădirea caracterului tenace al poporului lui Noriko, dar și la formarea uneia dintre obsesiile sale de bază: catastrofo-mania, fobia extincției. Japonezii nu sunt deloc *cool* și se tem fără încetare de dispariție la modul propriu, conform scenariului filmului *Scufundarea Japoniei*, în care arhipelagul dispare în final în urma unor repetate cutremure și valuri uriașe. Tocmai de aceea, în decursul secolului trecut, Japonia a devenit o adevărată *la Piora* în lume, inițial prin cuceririle imperialiste militare din timpul celui de-al doilea război mondial și ulterior prin extinderea influenței econo-

mice peste graniță. Când vorbești de economie cu un japonez, el se va mândri întotdeauna cu impactul țării sale în lume. „Chiar dacă Japonia o să dispară mâine-poimâine, noi nu vom dispărea. Marile firme japoneze, *Sony*, *Matsushita*... sunt implantate în afară și ele nu se vor prăbuși niciodată”, spunea domnul Sasada, fostul trimis al Fundației Japoniei la Universitatea București. Într-adevăr, teama de catastrofă a constituit unul dintre motoarele miracolului economic japonez și al expansiunii intercontinentale. Dar, paradoxal, *la Piora* în varianta niponă se izbește de o altă teamă a acestui popor, cea de străini.

Japonia a avut câteva perioade de *sakkoku*, închidere a granițelor. Străinilor le era interzis să intre în arhipelag, iar japonezilor să călătorească în afara țării. Este una dintre cauzele pentru care Japonia a fiert în suc propriu, dezvoltându-și caracteristici atât de aparte și păstrându-și atât de bine obiceiurile. *Gaijin dame!* – „Interzis străinilor!” – este unul dintre refrenele care vor puncta ritmic șederea ta în Japonia. Multe imobile de locuințe sunt astfel interzise animalelor și străinilor. Chiar dacă ai posibilitatea să plătești chiria, nu vei putea de obicei locui într-o casă avantajoasă. Așa că, atunci când un japonez va veni să se instaleze în apartamentul dumneavoastră, primiți-l ca și până acum cu brațele larg deschise. Mai mult decât atât, domnilor, știu că vă fascinează femeile japoneze, dar, chiar dacă veți avea vreodată ocazia să călătoriți în Țara Soarelui Răsare,

Sakura & Sony

Sado-masochism extrem. Oriental

Sashimi & Aïhō

mă tem că trebuie să vă dau vești proaste. Localurile cu doamne de companie japoneze sunt de obicei interzise străinilor, ca și *soopu rando* – soap land, masajele erotice –, iar geishele nici nu vor să audă de *gaijin*, oricât de bogați ar fi aceștia. Japonia: atât de paranoică, acaparatoare și inaccesibilă...

Anii au trecut și eram de pe acum adolescentă. Aceasta este o masă. Acesta este un creion... Începe de obicei un manual de limbă străină. *Haru desu. Sakura no hana ga sakimasu. Akai hana mo, shiroi hana mo, momoiro de hana mo arimasu.* – Este primăvară. Înfloresc florile de sakura (cireș). Sunt și flori roșii, și flori albe, și flori roz. – Începea primul meu manual de limbă japoneză. Frumosul și natura sunt tot atâtea obsesii nipone. *Ikebana, bonsai*, iată numai două invenții japoneze.

La 22 de ani îmi vedeam în sfârșit visul cu ochii și ajungeam în Japonia. Era primăvară și tocmai înfloreau florile de sakura. Toate cunoștințele mele mă invitau la *hanami* – privirea florilor. Se mergea în parcuri și te instalai la picnic sub crengile încărcate cu flori de cireș. Șpilul era să stai până seara și să privești cum culoarea petalelor se schimbă odată cu lumina: alb dimineata, roz la prânz, violet seara. Rafinament și tradiție japoneză. Vara își are și ea distracția ei: *hanabi* – „flori de foc” (artificii). Există o seară dinainte stabilită în Tokyo când o sumedenie de lume se adună pe un pod anume de peste râul Sumida, doamnele îmbrăcate în *yukata* (kimonouri de vară), pentru a asista la spectaculoasele artificii. După ce se termină, trebuie să mergi în grup la un restaurant să mănânci ce-ți pofteste inima, dar neapărat pepeverde ca desert. Tabieturile au dus probabil la atât de lăudată exactitate niponă. Totul în Japonia este aranjat, fix. De la *hanami* la *shinkansen*-ul care nu întârzie niciodată mai mult de două secunde. Tradițional și modern totodată.

Dacă *ikebana* și *bonsai* sunt cuvinte

japoneze, ei bine, *walkman* este tot un cuvânt japonez. Firma Sony a inventat într-adevăr acest aparat, iar, președintele ei, Akio Morita, l-a botezat: A.M. Învățase inițial să cunoască aparatura electronică demontând casetofoanele achiziționate de la ambasada americană după război și de atunci i-a rămas fascinația pentru ceea ce este anglo-saxon până într-atât încât a achiziționat mult mai târziu însăși fabrica de vise americană, *Columbia Pictures*. Căci Sony este tipic japonez. Eficient și totodată iubitor de entertainment.

Deși sado-masochismul se numește astfel în cinstea unui francez, a celebrului marchiz, ai putea jura că a apărut de când Japonia. După câteva luni petrecute la Tokyo, am început să văd dincolo de semne și de zâmbete japonezilor: le place să chinuiască și să fie chinuți; o fac chiar în mod obsesional și se pricep să-i dea chestiei o încărcătură estetică. M-am gândit mai mult la *ikebana* și la *bonsai*. Însăamnă oare că-ți plac și că respecti florile și copacii dacă simți așa un imbold să le tai, să le modifice, să le rearanjezi? Mmm, paradoxal, dar în Japonia am învățat pentru prima dată că sentimentul cel mai apropiat de iubire nu este amabilitatea, ci ura. Persoanele pentru care existența mea însemna ceva simteau întotdeauna nevoia să mă schimbe, să mă facă să intru în rânduri și uneori să mă pedepsească. *Baka!* – „proasto!”, îmi spuneau întotdeauna cei mai apropiați prieteni. *Claudia-san wa wagamama desu ne!* – „Îți place să fii tu însăși”, iar a fi tu însuși este unul dintre cele mai mari defecte posibile în ochii japonezilor. Această expresie m-a chinuit timp de cinci ani în Japonia și, la scurt timp după ce mi-am luat *sayonara*, am simțit nevoia să scriu o carte pe care s-o încep cu un motto din Sting: *Be yourself no matter what they say!* În fine, să nu mai vorbim de *Claudia-san wa suki kirai ga bakkeri shiteru ne* – „Știi ce-ți place și ceea ce nu”. Evident, și această din urmă caracteristică este o literă stacojie pe ego-ul cuiva. Dar, tot

ce era japonez, îți sugera că acestor oameni le place să decapiteze lucrurile. Era fascinant să-i privești cu atât răbdare și precizie executau minusculele *origami*. Ce-i drept, erau atât de frumoase! Dar trebuie să fii atât de japonez pentru a le compune. Dacă nu mă crezi că nu oricine poate, încearcă să îndoi nu o coală A4, ci una 5/5 așa încât să produci un lotus sau un cocor. Oricum, japonezii au inventat nu numai *ikebana*, *bonsai*, *origami*, ci și tehnici de sinucidere, faptul de a-ți lua viața fiind cât se poate de banal și frecvent în Japonia: cel mai ridicat număr de sinucideri pe cap de locuitor din lume. *Harakiri* este, firește, un cuvânt japonez, deși nativii îi preferă întotdeauna termenul de *seppuku*. Pentru onoare, acesta a fost practicat de o sumedenie de oameni, de la samurai și geishe până la un câștigător al premiului Nobel pentru literatură, Yukio Mishima. În mod simbolic, cel mai apreciat roman al său, *Pavilionul de Aur*, ne relatează povestea umitoare a unui călugăr fascinat într-o asemenea măsură de frumusețea templului său, încât îi dă foc. Iar *kamikaze* – vântul divin – este deja cunoscut ca rețeta niponă *par excellence*.

T-San m-a invitat într-o sâmbătă la un restaurant japonez de lux, undeva lângă Tokyo, în imediata apropiere a Pacificului.

Sashimi, am comandat eu. „Nu te sfătuiesc”, m-a avertizat T. „De ce? Îmi place *sashimi*”. Așteptam așadar bucățile de pește crud, cu *wasabi* și sos de soia. Mare mi-a fost mirarea însă să văd sosind o farfurie imensă cu un pește întreg. Trupul îi era tranșat cu desăvârșită măiestrie, iar capul și coada i se mișcau cu disperare. „AAA!!! L-AU TĂIAT DE VIU! Nu mănânc așa ceva!” T. a surâs cu un aer de superioritate. O, doamne, japonezii erau atât de cruzi. Tatăl meu fusese foarte nefericit cu mulți ani în urmă, când luasem admiterea la japoneză/engleză. Japonezii erau singurul popor din lume pe care-l detesta. Aceasta de când fusese la Paris la un restaurant japonez. De cum s-a așezat, a văzut

Ukiyo-e & manga

Kaguyahime & sukebe

chelnerul venind la masa alăturată, cu o maimuță macac cocoțată pe o farfurie, strigând către client: *Hai, dozo!* În secunda următoare, capul maimuței jucăușe a fost retezat și creierul vărsat în farfuria clientului. Tatăl meu s-a ridicat și a luat-o la fugă către ieșire. Întotdeauna răsese de el când îmi relata această pățanie cu substrat, dar când ceva asemănător și se întâmpla ție, nu era deloc de râs. Faptul că le era interzis accesul animalelor în imobilele de locuință era așadar nimic. Și totuși, japonezii considerați excentrici au o mare pasiune pentru animale. Stăpânii își idolatrizează pur și simplu câinii, vopsindu-le adeseori urechile și cozile în culori vii. Motanul meu Moonlight este foarte fericit când călătoresc

în Japonia și îi aduc conserve și jucării. Japonia este fără îndoială țara care produce cea mai gustoasă mâncare pentru animale (mult mai bună decât conservele noastre pentru oameni) și cele mai frumoase jucării. Iar renumitul câțel Aibo nu este decât sinteza perfectă dintre un pet și o jucărie. Atât de cruzi și atât de candidi! Ultima nebunie japoneză este nici mai mult nici mai puțin decât *bonsai-neko*, pisicile *bonsai*. Pui de pisică sunt crescuți în eprubete și hrăniți artificial. Creșterea osoasă le este oprită și, cu toate că vei avea o pisică bătrână, ea va arăta întotdeauna ca un puișor. Fără comentarii.

Ultimul răcnet în cultura japoneză este în acest spirit și se numește *neko manga* – benzi desenate cu pisici. Acum zece ani un japonez a avut ideea genială și răbdarea bolnavicioasă de a fotografia unele reprezentante ale micilor feline în poziții speciale. El a compus

pozele într-un story și le-a atașat bule cu cuvinte. Peste noapte, *neko manga* a devenit un hit și mulți alți japonezi s-au apucat de treabă. Trebuie să spun că la faza aceasta sunt, personal, extrem de japoneză, căci sunt o fană înrăită a *neko manga* și, de fapt, a *manga* în general. Căci, deși japonezii au renumiți scriitori de renume mondial, majoritatea lor nu consumă literatură decât sub forma benzilor desenate. Creion Shinkan este fără îndoială cel mai popular personaj. Deși fascinează adulții, Creion este băiat de grădiniță, dar, (sic!), este un pic cam obsedat sexual. Această *manga* atât de pedofilă este, iată, acceptată într-o țară care cenzurează scenele explicite sexual din filme, fotografiile și unele cuvinte. Dar nimic nu trebuie să ne mire în Japonia. Cât despre *manga*, aceasta nu este deloc de prost gust, ci poate fi văzută ca o continuare firească a *ukiyo-e* – stampele, textual „desene ale lumii plutitoare”, căci japonezii au avut dintotdeauna un *penchant* pentru tot ceea ce este frugal și imagistic. Imperiul semnelor mi s-a părut mai degrabă un imperiu al formelor și al reprezentăției. Ai înțeles până acum ceva despre Japonia? Nu-i nimic. Trebuie să fii un pic prost ca să percepi Japonia ca pe ceva simplu. Am lăsat pentru final sarea și piperul, sau bomboana de pe tort.

Japonia este țara în care totul este perfect aranjat și scrobit. Japonezii au mania curățeniei și a purității. Una dintre cele mai vechi legende este cea a lui Kaguyahime, prințesa venită de pe Lună, strălucitor de frumoasă, dar incredibil de prețioasă, încât în final, deși obiectul iubirii nemăsurate a celor din jur, ea se întoarce pe Lună, acolo unde îi este locul.

Paradoxal, bărbatul japonez este prin excelență *sukebe*, adică obsedat sexual. Mărturie sunt numeroasele *manga* pornografice, care, datorită cenzurii, înfățișează de exemplu un cap de elefant în locul organului genital masculin și o cală în locul celui feminin. Apoi, numeroasele localuri cu doamne de companie de diferite specii și nații, *soopu rando* sau *nozoki* – *peep show-uri seksu shoppu*. Datorită cenzurii, nu se pot produce filme pornografice japoneze, și tocmai pentru aceasta există *una video* – casete video doornice, adică ilegale, în care scenariștii și regizorii își descarcă sacul cu perversități multiple pentru un public care așteaptă cu limba scoasă. *Candy for everybody*. Și, nu în ultimul rând, atât de ridicolul obicei *chikan*. Acesta se practică mai ales în vagoanele de metrou ultra-aglomerate și sugerează foarte bine caracterul japonezilor de sex masculin și feminin. Călătorii pipăie astfel, pe șest, coapsele, soldurile și părțile intime ale călătoreșilor, iar aceștia sunt atât de sfioase încât nu spun nimic și nici nu se

pot îndepărta datorită aglomerației. Sau, poate că le place. Cred că adevărul este pe undeva la mijloc. Din fericire, călătorii obsedați tratează de regulă cu respect femeile *gaijin*. Iar, dacă nu, ei riscă s-o pățască precum cel care se apucase, odată, să mă pipăie pe mine. M-a enervat cumplit căci mă întorceam de la firmă noaptea, după unsprezece ore de lucru. În plus, ascultam la walkman caseta cu albumul *Back in Black* al lui AC/DC: *I'm gonna shoot you down! Wipe you out...! Pull the trigger...* Așa că mă întorc, îi lipesc omului o palmă zdravănă și urlu de se cutremură geamurile: *Baka yaroo!*, insulta supremă în Japonia care, din păcate, se traduce cu un înofensiv *prostule!* Omul se înroșește ca racul și întregul vagon râde în hohote. Dar, apropo de obsesiile sexuale ale japonezilor, trebuie să revenim de unde am plecat: obsesia *gaijin*. „Ar trebui să le interzicem cu desăvârșire bărbaților *gaijin* să vină în Japonia. Sunt nepoliticoși și miros urât. Femeile însă sunt întotdeauna binevenite. Oricâte. Ne plac femeile *gaijin*”, îmi spunea un prieten japonez. Acest popor de *sukebe* trebuia să-și depășească cumva obsesia față de *gaijin* în general și a găsit pentru aceasta soluția ideală: importul masiv de doamne de companie și prostituate *gaijin*, care intră în țară cu vize de artiste. De aici au survenit de altfel noile relații de prietenie româno-japoneze. Localurile din întreaga Japonie sunt pline de *gaijin hostesses*, albe, mulatre, asiatică, europene, americane, sud-americane, originale sau trans-sexuali, aceștia din urmă fiind extrem de bine tolerați în Țara Soarelui Răsare, și, în cazul în care aportul hormonal este suficient, deseori de o neînchipuită frumusețe. Pentru cei interesați, aflați că japonezii, alături de taiwanezi, sunt poporul care plătesc cel mai bine pentru o partidă de sex: 300 de dolari. De multe ori, însă, dansatoarele românce, în totală necunoștință de cauză, se mulțumesc cu mult mai puțin.

O ultimă curiozitate japoneză. Totul este extrem de *sute* în arhipelag. Nu se fură niciodată nimic. După ce ți-ai făcut cumpărăturile la un supermarket poți să-ți lași sacoșele pline, în stradă, în fața unui magazin mai mic, dacă vrei să intri și să nu dăruiești totul în spațiile inerent înguste. Sau, mă rog, nu se fură aproape nimic. Singurele obiecte ale dorințelor ilegale nipone, sunt dedesubturile de damă folosite și atârănate la uscat pe balcoane. Unii intră însă prin efracție în apartamente pentru a pune mâna pe cele aflate încă în coșul de rufe, adevărate trufandale în perfecta, ultra-moderna și superonorabila țară a samurailor, *Nippon*, țărâmul unde *sakura ga saki-masu*.

Text: Claudia Golea

How do you avoid an asteroid? What is the Bermuda Triangle? Do sharks deserve their reputation? Did Atlantis really exist? What makes us human? Can earthquakes be predicted? What's at the centre of Earth's core? Who built Stonehenge? Are humans the only intelligent species alive in the universe? What is a supervolcano? Can people read your mind? How fast a wind can a human being withstand? What extremes can the human body take? Can we avert a global disaster? Does psychic spying work? What exactly happened to Flight 19? Are hurricanes more lethal than tornadoes? If aliens existed, would they come in peace or destroy our planet? What eventually caused one animal to rise above all other creatures on Earth? How do you avoid an asteroid? What is the Bermuda Triangle? Do sharks deserve their reputation? Did Atlantis really exist? What makes us human? Can earthquakes be predicted? What's at the centre of Earth's core? Who built Stonehenge? Are humans the only intelligent species alive in the universe? What is a supervolcano? Can people read your mind? How fast a wind can a human being withstand? What extremes can the human body take? Can we avert a global disaster? Does psychic spying work? What exactly happened to Flight 19? Are hurricanes more lethal than tornadoes? If aliens existed, would they come in peace or destroy our planet? What eventually caused one animal to rise above all other creatures on Earth? How do you avoid an asteroid? What is the Bermuda Triangle? Do sharks deserve their reputation? Did Atlantis really exist? What makes us human? Can earthquakes be predicted? What's at the centre of Earth's core? Who built Stonehenge? Are humans the only intelligent species alive in the universe? What is a supervolcano? Can people read your mind? How fast a wind can a human being withstand? What extremes can the human body take? Can we avert a global disaster? Does psychic spying work? What exactly happened to Flight 19? Are hurricanes more lethal than tornadoes? If aliens existed, would they come in peace or destroy our planet? What eventually caused one animal to rise above all other creatures on Earth?

PLANETA LA CONTROL

Îți dă răspunsul.

PLANETA LA CONTROL

Din 2 iunie, în fiecare vineri, de la 22:00

PLANETA LA CONTROL studiază în detaliu fenomene științifice pentru a oferi răspunsuri noi, din perspective inedite.

www.nationalgeographic.ro

Mai gândește-te.

A absolvit în 1995 Facultatea de Istorie din cadrul Universității București.

Și-a început traseul profesional în 1995 ca și cercetător la Arhivele Naționale ale României.

În 2001 a fost editor-prezentator știri la *Radio Total*, apoi redactor-prezentator știri la *Realitatea TV*, realizator și producător *Adevărul din spatele adevărului*, realizatorul emisiunilor *Partide politice* și *Tranșant*. Din toamna lui 2003 este realizatorul și moderatorul emisiunii *Miezul problemei* la *Național TV*. În paralel a avut numeroase colaborări: editorialist la *Cotidianul*, *Națiunea*, redactor la *Atlas*, *Puncte Cardinale* - *TVR 1*, redactor la *Mit și istorie* - *TVR 2*, realizator la *Adevărul din spatele adevărului* - *Unipuls Radio* și editorialist la *România Liberă*.

Nominalizat la categoria „Cel mai bun talk-show tv al anului 2002” - în cadrul galei Clubului Român de Presă - cu emisiunea *Adevărul din spatele adevărului*. Cunoștințe aprofundate în domeniile: istoria religiilor, politologie, sociologie, psihologie.

„Nu mă cred un sistem de referință și nici nu mă văd în postura celui care predica în jurnalism calea cea dreaptă. Încerc să spun ce văd și ce cred, iar dacă 2-3 oameni sunt de acord cu mine, e foarte bine!” Consideră că lucrul cel mai important în viață este un sistem de valori foarte bine construit, care te face mai puțin vulnerabil. Prin sistem de valori, înțelege: Dumnezeu („Pentru mine, Dumnezeu nu e o lozincă”) și familia.

Madălin are obiective precise, idei foarte clare și întotdeauna se ține de ele.

L.A. VINTAGE STREET
TIMEOUT CODE(0092)
pacific coast highway
22 73

în m

Mădălin Ionescu

**iezu
l
problemei**

**„Uitându-mă la speci-
menele
care populează
viața politică din
România, la
impotența lor reală,
la incapacitatea de
acțiune pentru
binele public, mă
apucă lehamitea.”**

▶ La ce meserie visa Mădălin Ionescu în copilărie?

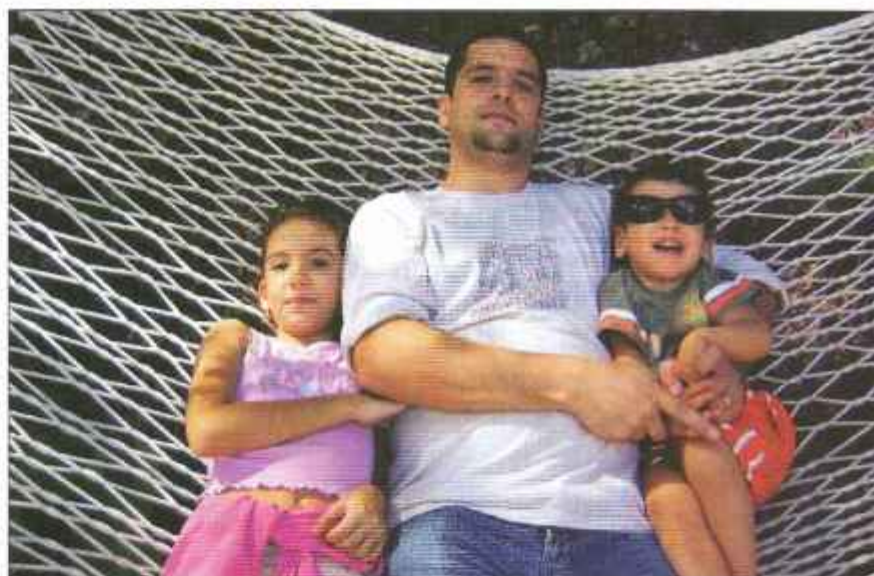
– În copilărie mă jucam, nu mă gândeam prea mult la perioada maturității. Eram, însă, fascinat de cărți. Am avut noroc că părinții mei, în special mama, erau pasionați de lectură. Aveam o bibliotecă impresionantă pentru vremea aia, cu sute de volume de bună calitate. S-a întâmplat să nu ies la fotbal, pentru că nu terminasem o carte care mă fascina. Într-un fel, înclinația asta spre cunoaștere a fost definitorie în momentul în care am ales să urmez cursurile Facultății de Istorie și pentru intrarea mea în peisajul media.

– Cum e să fii tată bun și jurnalist cunoscut?

– Nu e simplu. De multe ori am senzația că le acord prea puțin timp copiilor și soției. Ne vedem trei-patru ore pe zi. E un regret pe care-l compensează cu greu satisfacțiile jurnalistice. Încerc pe cât posibil să mă revanșez în week-end-uri, când, de multe ori, „fugim” împreună din București spre diverse zone turistice.

– Ce contează pentru Mădălin Ionescu cel mai mult pe lumea asta?

– E o stare care mă preocupă. Mă

gândesc să nu-mi ratez misiunea de „om”. Cred profund în Dumnezeu. Nu e o lozincă. Am senzația că nu am făcut destule în sensul ăsta. Unii dintre părinții creștinismului aveau o filozofie cu o încălțătură excepțională: „Să trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima”. Uit, câteodată, partea asta, și mă trezesc în conflict cu propria conștiință.

– De ce meserie te-ai apuca dacă n-ai mai face televiziune?

– O întrebare bună. Nu mă văd prea departe de preocupările jurnalistice. Poate că m-ar tenta zona politică. Uitându-mă, însă, la speci-
menele care populează viața politică din România, la impotența lor reală, la incapacitatea de a acționa pentru binele public, mă apucă lehamitea. Nu sunt pregătit și nici nu vreau să intru într-un sistem de complicități venale, în care rezisti doar dacă ești șantajabil sau știi să i șantajezi pe alții. Un „regim politic” precum cel descris de Aristotel în *Etica Nicomachica* sau în *Magna Moralia* este greu realizabil în spațiul micritic.

– Te consideri un justițiar care face curat într-o lume murdară?

– Nu cred în binele făcut cu forța. Sunt, totuși, un individ care și spune păreri tranșante. Ziaristii veritabili trebuie să fie niște chirurghi ai realităților și să nu uite, uneori, să îmbrace haina misionarului. Dacă pot ajuta câțiva oameni să privească dincolo de adevărurile prefabricate, de duzină, dincolo de manipulări și teorii de tip fundamentalist, înseamnă că nu exist degeaba.

– Cum îți alegi invitații în emisiune? Care sunt criteriile?

– Sunt invitați care îndeplinesc criterii legate de audiență. Contează. Prefer, însă, oamenii care au și o poveste interesantă în spate. La *Miezul problemei* am lansat deseori personaje

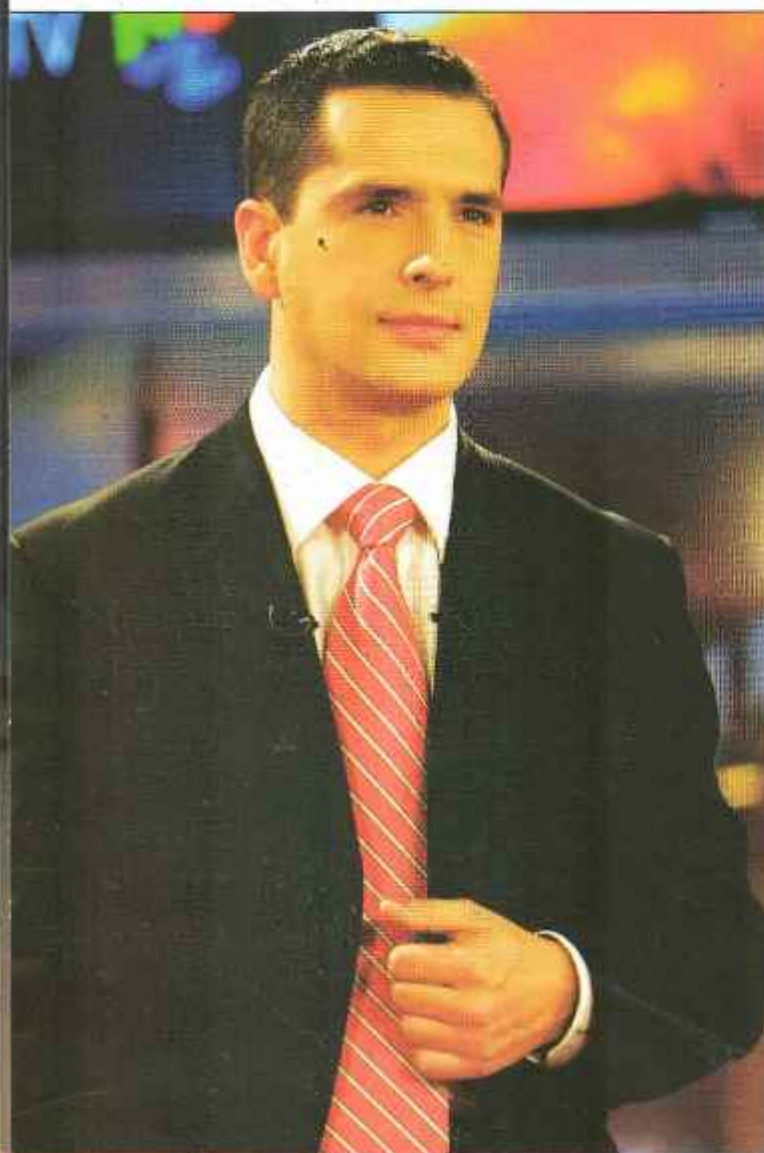
interesante, care au devenit ulterior obișnuiți ai micului ecran. Sigur că există și eșecuri. M-am trezit și în situația în care goana după rating m-a făcut să ies pe „sticlă” cu ediții ridicole pe undeva, fără o legătură prea mare cu sistemul meu de valori. Mă consolez cu ideea că sunt realizatorul unui talk-show, nu doar al unei emisiuni de dezbatere, sterile, mereu aceeași.

– S-a autoinvitat cineva la *Miezul problemei*? Au existat presiuni pentru ca unele persoane să apară în emisiune?

– M-am trezit în astfel de ipostaze. Nu am acceptat, însă, niciodată asemenea situații. De altfel, cel care vin la mine știu că nu-mi pot impune nimic. Am ajuns într-o poziție în care-mi permit să refuz chiar nume grele, dacă întuiesc faptul că aş putea deveni victima unei manipulări.

– Te consideri o persoană cu mulți prieteni sau cu mulți dușmani?

– Nu ai niciodată suficient de mulți prieteni. În ceea ce privește pe dușmani, ei bine, nu e nici un secret. Sunt oameni care mă dușmănesc. Sunt oameni politici care mă urăsc, probabil. Îi deranjez pentru discursul meu satiric, pentru faptul că nu ezit să le atac mizeria morală, ipocrizia sau gesturile nepermise. Sunt în procese cu câțiva. Unul dintre ei ar fi liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, care nu se regăsește neapărat în portretul de mai înainte. Sunt și alte personaje din viața publică pe care le-am deranjat. Domnul Ion Țiriac se numără printre ele, de exemplu. Îmi solicită în instanță, cea mai mare sumă cerută vreunui ziarist după 1990. Eu cred că între timp a realizat greșeala sa, dar a intrat într-un joc al orgoliilor din care va ieși cu greu. Mai sunt și ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române care au făcut o pasiune specială pentru mine. Cu părere de rău o spun. Faptul că unii

„Poți face audiențe bune cu documentare pe teme spectaculoase. Am câteva idei și cred că va veni timpul când voi demonstra că poți să ai succes și cu așa ceva.”

dintre ei îmbracă sutana este doar o coincidență nefericită. Ei seamănă, întrucâtva, cu cei pe care Iisus îi numea „morminte văruite”.

– În ce relații ești cu politicienii? Ți s-a atras vreodată atenția că joci prea dur?

– O spun public. În cazul în care domnul Adrian Năstase ar fi câștigat alegerile prezidențiale, nu ar fi fost exclus ca redacția talk-show-ului *Miezul problemei* să fi avut mari dificultăți în continuarea activității. Cred că am realizat în timpul campaniei electorale cele mai critice emisiuni la adresa realităților politice de atunci. M-am întâlnit, însă, cu Adrian Năstase pe spațiul *Miezului* după aproape un an de la alegeri și a înțeles că nu sunt decât un ziarist care încearcă să-și facă meseria cât mai bine. Mulți au avut senzația în timpul campaniei că sunt un fan al Alianței DA. Surpriza lor a fost mare când au constatat, la scurt timp după momentul decembrie 2004, că nu mă sfiesc să-l critic pe președintele Traian Băsescu pentru o serie de gesturi și decizii nepotrivite.

– Te vezi moderând un alt gen de emisiune? Care?

– Mi-ar plăcea să realizez la un moment dat documentare. În România,

acestui gen de televiziune i se acordă o atenție redusă. Problema constă în lipsa de imaginație și informație a jurnaliștilor. Puținele producții de acest tip au păcătuit până acum prin maniera plicticoasă, fadă, banală de abordare a subiectelor. Poți face audiențe bune cu documentare pe teme spectaculoase. Am câteva idei și cred că va veni timpul când voi demonstra că poți să ai succes și cu așa ceva.

– Te-ai gândit să scrii un roman? Care ar fi subiectul?

– În anii '90 am început cel puțin cinci romane. Majoritatea erau satire sociale și politice. Numele lor – *Flori de cristal*, *Furii*, *Senzații*, *Rugă în Templul lui Hades* – sunt sugestive. Când voi avea timp, voi încerca să le reiau. Nu sunt convins că voi revoluționa literatura română, dar e timpul ca nișa asta să fie forțată. S-ar putea să iasă ceva bun.

– Cum crezi că te văd femeile? Te consideri un bărbat cu succes la femei sau un bărbat de succes?

– Nu prea mă mai gândesc la aspectul ăsta. Pot să vă spun că, spre satisfacția mea, numărul femeilor și al bărbaților care se uită la emisiunea pe care o realizez este sensibil egal. Sigur,

printre mesajele primite de la telespectatoare se numără și cele având conotații erotice, aprecieri fizice sau intelectuale. Nu știu dacă femeile mă consideră un bărbat de succes. Important este ca toți cei ce se uită la *Miezul problemei* să aprecieze forța și ineditul mesajelor mele, atunci când reușesc să le transmit. În ceea ce privește succesul la femei, pentru mine problema este rezolvată. Sunt căsătorit, „foarte căsătorit”.

– Ce apreciezi la o femeie?

– Ceea ce apreciez și la un bărbat. Înțelepciunea, echilibrul, altruismul.

– Ce viitor ai dori pentru copiii tăi?

– Îl voi lăsa pe ei să-și aleagă destinația. Sper ca viața să nu mă contrazică. Pot să spun că Ștefania, care are opt ani, pare foarte atrasă de televiziune și în puținele ei apariții a fost dezinvoltă și suficient de inteligentă. Nu știu ce va leși de aici. Filip are numai doi ani. E cam devreme să-l intuiesc traseul.

– Unde te vezi peste 10 ani?

– În România. O altă Românie. Mai cinstită cu ea însăși, mai verticală, mai hotărâtă să progreseze.

Interviuri: Ingrid Ioneț
Fotografie: Octavian Tîbăr și arhiva

„Sunt căsătorit. Foarte căsătorit”

Aleksandr Soljenițin:

„Lenin era cel mai izbit

Prezentăm, în cele ce urmează, un extras din cartea lui Aleksandr Soljenițin, *Două secole împreună, Evreii și rușii în epoca sovietică, 1917-1972* (apărută la Editura Univers, București, 2004, într-o traducere efectuată de Vasile Savin și Dardée Tomescu-Berdon), având credința că ea face, cât de cât, lumină, în privința a ceea ce a fost cu adevărat Vladimir Ilici Ulianov-Lenin, cel de la care ni s-au tras anii de comunism ai României și ai lumii. Facem lucrul acesta cu convingerea că e o chestiune care interesează, în cel mai înalt grad, România – și, mai cu seamă, istoria României – cei care nu o cunosc fiind condamnați, conform clișeului, la nimic altceva decât să o repete – și, uneori, să o repete chiar în mai rău.

Cel ce vrea să demonstreze că revoluția (e vorba despre Revoluția Rusă din Octombrie – n. red.) era „orice, numai rusă, nu”, „străină prin natura sa”, invocă patronime și pseudonime evreiești, pretinzând astfel că îl exonerează în felul acesta pe ruși de orice răspundere în revoluția din 1917. Cât privește pe autorii evrei, atât cei care au negat participarea pe care au avut-o evreii în revoluție cât și cei care au recunoscut-o mereu, sunt cu toții de acord să spună că evreii acela nu erau evrei *prin spirit*, ci niște *renegați*.

În privința aceasta suntem și noi de acord. Oamenii trebuie judecați după *spiritul lor*. Da, aceștia erau niște renegați.

Dar liderii ruși ai Partidului bolșevic nu erau, nici ei, ruși prin spiritul lor; erau tocmai niște antiruși, și, cu siguranță, antiortodocși. La ei, marea cultură rusă, redusă la o doctrină și la niște calcule politice, era denaturată.

Bine ar fi să punem problema altfel. Câți renegați risipiți ici și acolo ar trebui adunați pentru a forma un curent politic omogen? Ce proporție de naționali? În ceea ce privește renegații ruși, răspunsul se cunoaște: alături de bolșevici s-a aflat un număr enorm, de neiertat, dintre aceștia. Dar în privința renegaților evrei, care le-a fost, prin efective și energie cheltuită, partea în instaurarea puterii bolșevice?

O altă chestiune se referă la atitudinea națiunii față de propriii renegați. Or, aceasta a fost cu puternice accente contrastante, mergând de la ticăloșie la admirație, de la neîncredere la adesiune. Ea s-a manifestat chiar în reacțiile masei populare, fie ea rusă, evreiască sau lituaniană, în viața de zi cu zi mai mult decât în scrierile istoricilor.

Și în final: pot națiunile să-și renege renegații? Există un sens în această renegare? Trebuie o națiune să-și amintească sau nu de ei? Poate ea uita monstrul pe care aceștia l-au zămislit? La această chestiune, răspunsul este neîndoielnic: trebuie să ni-l amintim. Fiecare popor trebuie să-și aducă aminte de proprii renegați, să-și aducă aminte de ei ca

Or exemplu de renegat

În noi, credința ortodoxă și-a pierdut din vigoare

Vladimir Ilici
ura tot ce ținea
de Rusia veche

fiind ai săi – nu există nici o scăpare.

Și apoi, în fond, există un exemplu mai izbitor de renegat ca însuși Lenin? Or, Lenin era rus, nu folosește la nimic să se nege acest lucru. Da, ura, detesta tot ceea ce ținea de Rusia veche, întreaga istorie rusă și, a fortiori, Ortodoxia. Din literatura rusă nu reținuse decât pe

Cernișevski și Saltikov-Șcedrin; Turgheniev, cu spiritul său liberal, îl amuza; la fel și Tolstol, acuzatorul. Nu a manifestat niciodată nici cel mai mic sentiment de afecțiune pentru ceva, nici chiar pentru fluviul pe malurile căruia își petrecuse copilăria, Volga (nu a intentat el un proces țăranilor pentru distrugerile făcute pe pământul său?). Chiar mai mult: el a fost

acela care și-a lăsat în foamete regiunea în 1921. Da, toate acestea sunt adevărate. Dar tocmai noi, noi rușii, am fost cel care am creat acel climat în care Lenin a crescut, umplându-l de ură. În noi credința ortodoxă și-a pierdut din vigoare, această credință în care ar fi putut să crească în loc să-l declare un război nemilos. Cum să nu vedem în el un renegat? Și totuși, este rus, iar noi, rușii ceilalți, răspundem de el. Se invocă uneori originile sale etnice. Lenin era un metis rezultat din rase diferite: bunicul din partea tatălui, Nikolai Vasilievici, avea sânge calmuș și ciuvaș; bunica sa, Anna Alekseevna Smirnova, era calmușă; celălalt bunic, Israel (Aleksandr, după numele de botez) Davidovici Blank, era evreu; cealaltă bunică, Anna Iohannovna (Ivanova) Grossopf, era fiica unui neamț și a unei suedeze, Anna Beata Estedt. Acest lucru însă nu schimbă deloc lucrurile, căci nimic din toate acestea nu ne dă voie să-l excludem din poporul rus. Trebuie să recunoaștem în el, pe de o parte, un fenomen rusesc, întrucât toate aceste etnii care i-au dat viață au fost implicate în istoria Imperiului rus, iar pe de altă parte, un fenomen rus, fructul țării pe care am construit-o noi, rușii, și al climatului social – chiar dacă ne apare, ca urmare a spiritului său mereu indiferent față de Rusia, și chiar adeseori clar anti-rus, ca un fenomen absolut străin nouă. Nu putem, în ciuda tuturor lucrurilor, să-l renegăm deloc.

Partidul comunist rus voia să integreze evreii în Komintern

„Evreul, care, evident, nu putea proveni din rândurile nobilimii, clerului sau din funcția publică, se regăsea în rândul personalităților de viitor ale noului clan.” Și iată că, pentru a favoriza angajarea evreilor în bolșevism, „încă de la sfârșitul anului 1917, în timp ce bolșevicii încă mai puneau bazele instituțiilor lor, a început să funcționeze un departament evreiesc în sânul Comisariatului pentru Naționalități.” Acesta a fost, începând cu 1918, transformat într-un Comisariat european special în martie 1919, la Congresul al VIII-lea al P.C.R.(b). (Intenția era de a integra această Uniune în Komintern și de a săpa astfel în mod definitiv Bundul.) S-a mai creat și o secțiune europeană specială în sânul Agenției telegrafice ruse (ROSTA).

Ești, cumva, **Sexxy.** menthal?

De curând ziarele au lansat zvonul conform căruia zilele trupei **Sexxy** ar fi numărate. Cele două frumoase aveau în lucru următorul single de pe albumul **Sexxymental** și voiau să pregătească unul nou pentru primăvara anului viitor. Ele au avut doar un scurt răgaz pentru a se bucura alături de fani de succesul hitului *Treaba mea*.

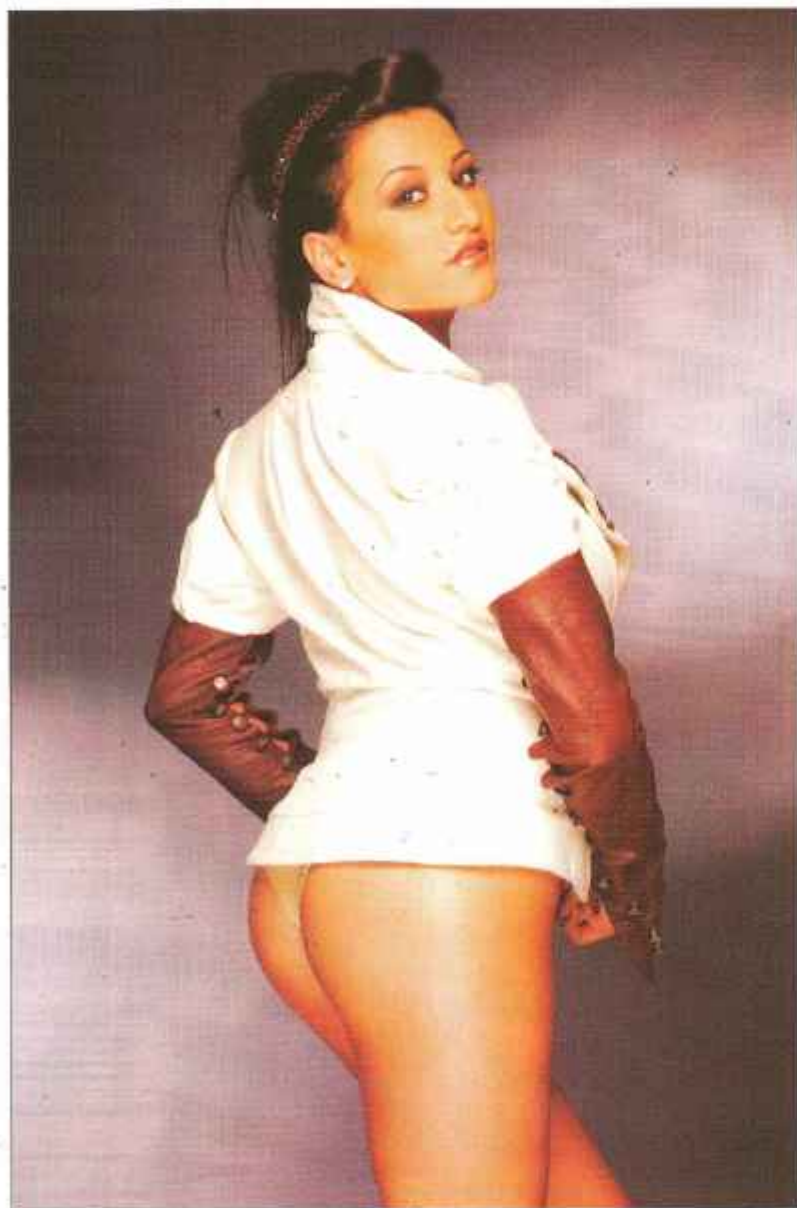

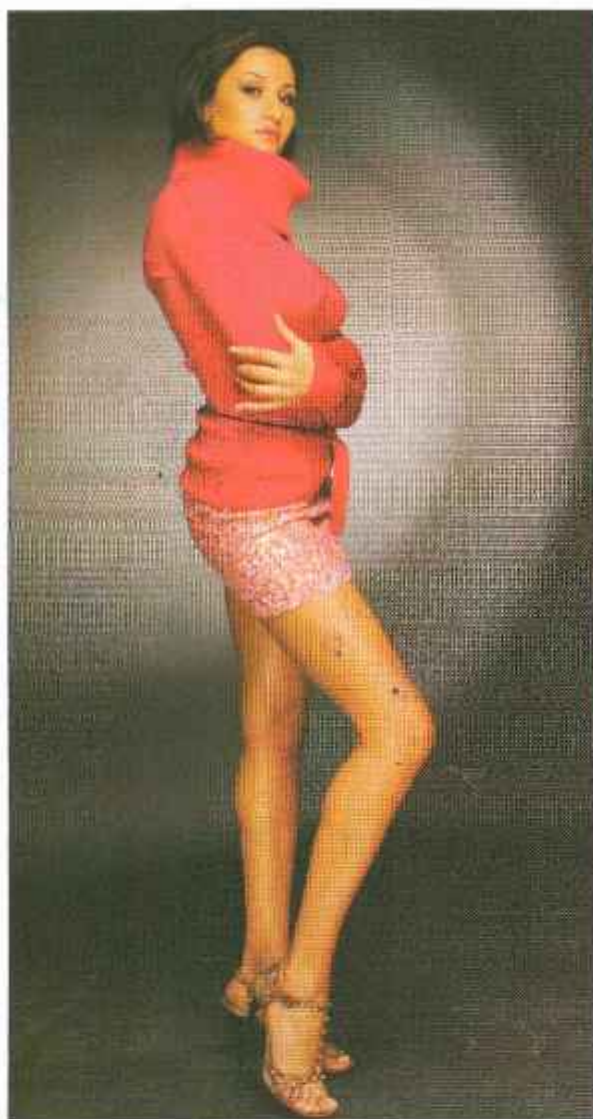
Alăturarea dintre o blondă și o brunetă dă bine și atrage atenția. Iar când cele două mai sunt și talentate și scot albume de succes, este și mai bine. După ce s-au despărțit de Andreea Bănică și au format Sexy. Claudia și Julia au reușit să se impună pe piață și să scoată albume de calitate. În ciuda succesului de pe scenă, de multe ori au apărut zvonuri conform cărora cele două vor să se despartă. Chiar luna trecută, un cotidian central vorbea despre o ceartă în public a celor două, în urma căreia aparițiile împreună pe scenă ar fi imposibile pe viitor. „Aveam contracte semnate pentru concerte până pe 2 septembrie”, pretindea Bogdan Jianu, impresarul și managerul trupei și viitorul soț al Juliei. Să fie presa de vină? Să nu fie? Rămâne de văzut. Totul a pomit de la inițiativa Clăudiei de a face un single solo, lucru pe care Bogdan l-a aflat nu de

la ea, ci de la ziaristi. După această întâmplare, au avut o discuție serioasă și au stabilit că amândouă își pot încerca norocul într-o carieră solo, însă ar fi mai bine să vorbească înainte pentru a nu mai exista situații neplăcute. Probabil că la un moment dat și Julia va apuca pe acest drum, căci de la o anumită vârstă e mai bine așa, dar deocamdată nu are un plan bine stabilit. De altfel, se pare că mediatizarea a fost mai mereu călcăul lui Achile în această trupă. S-a spus mereu că ar fi existat discuții din cauză că Julia ar fi fost scoasă în prim-plan, ceea ce ar dezavantaja-o pe Claudia. Datorită versurilor melodiei *Treaba mea*, fetele de la Sexy au reușit să îi transforme pe membrii comunităților gay și lesbi din România în fanii lor. Și, foarte important, acest cântec a devenit imnul acestor comunități de la noi, grație mesajului tolerant și libertin: *E treaba mea pe cine iubesc/Nu te interesează*, care exprimă cu adevărat dorința membrilor acestor comunități.

Propunerea a venit din partea lor, iar Claudia și Julia s-au arătat foarte deschise. Dacă ar fi să ne luăm după spusele lui Bogdan Jianu, managerul trupei, această ofertă chiar le-a bucurat pe fete. „Ca artist, te încântă ca o melodie de-a ta să aibă o particularitate și am fost deschiși față de această propunere. Sunt mulți artiști care au intrat în această lume a celor gay și lesbi și munca lor a fost foarte apreciată. Când spun asta mă gândesc la Cher sau la Madonna care a promovat ultimul album, *Hung up*, numai în astfel de cluburi în lumea întreagă.”

Următorul pas a fost apariția interpretelor pe coperta revistei comunității, numită *Switch*, în luna februarie. La rândul lor, fetele au invitat reprezentanți ai celor două comunități la petrecerea de lansare a videoclipului melodiei, care poate fi vizionat pe posturile tv de la sfârșitul anului trecut. Așadar, cele două artiste s-au dovedit a fi foarte deschise

**Julia și Claudia
pe coperta
Switch**

**Pregătiri de
nuntă**

legate de viața personală sunt considerate incomode de către vedete, nu m-am putut abține și am fost curioasă să știu când se vor căsători Bogdan și Julia. Asta pentru că știam că, încă de la Sfântul Valentin, cei doi și-au făcut cadouri frumoase și valoroase. Și apoi, dragostea lor durează de ceva timp, așa că am aruncat în discuție și acest subiect. Ei bine, dacă de Sărbătoarea Îndrăgostiților Julia a primit o brățară de aur alb, de ceva timp încoace ea poartă pe deget un superb inel de logodnă, primul pas înaintea oficializării

și, dacă e să vorbim din punctul de vedere al promovării, au făcut un lucru bun acceptând propunerea. Ba, mai mult, au stămit invidii în rândul colegilor de breaslă. Și dacă e să ne luăm după declarația Claudiei, fostă miss *Playboy*, care e postată pe site-ul casei de discuri, potrivit căreia „cel mai mare vis realizat este să facă ceea ce îi place, așa cum își dorește, înconjurată și sprijinită de prieteni adevărați”, ne dăm

seama că ele au un spirit liber.

Trupa *Sexxy* avea în plan apariția unui nou album care să fie pe piață în primăvara anului viitor. Un nou material discografic însemna, totuși, continuarea colaborării, nicidecum încetarea ei. Desigur, trebuie spus că ele nu au același anturaj și nici nu prea les împreună, dar de aici și până la despărțire...

Chiar dacă întotdeauna întrebările

relației. Cei doi ar fi dorit ca nunta să aibă loc în luna septembrie a acestui an, însă nu au găsit nici un restaurant liber și, prin urmare, vor trebui să aștepte până la anul. În vară. Deputatul Sandu Florentin și soția, viitorii nași, le sunt alături chiar de acum cu sfaturi și vorbe bune.

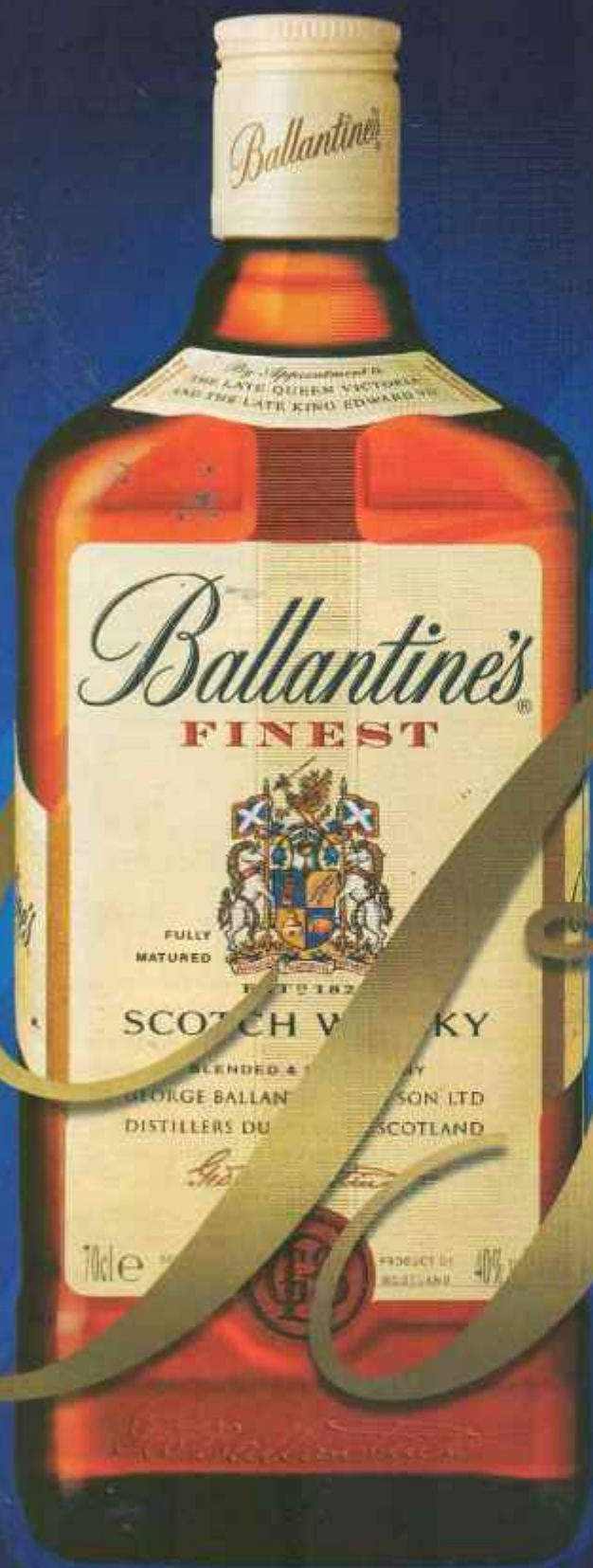
La începutul lunii mai, Julia a dovedit că poate fi și o bună femeie de afaceri, deschizând împreună cu Anca Anastasiu, patroana clubului *Essenza*, o școală de muzică unde vor putea lua lecții de canto persoane cu vârste între 4 și 38 de ani. Este un *business* propriu al Juliei care va și preda în cadrul acestei instituții.

Nu se pune deocamdată problema unei vacanțe până în septembrie când Julia și Bogdan își doresc să ajungă fie în Grecia, fie în Italia. Dar cum în Peninsula au mai fost, este foarte probabil să aleagă insulele însoțite din Grecia.

Punct și de la capăt

Claudia și Julia nu mai alcătuiesc trupa *Sexxy* de două săptămâni. În urma răcirii relațiilor dintre cele două fete, Claudia a decis să meargă mai departe de una singură. Inițial, conflictul a pornit de la mediatizare. Deși a ales să se ocupe singură de imaginea sa, Claudia a constatat la un moment dat că Julia apare mult mai des în materialele mass-media. Bruneta a înregistrat deja câteva piese, a făcut casting pentru dansatoare și a înregistrat la *OSIM* numele de *Sexxy*, urmând să evolueze sub aceeași titulatură. În această situație, ea ar fi pasibilă de plata a 10.000 de euro, deoarece și-a încălcat contractul cu *MediaPro Music*, însă Bogdan Jianu, impresarul trupei, spune că nu va lua nici o măsură împotriva ei, tocmai pentru a evita orice scandal. Având în vedere că trupa *Sexxy* avea semnate mai multe contracte ce trebuiau onorate, a fost găsită o soluție de compromis. Astfel a luat naștere proiectul *Essenza*, în care Julia va cânta repertoriul fostei trupei împreună cu Alina de la *A.S.I.A.* În noua formulă, Claudia le are drept model pe fetele de la *Pussycat Dolls* și va fi însoțită pe scenă de încă trei parteneri.

Int. Raluca Șeinolu
Foto: arhiva personală

TH

Antiques

E SCOTCH

Românii se întorc în

Doamne-fereste să ai nevoie de aceste servicii. Dar dacă se întâmplă, e bine să știi ce te așteaptă, cât costă, cum se procedează. Vorbim de serviciile oferite de pompe funebre. În Italia trăiesc în prezent peste 1.000.000 de români. Trăiesc, dar mai și mor, în accidente de muncă sau de circulație, în încăierări, în spitale, de bătrânețe. Majoritatea celor care mor în străinătate vor să se odihnească pe veci în țară, așa că piața serviciilor funerare este relativ „interesantă” pentru cei din domeniu. Una dintre firmele de servicii funerare care s-a specializat în „clienții” români din Italia este „OSFI” (*Organizzazione Servizi Funerari Internazionali*), al cărei titular este Gianni Discenza, 42 de ani, de la care am aflat mai multe detalii.

„Sunt numărul unu în Italia la pașapoarte mortuare pentru români”

▼ Gianni Discenza, de ce ai ales această meserie?

— Am studiat până la 25 de ani, am dat mai multe concursuri publice, dar nu mi-am găsit nici un post. Dacă nu ai cunoștințe, nu faci nimic în Italia... Așa s-a întâmplat, să mă apuc de organizarea de înmormântări. Și de zece ani ofer servicii pentru comunitatea românească. Chiar acum am terminat cu serviciul pentru Cristian Dumitru Iuhas, înjunghiat în noaptea de Paști de un român, la Bracciano, lângă Roma. Mama lui s-a dus la Bracciano pentru recunoașterea corpului. Normal, vrea să-l îngroape în România. Știi cât l-au cerut acolo, la camera mortuară de la Bracciano? 4.200 de euro, pentru a duce corpul în România. O firmă de pompe funebre, de altfel autorizată să stea acolo unde sosesc cadavrele.

— E scump?

— Eu am un singur comentariu: șacali. Mama victimei s-a adresat atunci consulatului român, și a aflat de firma mea. Știi ce preț l-am făcut, pentru același serviciu? 2.400 de euro, toate serviciile și transportul până la Otopeni.

— Ce înseamnă aceste servicii?

— Sunt foarte multe documente de obținut, sunt cheltuielile pentru camera mortuară, tratamentul conservativ, apoi transportul cu avionul, care este cel mai scump. TAROM încasează 1.000 de euro pentru fiecare sicriu transportat.

— Despre ce documente e vorba?

— Sunt cinci documente: pașaportul mortuar, certificatul de deces, permisul de îngropare, certificatul medico-legal, procesul-verbal de închidere a sicriului. Dintre toate, cel mai mult durează obținerea pașaportului mortuar. De obicei e nevoie de câteva zile, dar eu reușesc întotdeauna să rezolv repede, chiar în aceeași zi, și nu numai la Roma, ci în toată Italia. Nu vreau să mă laud, dar pot să spun că, la pașapoarte mortuare, sunt numărul unu în Italia.

— Revenim la preț. Înainte de introducerea monedei euro costa jumătate?

— Am avut întotdeauna același preț. Cu vechea liră italiană, serviciul pentru București costa 4.800.000. Iar TAROM a avut întotdeauna același preț. Dar dacă e nevoie, avem și o agenție la București cu

țară și după moarte

care colaborăm, care poate prelua corpul de la Otopeni. Dar serviciile noastre se opresc la imbarcarea sicriului în avion. Mai există și posibilitatea transportului cu mașina, dar costă mai mult. Până în România, circa 4.500 de euro.

- Cum trebuie să fie sicriul pentru transport?

- În exterior este din lemn, iar înăuntru este un altul de zinc, cu valvă de siguranță - ca să nu explodeze. În exterior se învelește într-o pânză de lută, altfel nu-l acceptă în avion.

- S-a întâmplat vreodată să se rătăcească sau să se încurce sicriile?

- Nu s-a întâmplat și nu se poate întâmpla. Sicriul este transportat ca marfă și are un număr de expediție atașat de pânza de lută. Numărul de expediție este

trecut și pe documentele de transport, deci nu se poate rătăci.

- Dacă moare un român clandestin, e mai complicat de dus acasă?

- La morți nu se mai face diferență între clandestini și regulari. Au toți același regim. E drept că am avut mulți clandestini de transportat în România, cum au fost cei morți carbonizați la *Tor di Quinto* sau la *Arco di Travertino*. Am dus mulți morți în accidente de muncă sau de circulație, morți de boală. În medie, am un client român în fiecare săptămână.

- Dacă un român vrea să fie înmormântat aici sau ars?

- Înmormântarea sub pământ e gratuită, dar familia trebuie să facă o cerere în acest sens. Sicriul este lăsat sub pământ zece ani, după care este scos, oasele fiind duse la osuar. Arderea este și ea gratuită, la Roma, pentru cei care sunt rezidenți și pentru cei care mor pe teritoriul Romei. Pentru ceilalți, care nu intră în nici una dintre aceste categorii, costă circa 500 de euro, ca să fiu precis, 498,65 de euro. Cenusa nu poate fi împrăștiată decât într-un singur loc din cimitirul *Fiaminio*. În cazul când cenusa este încredințată familiei, poliția poate face controale, pentru a verifica dacă urna este intactă. În caz de împrăștiere neautori-

zată, există riscuri penale. Oricum, pentru a scoate cenușa din Italia, este nevoie de un pașaport mortuar ca pentru orice cadavru.

- Cum se îngroapă italienii și cât costă?

- Cu un sicriu bun, ajunge la 2.200-2.300 de euro. În cimitirele italiene, obiceiul este de a păstra sicriul în cripte supraetajate. La Roma, contractul pentru un loc pe rândul al doilea, cel mai comod, costă circa 3.100 de euro. De exemplu, la Prima Porta sunt pe cinci etaje, la Laurentina pe patru, etc. Se semnează un contract cu administrația cimitirului, pe 30 de ani. După 30 de ani, familia poate reînnoi contractul. În caz contrar, cripta se eliberează și oasele sunt depuse la osuarul comun. Nici un mormânt nu e proprietate pe vecie. Chiar și cavourile de familie, sunt cesonate pe 75 de ani.

- Aveți concurență, în ceea ce privește serviciile pentru români?

- Având în vedere prețurile pe care le fac eu, nu ar trebui să am concurență. Dar uneori oamenii nu știu, și acceptă prima firmă care le iese în cale. Există firme care cer chiar peste 5.000 de euro pentru transportul unui sicriu până la București. Așa cum spuneam, n-ar trebui să am concurență.

programe realizate de **Sorin Cehan**

În cimitirele italiene, sicriile se păstrează în cripte supraetajate

RECLAME CARE NE COAF

Felix Tătaru:

„Nu am primit încă toți banii de la *Alianța DA!*”

În 1998, Felix Tătaru își pune în cap că trebuie să-și înființeze o firmă, nu de alta, dar voia să-și ia mașină și era mai lesne să o achiziționeze fără taxe vamale dacă era introdusă printr-o firmă. Pe atunci era operator de imagine în PRO TV și ideea de afacere proprie era mai mult un hobby. Cu doi oameni – o asistentă și un dtp-ist – plus un apartament închiriat a pornit în drumul publicitar. Alegerile pentru Primăria Capitalei din 2000 l-au prins cu patru angajați și i-au dat de lucru în cel mai bun sens al cuvântului. Hobby-ul s-a transformat în agenție de publicitate veritabilă – GMP Advertising. Lângă agenție, în 2001, au mai răsărit două firme: o casă de producție audio-video On-Air Studio și Webstyler, lider de piață în ceea ce privește webdesign-ul.

▼ Este o soluție aceea de a prinde o campanie electorală pentru a obține succesul pe piața publicitară?

– Multe agenții publicitare evită să lucreze pentru zona politică fiindcă nu vor să-și asume niște riscuri, întrucât există riscuri în momentul când accepți așa ceva. În cazul GMP Advertising, o campanie politică așa cum am realizat noi în 2000, apoi în 2004, a fost așezată cam pe aceleași principii cu cele ale unui brand comercial. Am încercat să realizăm din Băsescu un brand, ceea ce și este. Evident că o campanie politică are ca țintă un public foarte larg, pe toți cei de la 18 ani în sus, cu drept de vot. Consecința? Ești în lumina reflectoarelor, vrei – nu vrei. Orice alt produs comercial al alege să-și faci publicitate nu are același impact precum cel din sfera politică. Aceasta a fost partea bună a lucrurilor. Există și reversul medalei. Realizând două campanii de o asemenea anvergură, prin impactul pe care l-au avut, oamenii spun acum: „Da, GMP sunt cei care au făcut campania lui Băsescu!” Dar noi facem o campanie electorală o dată la patru ani, nu trăim din asta, cu atât mai mult cu cât și acum mai avem bani de recuperat de la *Alianța DA*.

– Nu i-ați primit? Ce sumă aveți de recuperat?

– Nu, și este foarte trist, avem un contract cu ei, trimitem faxuri, furnizorii ne cer banii... Avem de recuperat șapte miliarde de lei, a fost o sumă dubiă, ni s-a mai dat cu țărâta. Deci nu pot spune că noi de pe urma campaniei electorale ne-am bucurat financiar în nici un fel, fiindcă evident și din acești bani o mare parte sunt al furnizorilor, și așa i-am plătit cu bani de la noi pentru că trebuie să continuăm să ne desfășurăm activitatea.

– În aceste condiții, ați avea curajul să mai faceți la alegerile viitoare o campanie electorală?

– Depinde. De la caz la caz. Cert este

„Când ai un client mare, evident, creația pe care o faci are expunere mare, am mai avut o altă campanie de proporții cu un alt client – Cosmote. L-am lansat și timp de două luni nu exista televiziune pe care să nu vezi măcar unul dintre cele șase spoturi, dar nu a avut un impact atât de mare întrucât nu privea pe toată lumea.”

că noi am făcut lucruri mult mai bune în zona comercială decât în cea politică, lucruri care au și fost premiate la nivel național și internațional, dar pe care, neavând același areal de acțiune și impact, lumea nu le cunoaște. E greu să te impui cu niște campanii mici.

– Care au fost cele mai mari succese ale GMP Advertising în 2005 și care a fost cifra de afaceri?

– În 2005 am atins o cifră de afaceri de 5,6 milioane de euro, de trei ori mai mult decât în 2004, bine, contul Cosmote a influențat foarte mult, dacă nu ar fi fost el atunci am fi avut o cifră de afaceri de patru milioane de euro. Dar mie mi se pare că realizarea cea mai mare a GMP în 2005 a fost echipa. Imediat după alegerile din 2004, în ianuarie 2005 am făcut o analiză și am văzut că douăzeci și ceva de oameni (câți avea echipa atunci) am reușit să facem o campanie și să ținem plept unor agenții mari cu care a lucrat PSD. Nu am lucrat pe nici un alt cont în acea perioadă, decât așa, sporadic. Timp de două-trei luni numai asta am făcut. Am fost extraordinar de implicat în proiect.

– A fost o participare din suflet! Nu sunteți un pic dezamăgit acum de cei pe care i-ați propulsat la guvernare?

– Așa este! A fost din suflet. Da, atât timp cât pui mai mult decât jobul...! Dar eu am încredere mare în Băsescu și cred că o să o scoatem la capăt. Revenind! Mi-am dat seama că nu pot fi mereu implicat atât de tare în fiecare proiect și am angajat un consultant de management și am făcut niște evaluări. Din cei 25 de oameni câți eram la începutul lui 2005, mai sunt 10, iar de toți suntem acum 50, prin urmare, în mai puțin de un an am angajat 40 de oameni noi, și toată lumea spune și noi simțim asta, avem unii dintre cei mai buni din piață.

– Doar din lumea publicitară vi i-ați adus?

– Mare majoritate da, unii chiar de la multinazionale. Noi avem ca obiectiv să devenim Nr. 1 în România, deci e vorba despre performanță, iar aceasta se face numai cu performeri, fie oameni pe care îi crești în agenție, fie dintre cei care deja au gustat succesul și știu ce este aia performanță. Directorul de creație de la GMP este acum Emilian Arsenoia, care a lucrat la McCann Erikson și Leo Burnett, Miriana Angelescu, director Client Services, a venit de la McCann Erikson, PR directorul nostru este venit de la Graffiti BBDO și lista poate continua. Mai avem încă un director de creație – doi directori de creație reprezintă ceva neobișnuit într-o agenție de publicitate din România – Oliver Kapust, care a fost de vreo două ori să jurizeze festivalurile de publicitate din România și văzând determinarea noastră de a face publicitate i-a plăcut de noi și ni s-a alăturat.

– Care va fi cifra de afaceri în 2006?

– Zece milioane de euro!

– V-ați despărțit de Ashley, ce nu a mers bine cu ei?

– Vedeam lucrurile total diferite, noi suntem focusați pe performanță, iar asta nu înseamnă doar banul gros la buzunar, înseamnă să construiești branduri, de asta suntem noi în această industrie, iar

Mihail Gălățanu

EAZĂ

grecii nu au înțeles, ori nu știu, ori nu vor, ori nu-l interesează asta. Deja lumea a înțeles de ce ne-am retras la începutul lui februarie. Noi vrem să construim povești de succes și să îndeplinim obiectivele clienților pe termen mediu și lung, nu să vindem neapărat în acest moment!

– **Contează mai mult impactul asupra publicului, deci să se vândă produsul, și mai puțin premiile, sau e invers?**

– Premiul de creație nu are legătură cu vânzarea. La premiile de creație se judecă prospețimea ideii, iar la premiile de eficiență, unde se face un studiu foarte bine documentat cu cifre, pentru a dovedi cum și-a atins comunicarea obiectivele de vânzare și brand, se premiază eficiența. Noi avem aici două *Effie Awards* – (imi arată premiile). Premiile contează foarte mult, spunea un client de-al nostru: „Un premiu este biletul de intrare în contact cu un potențial client, spune despre tine că ai ceva în cap”, dar după asta trebuie să dovedești că poți face ceva și pentru alți clienți, nu doar pentru cei cu care ai luat premii. Așadar, premiile sunt motivante pentru echipă, pentru industrie. Competiția duce la creșterea profesionalizării, dar nu trebuie să deturmeze scopul: creșterea brandului.

– **Care ar fi punctele slabe ale GMP Advertising?**

– Un punct slab ar fi faptul că abia ne-am adunat, iar acum lucrăm la consolidarea echipei. Poate și faptul că trebuie să ne luăm un alt sediu... deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, faptul că ne desfășurăm activitatea într-un spațiu limitat, limitarea asta poate duce la creșterea creativă.

– **Ați obținut contul Gabriel Resources-Roșia Montană. Cât este de dificil să lucrezi pentru ei, mai ales că acolo există niște controverse?**

– Probabil că Ambasada Canadei ne-a recomandat pe noi bazându-se pe experiența noastră de a comunica bine cu oamenii. Suntem încă în epoca lui „Nu ne vindem țara!”, deși am vândut-o, ba am mai dat și bani! Chiar dacă vom intra în UE, suntem departe de UE. Jumătate din țara asta e încă în secolul al XIX-lea, iar cealaltă jumătate undeva pe la Revoluția Socialistă. În cazul Roșiei Montane lucrurile sunt foarte clare: nu ne dăm seama care este interesul național, cine e împotriva Roșiei Montane este împotriva interesului național. În perioada primilor trei ani, cât se construiește mina, vor fi 2.000 de locuri de muncă, iar când vor începe exploatarea vor fi 500 de locuri de muncă. Am întrebat clientul canadian cât valorează zăcămintul și este estimat undeva la cinci miliarde de dolari, dintre aceștia peste trei miliarde rămân în România.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

What if? (ucronie)

PSD a câștigat alegerile. Adrian Năstase e președinte. Traian Băsescu e la PNA pentru casa nedeclarată. Dan Nica este prim-ministru. Theodor Stolojan e controlat la ouă pentru facilitățile acordate firmei sale. Și, firește, pentru *Megapower*. Apar pancarte: *Trăienică, ce-ai făcut, mamă, cu flota?* Călin Popescu Tăriceanu a căzut pe tobogan, a ajuns atât de mic de nici n-ai idee – și dă cu subsemnatul (nu, nu cu subsemnatul meu, ci subsemnatul lui) la Parchet. Trebuie să spună cum a câștigat cele cincizeci și ceva de miare (miuțe?) de parai din SAFI. Cornu e cel mai minunat loc pe pământ, zonă liberă, paradis verde și fiscal în același timp. Mai suna-vei, dulce Cornu, pentru mine, vreodată? Gălățanu e la pâmaie. Și o bună parte dintre colegii săi de breaslă. Fac un ziar acolo. *Răcoarea liberă*. La beci. Sau, dacă încă nu sunt, vor fi. Publicitatea curge gâră pe la ziare, ca laptele și mierea. Nimeni nu scrie nimic despre Miron Mitrea, DIPO. Dumitru Sechelariu dă mici&bere și în județele învecinate. Celelalte județe, care au emigrat deja, nu se mai trec pe hartă. N-are rost. Vadim atinge 20% în sondaje. Populația românească din Italia depășește 4 milioane. S-a format o mică, dar vioale colonie, în Congo. A apărut și un nou slagăr: *Să-ți faci viață brazavillă*. La *Golden Sprit* e pustiu și, rar, nu se bea decât bere. Autostrada Bechtel se întinde până la Sulina. S-au comis, în ultimii patru ani și jumătate, cincinalul de kilometri de autostrăzi. Traian Băsescu a fost operat, de curând, la *Elias*, iar Ion Iliescu a plecat la Viena, să se dofforicească nențește. La birt, vinul e din ce în ce mai ieftin. Doar e vin PSD. Mircea Geoană îl învidiază pe Dan Nica. Bulgaria ajunge la milioane de castraveți-lumină înaintea noastră. Pensionarii primesc mai multe medicamente compensate. Orice ucronie, însă, nu ține mult. Cele mai cunoscute mostre ale genului – și o să indicăm doar una, *Omul din castelul înalt*, semnată de Philip K. Dick, în care Germania și Japonia au câștigat războiul al doilea mondial – se vestejesc față cu realitatea din România. Și România este țara în care orice analfabet poate deveni primar sau poate da cu gura ca administrator de club de fotbal, deși face figură de agramat. Aceștia au și ajuns simboluri și deziderate pentru tineretul român. Orice tânăr român visează să-și tragă o vilă la Snagov și să citească revistulele de fițe ale momentului. Presa nu că s-a tabloidizat, mai rău, s-a manelizat. E făcută mai mult de guriști. Cântă mai mulți copii-minune aici – și cântă după cum îi duce capul. Ca să întâlnești un om cu brumă de cultură care ține hățurile pe la vreo publicație, trebuie musai să dai cu tunul. Nu că în istorie, ca în perioada interbelică, unde marii directori de ziare erau intelectuali notabili, artiști cu o viziune originală. Aici, nu știu care progenitură a unui politician sau nu știu care vedetă de doi bani (vechi) cicăteala conduce o publicație. Iar diplomația, diplomația, ehe, cel mai *deep shit* e aici, în limbaj diplomatic. *Very deep shit*. Ministerul Afacerilor Interne e o afacere de familie, e locul unde întâlnești soț și soție, cumnațel, nepoțel. Diplomația românească s-a cumnațit. Contribuabilul plătește bani, în România, nu pentru cultură, nu susține cultura română, ci funcționăria obeză a Ministerului Culturii, niște nesimțiți care, ce să faci și ei, și-au tras loc de muncă la minister. Ca anume ce pleasă? Ce ar fi dacă acest WHAT IF s-ar aplica, totuși, altfel? Dacă WHAT IF ar însemna că fiecare ar fi mai aproape de locul care i se potrivește, dacă țigănia intelectuală nu ar domina România, dacă... Sigur, noi visăm o lume ideală. O lume pentru utopici sădea. Suntem, chiar, pe alocuri – sau riscăm să fim – moralizatori. Suntem acuzabili. Recuzabili. Răzvrățiți. Ei bine, da, împotriva acestei lumi, unui asemenea mod strâmb de a croi lucrurile, sunt fericiți să fiu răzvrățiți. Ordinea lucrurilor, unde e? S-a întors mașina lumii, cum zicea poetul. Și ca dansa suntem noi.

THE SCOTCH

Tudor Călin Zorojanu

Pe locuri, fiți gata...

Așadar, 1 ianuarie 2007. Indiferent de torsionările logice și exercițiile de analiză textuală practicate cu veselie de o armată de specialiști. Majoritatea cu interes direct în a submina autoritatea actualei guvernări sau chiar interesați într-o eventuală – în fapt deja imposibilă – amânare a aderării, așa cum se va vedea mai jos.

Dintre toți cei chemați, zile și nopți în șir, să-și dea cu presupusul, cel mai limpede și la obiect a vorbit Emil Constantinescu:

- de la 14 stegulețe roșii am ajuns la 4
- nici unul dintre cele 4 nu vizează chestiuni de infrastructură social-politică-economică, ci doar chestiuni tehnice, relativ ușor de rezolvat
- nici unul dintre stegulețele roșii nu flutură pe domenii care ar fi putut activa clauza de salvagardare
- din fericire – căci guvernul Năstase sem-nase un Tratat de aderare în care o atare clauză urma să poată fi votată de 2/3 din for-ul european, în vreme ce pentru bulgari e nevoie de unanimitate, practică imposibil de atins!

– în condițiile actuale, singurul lucru rău care ni se mai poate întâmpla este următorul: dacă nu rezolvăm problemele respective până la 1 ianuarie 2007, nu vom primi fonduri pentru unul sau mai multe dintre subdomeniile mar-

cate cu roșu

– rămâne cum am stabilit: cu sau fără banii de mai sus, data aderării este 1 ianuarie 2007.

Gata. Asta e tot. Restul sunt vorbe despre dialoguri povestind discuții.

De ce-ar vrea unii să nu fie chiar așa?

Păi, s-o luăm pe rând. Dacă vă mai amintiți dv., nu de mult, importanți oameni de afaceri chiar au declarat public că ar fi mai bine mai târziu, prin 2010, încolo. Explicația lor la vedere: că nu prea suntem pregătiți. Adică din generozitate și empatie gândeau așa – că doar nu se considerau **personal** nepregătiți. O posibilă explicație mai omenească, mai puțin altru-istă: a naibii Europa asta, unde pune piciorul se-apucă să impună niște reguli cam enervante, dică nu mai e voie să faci oricine orice-i trece prin cap; așa că, dac-ar mai întârzia câțiva ani faza asta cu integrarea lui peste, am putea și noi să mai aranjăm una-alta, că 16 ani de pa-radis legislativ au fost buni, dar 20 ar fi și mai buni, abia cădem peste previziunea optimistă a lui Brucan!

Asta în ceea ce-i privește pe ăia care doar **se mișcă natural** (vă mai amintiți reclama?) Într-un sistem hibrid, vag capitalist, cu rămășițe urât mirositoare de comunism, un ansamblu cu influențe europene, orientale, americane și sud-americane, amestecate într-un ghiveci de

nedescriș. Dacă trecem însă la categoria

„Infractori dovediți, dar nepedepsiți”, integrarea devine chiar pușchea pe limbă! N-ați văzut ce se întâmplă în Italia cu fostul director general de la Juventus? Dacă, Doamne ferește, îl paște așa ceva și pe..... (completați pe spațiile punctate ce nume donți dv.)?

Dar ziaristii? Agitația isteroidă a unora din-tre ei, scuturatul din cap că „Nu-nu-nu!”, sce-nariile conform cărora nu vom fi primiți nici măcar la 1 ianuarie 2006 – or fi venind doar din frustrarea dispariției găinilor violente care nașteau pui vii sau mai e ceva? De pildă, riscul unei prese adevărate, europene, din care vor dispărea și dinozaurii nostalgici, dar și tăș-băștii ahtiați de tragediile rutiere. Să te trezești cu un public care nu mai înghite orice și nu mai leșină de emoție când vorbesc analiștii neamului! Ar fi nasol, nu?

Ei, bine, da, o să fie nasol. Mai exact, o să **fie din ce în ce mai nasol pentru cei cărora le-a fost mișto până acum**. Și invers. Iar cine încă tremură de frica „șocului integrării” și a viitoarelor prețuri, să facă ce-a făcut o televiziune: să cumpere același coș de produse de la noi și de la unguri, de pildă. Rezultatul: la ei a fost cu 10% mai scump. Atâta doar că salariul mediu e de opt ori mai mare...

Așa că: pe locuri, fiți gata!

Estem un succes

Conform pro-priei declarații de avere, liderul UDMR Marko Bela (viceprim-ministru, între altele) a încasat anul trecut, din drepturi de autor, 900 de milioane, de lei. El a declarat că banii provin atât de la cărțile scrise (care?), cât și de la cele pe care ar urma să le scrie în următorii cinci ani, în baza

unui contract încheiat cu o editură pe care a refuzat să o nominalizeze. Fraților, chiar că intrăm în Europa! Mă rog, poate nu toți odată...

E cumva simpatice să vezi 500 de re-voluționari trezindu-se în 2006 să strige „Jos Iliescu!” în fața sediului PSD, ba și la Televiziune... Jos de unde? De oriunde o fi, pesemne. Pe drept cuvânt, acestor oameni li s-ar putea pune, actualizată, o întrebare la fel de veche precum justificarea protes-tului lor: „Ce-ați făcut în ultimii 16 ani?”

**Și
mai
jos!**

Dragă Stolo...

Refăcut, reșapat și recuperat de un Marius Tucă apărând pe micul ecran mai rar ca Băsescu în 2000-2004, Theodor Stolojan are ceva de spus. Despre orice, în principiu. Până acum a tăcut că avea treabă la Cotroceni. Acum probabil că e mai lejer pe-acolo. Drept care s-a gândit să salveze imaginea PNL. Cum? Clamând peste tot, inclusiv din casă-n casă, că

partidul se duce dracului. Curat recupe-rare de ima-gine. Și-a PNL, și-a lui Stoloj.

Sfârșit de epocă?

Berlusconi era premier de nu mai știa nici el când. Tot cam de pe când era acuzat de diverse matrapazlăcuri și scârpinat cu degețelul de către Justiție. N-a pățit nimic nici prin tribunale, nici în relațiile diplomatice, după ce a făcut declarații simpatice gen „comuniștii haiesc copii”, respectiv „chinezii folosesc copii pentru îngrășăminte”. Acum a pierdut alegerile. După o vreme, a acceptat că le-a pierdut. Și-a plecat la treburile lui. Între timp, republica italiană are și un nou președinte, în persoana venerabilului Giorgio Napolitano. Măine-poimăine apelează la Berlusconi să facă guvernul.

Ura și la gară!

Muntelegru nu mai e fratele siamez al Serbiei. Prin referendumul din luna mai, s-a declarat independent. Prezența la vot a fost impresion-

antă (90%), dar pentru desprindere au votat doar 55,4% dintre participanți. Oricum, a fost mai mult o formalitate, căci Muntelegru avea deja guvern, parlament și chiar monedă proprie. Astfel, a fost ruptă ultima sfoară din plasa care a ținut cândva la un loc, cu forța, popoarele din Republica Socialistă Federativă Iugoslavia. Să fie într-un ceas bun! ■

O nouă specie de capitalism

„Președintele a declarat *de facto* mobilizarea. După o epocă în care Rusia a construit comunismul militar, acum Putin construiește capitalismul militar”. Aceste cuvinte generatoare de frisoane au apărut în cotidianul moscovit *Gazeta*. Suntem siguri că exagerează colegii ruși. Militarism? Putin!? Nu se poate!

Bazil Ștefan

Încă un an de reflecție europeană

Pauza de „reflecție” de un an, pe care și-au impus-o liderii europeni după respingerea Tratatului Constituțional la referendumurile din Franța și Olanda, s-a scurs pe nesimțite și fără vreo breșă notabilă. Uniunea se află în același punct mort de la începutul verii trecute. Pentru a nu se spune că au ratat termenul limită al reflecției, miniștrii de Externe ai Celor 25 s-au întâlnit, în ultimul week-end din mai, la abația romano-catolică din Klosterneuburg, Austria, un loc foarte potrivit, care îndeamnă automat la meditație, pentru a vedea cam ce-i de făcut în continuare. „Timing”-ul revistei noastre nu a permis așteptarea rezultatelor acestei reuniuni, dar nu-i bai: oricum, nimeni nu aștepta de la ea decizii istorice, rezervate totdeauna Consiliului European.

Totuși, micul conclave diplomatic a putut constata măcar că pauza nu a trecut chiar fără nici un folos. Dacă la nivel instituțional lucrurile nu aveau cum să evolueze, un recent barometru european aduce câteva vești bune în privința stării de spirit a opiniei publice din țările membre în ceea ce privește viitorul UE. O primă veste bună revelată de răspun-

surile celor aproape 25.000 de respondenți o reprezintă atenuarea fenomenului numit „oboseala europeană”, care după „nu”-ul francez și olandez mirose puternic a lehamite. Per total, 63% din cetățenii Celor 25 acceptă acum ideea unei Constituții a Uniunii, iar 60% chiar o consideră necesară. Demn de reținut, ameliorarea cea mai vizibilă în această privință (67%, respectiv 62% din populație, adică în ambele cazuri cu șapte puncte procentuale peste datele anterioare) s-a înregistrat tocmai în Franța și Olanda, „refuznici” de anul trecut. Aceasta nu face decât să întărească convingerea acelor observatori, printre care și sus-semnatul, care au considerat greșită organizarea de referendumuri naționale pentru adoptarea Tratatului Constituțional, deoarece cu asemenea prilejuri o parte dintre alegători sunt tentați, de regulă, să plătească polițe propriului guvern pentru cu totul alte motive decât chestiunea supusă plebiscitului.

Din păcate, în pofida evoluției favorabile a stării de spirit a francezilor și olandezilor vizavi de Constituția UE, guvernele celor două țări nu vor putea anula decizia referendumurilor de anul trecut

decât pe aceeași cale, riscul unei noi respingeri, care ar înmormânta definitiv proiectul, rămânând neschimbat. De aceea, Comisia UE a propus ca Tratatul Constituțional să fie pus câțiva ani la frigider, timp în care populația statelor membre să fie câștigată de partea telurilor, valorilor și avantajelor unei Uniuni mai puternice. Nu există, așadar, decât soluția unei prelungiri, cu încă un an, a pauzei de reflecție, cel puțin până la cea de a 50-a aniversare a Tratatului de la Roma, care a pus bazele a ceea ce astăzi este UE. Se speră că, până atunci, mai ales pentru că de la 1 ianuarie 2007 președinția Uniunii va reveni Germaniei, marele promotor al integrării europene, se va contura o modalitate de ieșire din această criză de creștere. Până atunci, orice nouă extindere este exclusă. România se poate felicita că a reușit să pună piciorul pe scară ultimului vagon al trenului aflat deja în mișcare și, până la raportul de țară, decisiv, de la începutul toamnei, să doboare toate stegulețele roșii – și cât mai multe dintre cele galbene – care l-au mai rămas. Nu e permis să ne înecăm tocmai când am ajuns la mal.

Le cerem scuize claustrofobilor

Am făcut lumea să pară mult mai mică.

Orice serviciu oferit de noi are rolul de a micșora
distanțele dintre oameni.

Recent paintings

Ștefan Triffa nu face artă abstractă dacă prin abstract ne gândim mai degrabă la o experiență generică. El realizează o artă personală pe care o construiește cu grijă zi de zi. De cum începe ziua totul e subsumat picturii. De la micul dejun până la paharul de vin băut după masa de prânz, totul e strategie existențială prin care se pune în situația de a picta.

Procesul este prezent în pictura sa cu totul. Spirale, spărturi, forme produse prin decalcomanie, totul produs de un entuziasm matur, bine temperat.

Radioamatorism

Luna viitoare, la Florianopolis, Brazilia, va avea loc Campionatul Mondial de radioamatorism 2006 (*The World Radiosport Championship Brazil 2006 - WRTC*).

România participă pentru prima oară cu o echipă de doi tineri radioamatori: Tibi Tebeica, student la Facultatea de Medicină, și Andi Ruse, student la Facultatea de Psihologie, ambii pregătiți la baza de Radioamatorism Rătești din județul Argeș. Radioamatorismul este prezent în România datorită Federației Române de Radioamatorism, condusă de Vasile Ciobănița. Pentru a fi acceptată ca participantă, echipa de radioamatori din România a trebuit să dea dovadă că poate trece de condițiile impuse de baremul strict stabilit de comisia de evaluare.

Avangarda în gardă!

La sfârșitul lunii trecute, a avut loc, la sediul Institutului Cultural Român, un colocviu despre avangardă. La colocviu au fost de toate: proiecții de filme, cele mai multe de epocă/dar și de cinematecă. A ținut doar trei zile, dar a durat, parcă, o veșnicie. Participanți de toate vârstele. Punct de atracție suplimentar: expoziția extraordinară care reunește piese de senzație ale avangardei românești: publicații, fotografii inedite, manuscrise de o valoare remarcabilă. (M.G.)

Oglinda cărților

Guvernare pentru șanse egale, Liliana Popescu, Ed. Tritonic, Colecția Sociologie. Un manual pentru guvernanții noștri, foști, prezenți și viitori.

Serie de sociologie de referință, secretată de Tritonic. ● **Viața Românească, O sută de ani într-o carte, Biblioteca revistei „Viața Românească”, 2006.** Un volum aniversar, la centenar. Dar și o culegere de texte literare de altă, presărate de-a lungul vremii. ● **French Coca-Cola, Claudia Golea, Ed. Polirom, Biblioteca de Duminică.** Cartea Clădiei Golea este o poveste de copilărie și adolescență. Este foarte bine scrisă, dacă nu impecabilă. Este și firesc, Clădiea face parte din echipa redacțională (editor-colaborator) a revistei *Flacăra*, o revistă făcută de scriitori. ● **Submarinul erotic, Emil Brumaru, Ed. Cartea Românească.** Submarinul galben e un submarin erotic? Cel mai mare poet român în viață – sau, oricum, unul dintre cei mai importanți! – Emil Brumaru, laureat, de altfel, al *Premiilor Flacăra*, este autorul unui volum de poeme delicioase. Îți vine să-ți lingi buricele degetelor, ca după academe. ● **Cinci poeme dramatice, Octavian Soviany, Ed. Palimpsest.** Pentru cine nu îl cunoaște, încă, pe Octavian Soviany, ar trebui spus că, în afară de poet, este unul dintre cei mai înzestrați critici de azi. Și un mare boem. ● **Trei povestiri la marginea mării, Dan Medeanu, Ed. Axa.** Un alt scriitor care semnează în

Flacăra. Și un hăruit înțat în tainele,

deopotrivă, ale vinurilor și ale vieții. ● **Angelina Balerina, Angelina și Prințesa, o povestire de Katharine Holabird, cu ilustrații de Helen Craig, Ed. Corint Junior.** Cărți pentru copii, cu personaje, Angelina, Domnul lute-de-picior, Flora, Susie și cu școli de balet pentru șorice. ● **Viriconium, M. John Harrison, Ed. Tritonic, fiction.ro.** Vreți să pionajăți în Orașul Pastel? Să vedeți cum arată Culturile După-amiezii? O epopee cu Cromis, Glen, Methven, pitici fabuloși, pentru cei care agreează genul *fantasy*. Un pont: Viriconium, marea metropolă, a pornit ca o aglomerare primitivă de comunități. Să citiți mult și bine! ● **Cărpaciul, Bernard Malamud, Ed. Leda, Galeria de proză.** Fiul unor emigranți ruși (de origine evreiască), Malamud este cel pe care Malcolm Bradbury îl portretizează ca „având o calitate excepțională: împinge lumea reală pe tărâmul metafizicului. Și arată o profundă preocupare pentru destinele oamenilor.” ● **Masca lui Atreus, A.J. Hartley, Ed. Nemira, Colecția Suspans.** Ce ați face dacă, într-o zi, v-ați trezi cu cadavrul lui Agamemnon în casă? Ori cu masca lui? Dar dacă v-ar vizita corpul neînsușit al lui Hitler? Nu, nu trebuie să-mi răspundeți mie. Nici lui Hitler. Pregătiți-vă răspunsurile pentru dumneavoastră. (Mihail Gălbățanu)

Războiul caricaturilor

Deși s-a propagat mai încet decât gripa aviara, până la urmă „Războiul caricaturilor” a ajuns și la București, afișele despre limitele libertății caricaturii fiind semnalate în diverse puncte fierbinți ale Capitalei.

De fapt, limitele libertății de expresie a caricaturistilor de presă a fost chiar tema *work-shop*ului organizat de Asociația Cartoonists Rights Network din Europa de Est și la care au participat, au discutat – și chiar au desenat! – liderii filialelor din Bulgaria (Ilian SAVKOV), Moldova (Alex. DIMITROV), Serbia (Nikola OTAS), Ucraina (Vladimir KAZANEVSKY), România (Aurel Ștefan

ALEXANDRESCU, Nicolae IONIȚA, Leonte NĂSTASE) și un invitat special, suedezul Jorge VARAS.

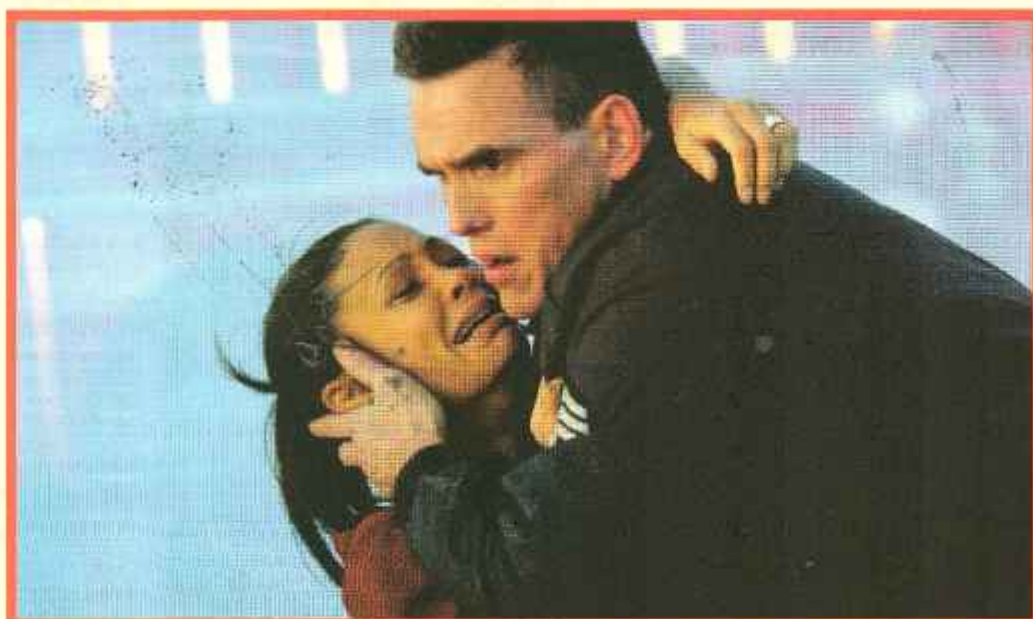
Așa cum se obișnuiește la orice masă rotundă, în final participanții au adoptat, fără excepții, următorul comunicat de presă:

1. Caricaturiștii de presă din Europa de Est, membri CRN, sunt solidari cu caricaturistul danez, autorul desenele care au provocat scandalul recent și se pronunță pentru libertatea de expresie a fiecărui desenator.
2. Recomandă tuturor caricaturiștilor-editoriaști echilibru și lipsa oricărui fanatism în a se exprima grafic.
3. Totodată, caricaturiștii din Europa de Est nu cred că este potrivit să fie premiat caricaturistul din Danemarca întrucât desenele respective nu au o calitate artistică specială și nici nu se poate vorbi despre curajul de a publica alte desene în presa daneză. Membri CRN consideră că acordarea unui astfel de premiu nu va aduce beneficii caricaturii internaționale și nici caricaturiștilor editoriaști. Și pentru că spusele lor despre libertatea de expresie să nu fie vorbe-n vânt, caricaturiștii au deschis și o expoziție cu desene pe aceeași temă încitantă, la Clubul Caricaturiștilor din București, expoziția rămânând deschisă până la sfârșitul lunii iunie.

(Aurel Ștefan ALEXANDRESCU)

Crash/ Povești din L.A.

Horia Pătrașcu

Premiul **OSCAR - 2005**,
pentru **CEL MAI BUN FILM AL ANULUI**

Crash - SUA, 2005 - 107 minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Realizat de fapt în anul 2004 (când a avut o premieră „mascată” la Toronto), filmul scriitorului-regizor-producător **INDEPENDENT Paul Haggis** a „spart” toate pronosticurile legate de ultimul „Oscar”, câștigând **cel mai mare trofeu posibil!**

Nu sunt, neapărat, convins că **merita acest lucru** - deși aveam de-a face cu un film **foarte bun** și realizat, mă așteptam, într-o manieră oarecum inedită (peșemne că „dolarul” au fost cei ce l-au propulsat pe culmi!), în orice caz această peliculă stămește - **fiind vorba de rasism!** - un fior ambiguu: nu mai avem de-a face cu clișeele *Ku-Klux-Klan*-ului, cu oameni arși de vii, sau spânzurați în fața unei cruci - **nu!** Este vorba de „rasismul” mascat contemporan (și **mult mai periculos!**) al relațiilor dintre oameni în această lume bezmetică: cea în care niște indivizi aparținând unor diverse rase umane (neagră, galbenă, albă sau roșcat-negricioasă), **instalați** de facto pe teritorii „ale speranței”, **nu mai pot înțelege** de ce „gazdele” lor îi condamnă la o existență sub-urbană (de genul: dacă noi vă spălăm WC-urile - iar voi refuzați să o faceți! - ce mama dracului aveți cu noi?!). Problema nu e simplă: **Cum** au ajuns **ăștia-aici**?; **Cum le-am permis** ăstora să se stabilizeze **aici**?; **De ce**, după ce i-am „naturalizat” în țările noastre, bogate - ca să adune gunoarele **noastrelor** - acum facem o politică de stat prin „a le da un picior în fund...!”

Filmul lui **Paul Haggis** nu răspunde unor astfel de întrebări - el trage doar un semnal de alarmă (și care e foarte bine construit din punct de vedere

cinematografic!). Asamblat ca un „puzzle” - o mulțime de cupluri, atrase parcă de diavol, se ciocnesc, se resping devenind extrem de violente, apoi se regăsesc într-o conjunctură previzibilă și vag-moralizatoare - filmul acesta, repet, reprezintă un semnal de alarmă tras de o înaltă conștiință civică!

(Mai mult decât remarcabil, în rolul polițistului Ryan, actorul în ascensiune **Matt Dillon**; precum și - altfel decât în alte roluri - apariția sumare-episodică a celebrei **Sandra Bullock**).

Misiune imposibilă 3

"MI III" - SUA, 2006 - 125 de minute

Distribuit de: RO IMAGE - 2006

Spre nenorocul meu (acela de a obişnui să servesc, împreună cu soția, o cină frugală în fața televizorului - compusă, îndeobște, din pâine prăjită însoțită de o cană cu lapte), m-am aflat în acea seară de pomină, consumată nu de mult și în care îndrăgitul actor **Tom Cruise** - debordând pe micul ecran, fericit că **va deveni tată!** - și-a anunțat compatrioții, precum și fanii din lumea întreagă că: „**Am interzis soției mele să scoată vreun sunet, vreun geamăt măcar!, în timpul nașterii - la care voi asista! - iar după naștere... voi mânca placenta,**

precum și cordonul ombilical al fătului!”... El a explicat imediat că asta ține de **ideatică** unei asociații religioase la care a aderat cu convingere; **Eu** m-am trezit cu laptele vărsat în poală și în pericol fizic de a mă asfixia cu un colț de pâine prăjită înțepenit - nu se știe din ce motiv **ideatic!** - în gât!...

M-am lăsat însă, **acasă**, toate prejudecățile de mai sus, și am purces să văd filmul în cauză, mai ales fiind informat că unul dintre cei doi producători ai acestui film ce a costat sute de milioane de dolari este însuși frumusețel și imprevi-

zibilul Tom Cruise; iar partenerul său actoricesc - de data asta în rol negativ! - nu este altul decât **Philip Hoffman** (Premiul „Oscar” pentru interpretarea din *Capote!*).

Și l-am văzut: o OROARE vizuală și mai ales sonoră; un film de „ultimă generație” al americanilor **despre terorism** (în care nu se explică de ce Cea Mai Mare Putere a Lumii nu e în stare să descopere ascunzătoarea lui Bin Laden - dar se găsește o explicație: „deși nenorociți ăștia au atins performanța de a ne implanta, nouă, în creier, bombe ce pot fi declanșate de la distanță - îi vom face, totuși, praf și pulbere... trăgând la nesfârșit cu pistoale, spărgând geamuri, folosind elicoptere, sângerând idilic - pentru că există și o „gagică”, nu-i așa?! - făcând praf și pulbere serviciile secrete... armatele lumii... etc. etc.).

„Personajul meu întrușipează coșmarul care îl reține pe oameni să facă astfel de angajamente, **ca acela al căsătoriei!**” - spune unul dintre interpreții filmului.

În fața unor astfel de afirmații - și socotind, pe degete, câte explozii, incendii, asasinări, derapaje, acte de sadism, imbecilități etc. conține această peliculă - nu pot decât să închel, în final: Dacă „producătorul” Tom Cruise a investit dolari cu gârta în acest sub-produs-artistic - **halitorul de placenta** nu și-a dezmințit vocația: aceea de-a face - cu orice preț! - valuri, și valuri, și valuri... în jurul **proprei sale imagini**. De multe ori, fermecătoare...!

În acest ultim caz: **absolut neghioabe!**...

Secretul

„Caché”
Franța/Austria/Germania/Italia
- 2005 - 117 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA
FILM

Printre nenumăratele premii obținute de acest film - mai ales pentru **regie** și **interpretarea rolului principal** - menționăm doar câteva dintre festivalurile internaționale ale lumii: **Cannes, Fipresci, Valladolid, Los Angeles, San Francisco, Chicago...** ș.a.

Un film **absolut fascinant** - și totuși **bizar din cale-afară!**

Un foarte mare actor contemporan francez (mă refer la **Daniel Auteuil**), alături de partenera sa, răsfățată de presă (**Juliette Binoche**), dar și, printr-o singură și lungă secvență, „partener în cadru” cu de-acum vârstnica **Annie Girardot**... (vo mai amintiți, oare?!, pe cea din *Rocco și frații săi* al lui Visconti?!) - duce în spate acest **thriller** inteligent, captivant, ce te ține cu sufletul la gură: o familie

relativ-modestă, având un copil relativ-revoltat, se pomeneste amenințată - din ce în ce mai violent - de către o persoană aparent necunoscută (deși, pe parcurs, se fac referiri la anumite momente consumate de erou, în copilărie... ?!).

Filmată în cadre lungi - **extrem de lungi!** - pelicula te captivează nu atât prin mister, cât prin o aparentă „lipsă de logică” și care, în mod paradoxal, provoacă la maximum interesul spectatorului: DE CE este amenințată familia; DE CE principalul suspect se sinucide în fața eroului, tăindu-și beregata într-o secvență mai mult decât spectaculoasă; DE CE bănușii, pe rând, sunt absolviți de vinovăție...?!

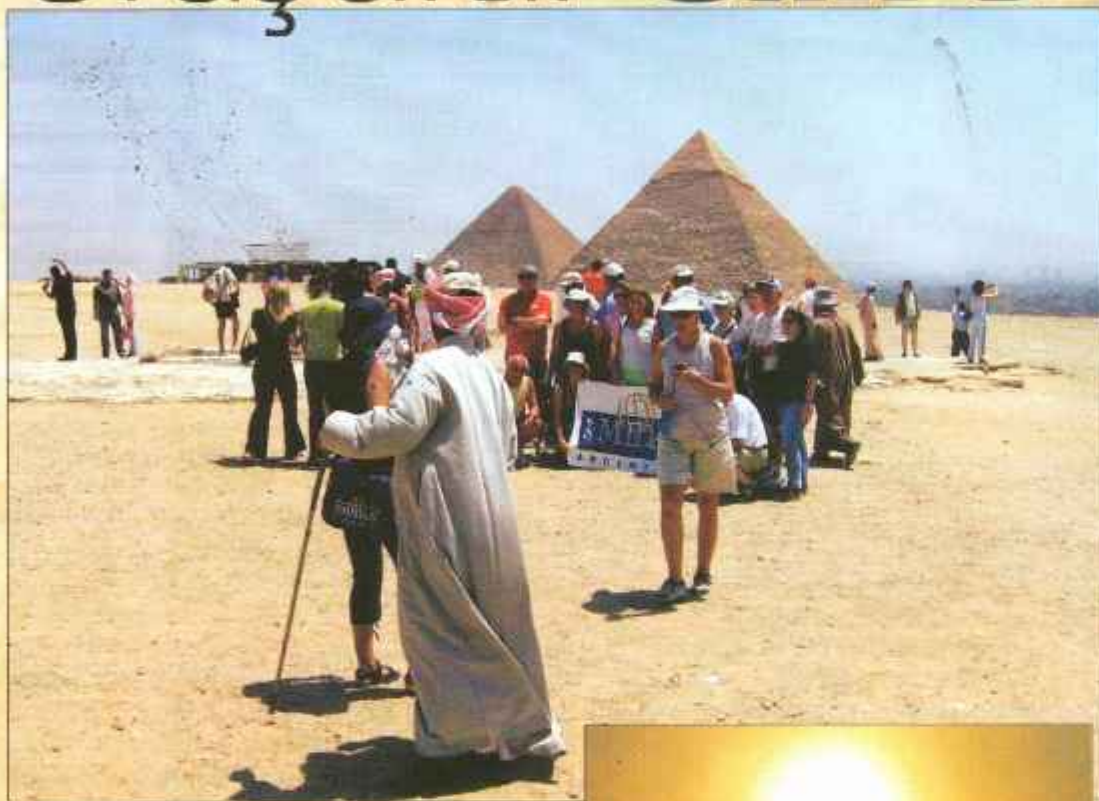
Finalul filmului (care te ține, practic, **cu sufletul la gură!**), nu este doar indecis, tulbure... (ceea ce

este inadmisibil în cazul unui **thriller** ce se respectă!), dar te și pune pe gânduri: „**nu cumva eu sunt cel care n-a înțeles filmul...?!**”

Până la aflarea acestui răspuns, iată și o declarație a scenaristului și regizorului **Michael Haneke**: „Aproape toate filmele mele analizează natura adevărului în cinema și în presă. Mă îndoiesc serios că oricare dintre noi poate să-și facă o idee despre adevăr prin simpla vizionare a unui film!”...

El bine, așa da: mergeți, deci, să vedeți filmul, **nu veți regreta!**

Strălucirea Hurghadei orașului Cairo

Despre mumii și
faraoni oricum
vedem
săptămânal câte
ceva pe
Discovery,
piramidele sunt
arhimediatizate
la tot pasul, iar
dulceața
shopping-ului în
bazar trebuie să
o gustăm... pe
propria piele. Și,
totuși, Egiptul
este mereu altfel!

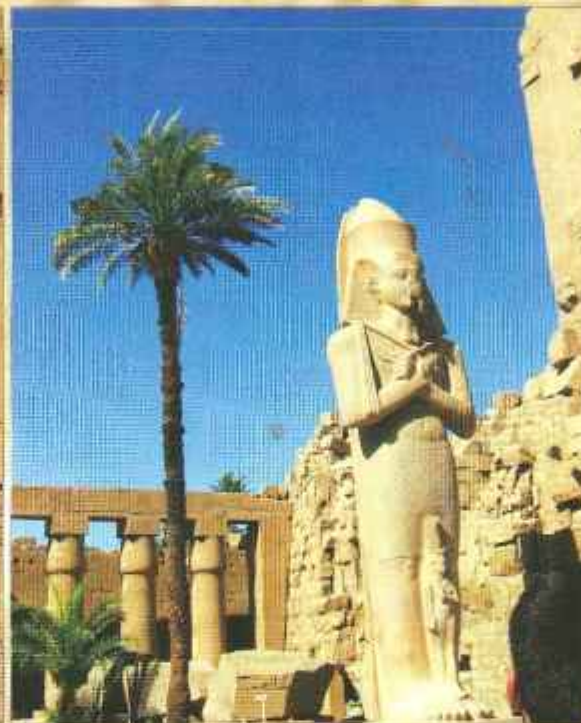
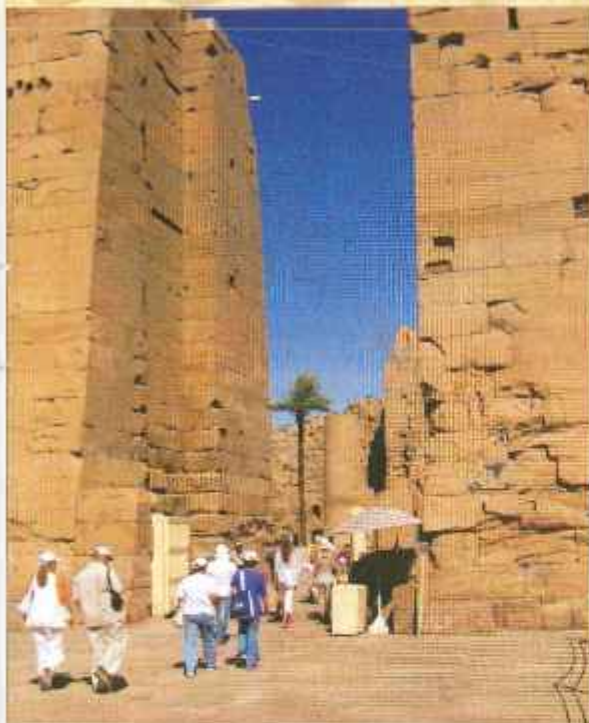

Am auzit vrute și nevrute înainte de a pleca spre gălăgioasa țară a faraonilor, dar nimic nu m-a împiedicat să-mi petrec în premieră un sejur de o săptămână pe acest tărâm al controverselor. Ne-am cazat la Hurghada, o stațiune interesantă, situată fix de-a lungul Mării Roșii. Aici cluburile de 4 și 5 stele, cu *all inclusive*, fac deliciul multor turiști. Piscinile interminabile, construite fie de jur împrejurul barurilor, fie terasate, de pe un platou al resortului (clubului de vacanță), pe altul, sunt înconjurate de palmieri și flori viu colorate. Sătui de mâncărurile interminabile și de băuturile servite direct la barul din piscină, sub umbra unor palmieri imenși, ne-am hotărât să vedem Cairo.

Am plecat la două dimineața pentru a prinde convolul de autocare. Aproape o sută de mașini mari și microbuze au pornit către capitală. Caravana era însoțită de mai multe echipaje ale miliției și armatei egiptene. Toți aveau puștile la vedere. Aici, cu securitatea turiștilor nu-i de glumă! La intrarea în Cairo e o viermulă generală. Nu știu la ce să mă uit mai întâi. Cel mai tare îmi sar în ochi mașinile care par că se dezintegrează la fiecare metru înaintat (care mai de care mai șifonată, mai fără vopsea; nu mai zic de faruri și oglinzi retrovizoare). Uimirea mea crește odată cu nebunia traficului, pentru că nu există marcare pietonală, semafoare sau reguli stricte de circulație; zău că fiecare supraviețuitor merită un premiu la sfârșitul unei asemenea că-

și provocarea

lătorii plină de riscuri. La acordarea priorităților se aplică regula *Cel mai mare trece primul*. Imi e din ce în ce mai greu să înțeleg cum se evită mașinile și oamenii, șaretele trase de măgari, bicicletele și motocicletele.

În centrul capitalei, însă, se schimbă calimera. Zona e la fel de cosmopolită ca a oricărei metropole. Hotelurile faimoase, clădirile ultramodeme și construcții vechi se îmbină într-un amestec arhitectonic uluitor. Acest spectacol este întrerupt brusc de albia lată a unui fluviu luxuriant: Nilul. O imensitate de apă, pe malurile

căruia se regăsesc secvențe din aceeași... atmosferă egipteană, devenită de-acum clasică. Nu știu ce mă impresionează mai tare: numărul turiștilor ori egiptenii înmărați în *galabia*, o cămașă lungă, de culoare albă, bej, gri sau neagră.

Mie foame! Încerc un *falafel* (legume și zarzavaturi tocate și prăjite în pesmet și condimente, împachetate în aceeași lipie ca binecunoscuta *saorma*) și mi se pare de-a dreptul înnebunitor. E o veche rețetă arabă. Dar adevărata față a Egiptului ni se dezvăluie abia odată cu drumul prin periferie. La câțiva pași începe deșertul... Majoritatea caselor sunt neterminate și par a fi trecut prin câteva războaie, cutremure, inundații și tsunami la un loc. Autostrada e mărginită de nisipul roșietic al Saharei, împodobit din loc în loc de stânci sau de dune „născute” de aprigele furtuni de nisip. În față, ascunse încă de nori fini, de praf, încep să se zărească cele trei

piramide: a lui Keops (cea mare), a lui Kephren (mijlocia) și a lui Mykerinos („căsătorită” cu alte trei piramide mai mici, câte una pentru fiecare regină a sa). Immm! Ce de senzații! Te uiți la ele, le înconjoři, le surprinzi în cât mai multe poziții, le filmezi și parafilmezi... Unii încearcă să „fautzeze” poliția, escaladând mici porțiuni, dar fără succes. Sunt depistați repede. Undeva în față, simți palma aspră și uscată a deșertului: o mare de nisip auriu, asortat perfect cu înaltele câmile acoperite de pățuri viu colorate. La vale, cumva, se aude aglomerația lăsată în urmă: Cairo. Decorul orașului, rupt parcă dintr-un scenariu impresionist, mă aduce la realitate.

Ne-am întors în Hurghada la miezul nopții, rupt de oboseală. Dar n-am rezistat chemării, venită parcă de la o fată morgana a ciuburilor de lux, de a intra în piscina provocatoare. Luminile de sub apă și palmierii din împrejurimi creau un spațiu al desfătării sublime. Deasupra era o lună frumoasă, aproape plină, care trona peste un cer vesnic senin. Ultima oară aici plouase o jumătate de oră în urmă cu doi ani... După bălăceală, ne-am așezat toți pe șezlonguri, am desfăcut o sticlă de cognac și ne-am pus la povești...

text și foto **Ciprian Enea**

Infoagenții

Calibra

(www.calibra.ro) 021.327.28.19

Sejur Hurghada – 7 nopți

Hotel Empire 3* cu demipensiune – 379 euro

Hotel Sunrise El Palacio 4*+ all inclusive – 499 euro

Hotel Hilton Resort 5* cu demipensiune – 464 euro

Servicii incluse: avion charter București – Hurghada – București, 7 nopți cazare, tipul de masă menționat, asistență turistică

Cocktail Holidays

marca **Prompt Service Travel**

(www.promptservice.ro) 021.317.84.55

Croazieră pe Nil și minisejur Hurghada 12 nopți – 789 euro

Servicii incluse: transport cu avionul București-Cairo și retur, compania TAROM • 12 nopți cazare, dintre care: 3 nopți cu 2 demipensiuni în Cairo și prânz în timpul turului inclus în Cairo și cină înainte de plecare joi seara, hotel 5 stele, 3 nopți cu pensiune completă pe vas de croazieră 5 stele LUX, 5 nopți cu demipensiune în Hurghada, hotel 5 stele • transport cu trenul (vagon cu fotolii rabatabile) între Cairo și Aswan în timpul nopții • transport local cu autocar cu aer condiționat Luxor-Hurghada și Hurghada-Cairo • transferuri aeroport-hotel-aeroport • intrările la obiectivele turistice menționate în program • ghid local • însoțitor de grup român • asigurare de insolabilitate.

Reacții de felină, *Jaguar XK*

Lansat simultan în variantele coupé și cabrio, noul *Jaguar XK* este un automobil de lux menit să aducă un aer de sportivitate în viața celor care își permit o mașină englezească autentică.

Retras din fabricație la începutul acestui an, modelul XK8 împlinise 10 ani și în ultima perioadă a vieții sale făcea față cu greu diverselor îmbunătățiri și adăugiri menite să îl mențină competitiv. În plus, avea de respectat norme de poluare și de siguranță pe care numai un model complet nou le poate atinge. Așa s-a născut *Jaguar XK 4.2*, un automobil complet nou, primul model sport al mărcii bazat pe un șasiu construit integral din aluminiu.

Design-ul a fost realizat de Ian Callum, același om responsabil și de ultimele modele *Aston Martin*, iar asemănările sunt evidente. Văzut în poze, noului *Jag* i se poate imputa că este prea aproape de liniile unui *Aston Martin DB7* sau *DB 9*. Pe șosea, însă, cei care cunosc și apreciază un *Jaguar* nu vor avea nici o problemă în a-l identifica. Și chiar și așa, a face o mașină care seamănă cu o bijuterie precum mașina agentului 007 nu înseamnă decât să te apropii de perfecțiune.

Jaguar XK este o combinație de bun gust între stilul luxos britanic, care implică tapiterie din piele și panouri din lemn și sistemele moderne de asistență și siguranță la care se adaugă un motor V8 de 4,2 litri capabil să dezvolte 300 de cai putere. O versiune mai puternică a acestui

motor, asistată de un compresor se va lansa în toamnă și va oferi 420 de cai putere.

Englezii au optat pentru o cutie de viteze automată cu șase trepte care oferă și un model sport. Opțional se pot oferi

pedale în spatele volanului pentru schimbarea manuală a treptelor de viteză.

Șoferul și pasagerii – sau pasagerul, pentru că locurile din spate au un rol mai degrabă estetic – sunt răsfățați de interiorul primitor. Echipamentul standard include: scaune cu tapiterie din piele, reglaj electric și încălzire, sistem de navigație cu ecran color de 18 cm și DVD, mp3 player cu magazie pentru 6 CD-uri, 6 difuzoare, bluetooth ș.a.

Versiunea cabrio folosește un plafon rabatabil automat care se ascunde în spatele celui de-al doilea rând de scaune sub un capac metalic. În aceste condiții, portbagajul micuț de 300 l mai pierde din dimensiuni și ajunge la doar 200 l.

În mod normal, la pretențiile acestei mașini, un motor de 300 CP nu ar fi fost suficient. Din fericire, folosirea aluminiului a făcut ca greutatea să fie menținută în limite normale. Cele 1.600 kg ale noului XK sunt propulsate până la 100 km/h în puțin peste șase secunde, iar viteza maximă este limitată electronic la 250 km/h. Consumul, conform măsurătorilor standard, se situează între

8,1 l/100km în afara orașului și 17,1 l/100 km în mediul urban. Orice apăsare a accelerației în plus se va simți imediat la consum și este greu de crezut că posesorii de XK nu vor fi tentați să folosească măcar uneori cei 300 CP.

Transmisia cu ambreiaj dublu permite schimbarea treptelor foarte rapid și fără a brusca mașina. Cutia automată se adaptează stilului de condus și poate „simți” atunci când este necesară schimbarea mai târzie a treptei de viteză sau când pentru mai multă forță trebuie retrogra-

date succesiv câte-va trepte.

La apăsarea accelerației la maximum sunetul motorului se aude cu putere într-un stil nervos, favorizat de montarea unor valve la sistemul de evacuare. La polul opus este sunetul abia perceptibil la turări

joase și în treapta a șasea.

Mult mai rigid decât cel al modelului precedent, șasiul din aluminiu face posibilă o ținută de drum mai sigură și permite abordarea curbelor la

viteze mari în deplină siguranță. Suspensia adaptivă cu amortizoare inteligente acționează împreună cu motorul și transmisia pentru a imprima mașinii traiectoria indicată de șofer. Alături de frânele performante cu ABS, stau tot timpul în gardă sistemul de control al tracțiunii și programul electronic de stabilitate.

Ajutată de rigiditatea mașinii, direcția este precisă și răspunde cu acuratețe comenzilor permițând șoferului să simtă traiectoria mașinii. Jantele oferite în standard au 18 inch, dar opțional se pot achiziționa jante de 19 inch.

Noul Jaguar XK este o mașină sportivă ce-și poartă cu mândrie numele de felină. Și, deși marca este deținută în acest moment de compania americană Ford, ea nu și-a pierdut nimic din caracterul englezesc. Este frumoasă, fără a epata, luxoasă și totodată perfectibilă. Față în față cu rivalii de la Mercedes cu modelul SL sau BMW cu Seria 6 pierde cursa cailor putere și a performanțelor. Și nici prețul, cu toate taxele între 95.000 euro pentru versiunea coupé și 102.000 euro pentru cabrio, nu este un argument în plus. Motivul pentru care XK se va vinde ține mai degrabă de caracterul său nobil, de senzații și de prestația pe care o transmite celor care îl conduc.

Text: **Mugurel Mărgărit**

3.000 RON pentru rabla din parcare

Programul de înnoire a parcului auto debutează cu întârziere în acest an, dar aduce fonduri pentru achiziționarea a 16.500 de autoturisme.

Guvernul a decis reluarea prin ordonanță de urgență a programului care permite oferirea unei sume de 3.000 RON pentru cei ce doresc să-și achiziționeze o mașină nouă și să o caseze pe cea veche. „Obiectivul aplicării acestor prevederi este diminuarea poluării, prin scoaterea din uz a autoturismelor vechi, cu un nivel de poluare ridicat. Vechimea autoturismului este aceeași ca și în programul de anul trecut, adică egală sau mai mare de 12 ani”, susține ministrul Mediului, Sulfina Barbu.

Condițiile pentru înscriere vor fi similare cu cele din anul 2005, atunci când prin această metodă au fost scoase din circulație 15.000 de autoturisme vechi. Pentru o clarificare a situației sunt așteptate însă modalitățile de aplicare care vor fi publicate prin ordin al ministrului Mediului.

Producătorii și importatorii care doresc să participe la acest program vor trebui să depună un dosar la Administrația Fondului de Mediu. În 2005 au fost depuse 20, iar anul acesta se așteaptă un număr cel puțin egal.

Pentru a fi eligibil autoturismul casat trebuie să fie mai vechi de 12 ani și să fie funcțional.

Se estimează că vânzările de autoturisme noi vor fi impulsionate mai ales în cazul mărcii Dacia, intrată într-un con de umbră prin comparație cu autoturismele de import.

Sfaturile Ford pentru șofatul economic

Vânzările Companiei Ford în China au crescut cu 121% în primul trimestru al anului 2006 față de aceeași perioadă a anului trecut.

Îngrijorați de creșterea substanțială a prețului benzinei în Statele Unite – 2,93 \$ pentru un galon de benzină, adică aproape 2,14 RON pentru un litru (!) – cei de la Ford au realizat câteva teste practice pentru a verifica cele mai bune metode de a face economie. Mașinile folosite pentru teste au fost SUV-uri Ford Fusion. La final s-au desprins trei sfaturi pentru șofatul economic.

Primul ține de folosirea motorului în regim de relanti. Dacă oprirea pe care o faceți sau încălzirea motorului durează mai mult de 30 de secunde, atunci pierdeți bani. Ba chiar mai mult, mașinile moderne ajung mai repede la tempe-

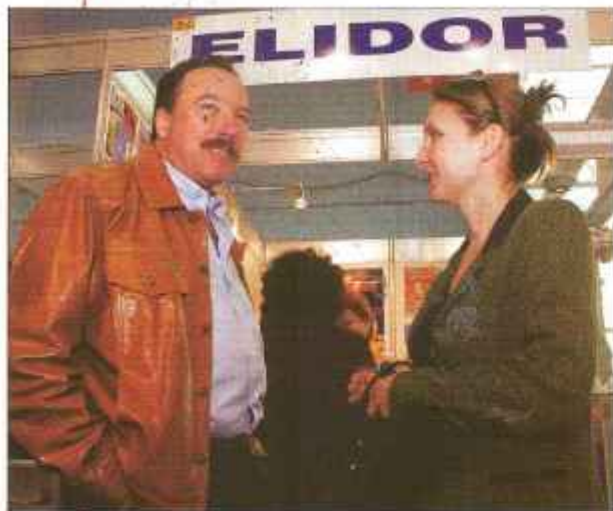
ratura normală de funcționare dacă porniți motorul și plecați imediat de pe loc. În cazul staționării mai lungi la semafor este de preferat să opriți motorul și să-l reporniți decât să-l lăsați să funcționeze.

Șofatul agresiv este și el una dintre cauzele consumului crescut. A accelera pentru o perioadă scurtă pentru ca apoi să te oprești în coloană este extrem de ineficient, consideră specialiștii Ford Motor Co. De asemenea, pe șosea o diferență de viteză de 15 km/h poate duce la o economie de carburant de 15%.

În ține, folosirea aerului condiționat poate fi mai eficientă dacă se folosește aeroterma pe o viteză medie în loc de cea maximă. De asemenea, dacă mașina beneficiază de climatizare automată, stabilirea unei temperaturi interioare constante permite compresorului momente de repaus și, ca atare, o economie de carburant.

Când ursul carpatin ne dă rețete medicale

Pentru cine se pricepe să descifreze lecțiile naturii, folioasele par a fi imense. Vedeti vreo legătură între ursul carpatin și niște pastile care să ne protejeze sănătatea? Sincer, nu prea. Și, totuși, ea există. Specialiștii Laboratoarelor Elidor au conceput un produs miraculos tocmai pornind de la tableturile acestui animal. Un mamifer gigant, care nu bea apă și nu mănâncă șase luni pe an. Dar asta nu înseamnă că după hibernare este anemic, depresiv, scheletic nici atât. Dar cum revin la normalitate un stomac și un intestin prin care, timp de șase luni, nu a mai trecut apă și hrană? Simplu, prin leurdă. O plantă apărută imediat după ultima zăpadă și consumată în cantități industriale de ursul de-abia dezmeticit. Johann Kunze, o figură emblematică a fitoterapiei germane, susținea că leurda (*Allium Ursinum*), sau usturoiul sălbatic, cum i se mai spune la noi, este cel mai puternic detoxifiant cunoscut. Corelând această apreciere cu vigoarea ursului carpatin, după o hibernare atât de lungă, specialiștii de la Elidor „s-au prins” că leurda trebuie valorificată și pentru organismul uman. Așa s-a născut *Ursomax*, supranumit și *Miracolul primăverii*. Un produs regulator metabolic, protector endotelial, protector digestiv, antilipemic, antihipertensiv etc. Altfel spus, un fel de „puterea ursului”, care are grijă de sănătatea noastră, ca întreg.

Medicul Sorin Godeanu răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de tratamentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu” vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi expediate pe adresa redacției *Flacăra*, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate”.

Din cochilii și plante, pentru oase

Osteoporoza se definește ca o boală metabolică osoasă caracterizată printr-o masă osoasă inferioară și deteriorarea microarhitecturală a scheletului, ducând la creșterea frecvenței fracturilor. Poate fi primară sau secundară, funcție de prezența unor factori etiologici. Există osteoporoză raportată la perioada postmenstruală (dispariția suportului hormonal) și osteoporoză de involuție, raportată la vârstă. Ultima este și cea mai frecventă. După un diagnostic corect, tratamentul ar trebui să înceapă cu modificarea stilului de viață. E recomandată renunțarea la fumat, alcool și cafea, pentru că sodiul și cafeina afectează negativ balanța calciului. Osul se remodelează mereu în focare discrete din schelet (unități de

remodelare). Menținerea osului se face prin produse care scad resorbția lui și produse care îl cresc formarea. Medicul Sorin Godeanu, de la Spitalul de urgență Floreasca, din București, director al Laboratoarelor Elidor, vă recomandă gama *Osteomarin*. Calciul din aceste produse provine din cochilia de scoică. Avantajul major este combinația cu magneziu, care conferă echilibru în balanța

metabolică. Și siliciul este necesar în arhitectura osului, așa că nu uitați de *Mineralveg*, care trebuie luat perioade îndelungate. Pentru un tratament complet, sunt necesari și fitoestrogenii.

Menomarin rezolvă și această problemă, întârziind efectele nefaste ale osteoporozei.

text: Liliana Petruș
foto: Octavian Tîbăr
și arhiva Elidor

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Reboologie*. La Clinica *TuKarem*, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu iaser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în cârpă medicală, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii TuKarem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 04.07.2006

TU-KAREM
Căminul
Căminul

Goju Ryu

Dintre toate stilurile de karate, Goju Ryu este o îmbinare între stilurile de luptă japonez și chinez. Puteți pătrunde în tainele acestui stil în cadrul clubului condus de Robert Dumitrescu, în cadrul antrenamentelor săptămânale sau al cantonamentelor din timpul verii. Sensei Robert Dumitrescu vorbește cu multă pasiune despre acest sport și auzindu-l parcă te convingi că e bine să îmbraci chimonou-ul și să intri în sală.

karate, exersează mișcările alături de copii și îi supraveghează. Chiar dacă acum are peste 60 de ani, încă mai face sport cu plăcere și spune că este pasionat de karate. Copiii pot veni la această

În fiecare joi, la ora 19.00, sala de sport din cadrul *Complexului Sportiv Strandul Tineretului* se umple de copii de toate vârstele pregătiți să înceapă antrenamentele de karate. Când intră în sală sensei Robert Dumitrescu, toți se adună pe suprafața verde și așteaptă salutul de început. Este un moment foarte important în această disciplină sportivă. *Clubul Sportiv Kokusai Kenyukan Goju Ryu Karate Do* s-a înființat la 21 ianuarie 2002 ca urmare a continuității activității sportive și confirmării pasiunii pentru karate a fondatorului clubului, de a ajuta la formarea și valorificarea unor noi talente în domeniul artelor marțiale.

Clubul în actuala formulă este format din: Robert Dumitrescu – președinte, Toader Gheorghe – vicepreședinte, Schinteie Remus – director al Consiliului Director.

Odată trecut momentul solemn, începe pregătirea fizică de trei sferturi de oră, după care se trece la antrenamentul tehnic specific. De pe margine, sensei supraveghează activitatea elevilor, dă comenzile mișcărilor în japoneză și în română, îi corectează și le arată execuția mișcărilor. Din mijlocul suprafeței de antrenament, sempai, asistentul său, un om care a făcut ciclistism de performanță toată viața, iar la 57 de ani s-a apucat de

Acest stil a cunoscut trei etape de dezvoltare. Fondatorul stilului Goju Ryu este Chojun Miyagi în anul 1929, înțelegând prin aceasta îmbinarea armonioasă a forței cu suplețea, a asprimii cu blândețea. El a dezvoltat kata Sanchin arătând aspectul tare din Goju și a creat kata Tensho arătând aspectul moale, simplu.

școală chiar de la vârsta de trei ani când începe inițierea în sport. Cea mai mică elevă, Brândușa, are doar trei ani, dar are ambiția de a executa toate exercițiile la fel de bine precum cei mari. Acum chiar și mămicile sau tăticii care, la început, doar îi însoțeau pe micuți și asistau la oră, participă la antrenament și sunt încântați că au posibilitatea de a face puțină mișcare. Cursanții sunt împărțiți pe grupe, în funcție de nivelul de pregătire pe care îl au.

Beatrice, nepoata sempai-ului, una dintre fetele care au centura albastră și chiar vrea să facă performanță, are o poveste extraordinară. La început venea cu bunicul doar pentru a face mișcare, însă nu agreea deloc acest sport, din contră, ar fi vrut să facă altceva. Dar cum

pofta vine mâncând, pe măsură ce a participat la antrenamente, a început să îi placă, iar acum stăpânește foarte bine tehnicile de luptă.

Atmosfera este foarte destinsă la antrenamente, iar cei doi maeștri au grijă ca fiecare elev să execute corect mișcările. Nu trebuie să vă imaginați că aici se fac mișcări sau se exersează lupte asemenea celor pe care le vedeți în filmele cu Van Damme. Aici se învață în primul rând tehnicile de autoapărare, mai ales că maestrul vorbește despre stilul *Goju Ryu* ca fiind „calea de a afla drumul virtuții”.

Măiestrie și stil

Dacă în fiecare joi seara este antrenor și își supraveghează cu atenție elevii, în restul timpului Robert Dumitrescu este manager la o firmă de IT. Însă își păstrează titlul de sensei. A adus la antrenamentele sale colegi de birou, prieteni și chiar șefi. „Sportul m-a ajutat întotdeauna, m-a educat, m-a motivat. Datorită acestui tip de educație am trecut mai ușor prin încercările vieții”, spune el. Care este legătura dintre karate și IT? „Există o legătură, cu siguranță. La antrenament se formează caractere și tot de un fel de formare ai parte și în IT”, a venit prompt răspunsul la întrebarea mea. Este foarte calm în afara ringului și vorbește cu pasiune despre munca sa, iar în relația cu copiii nu este doar pedagog, ci încearcă să fie și prietenul lor. Oricând îți poate arăta câteva mișcări de autoapărare ce îți pot fi utile când te aștepti mai puțin.

Îi plac competițiile de K1 sau Local Komban și îi admiră pe practicanții acestor stiluri. Luptătorul său favorit din K1 este Jérôme Le Banner, iar din România este Marian Săndulescu, primul campion european de Kick Boxing la profesionism, câștigător al Cupei Mondiale la Kick Boxing, vicecampion european la Kick Boxing, care a fost și elev la clubul de Karate prin anii 1990-1993. Din 2003 *Clubul Sportiv Karate Do Goju Ryu pentru Copii și Tineret* este afiliat la această asociație, sensei Robert Dumitrescu fiind reprezentantul acesteia în România și instructor șef. De la jumătatea lunii mai 2006, sensei Robert Dumitrescu a fost numit de consiliul director al Asociației Internaționale, director pe Europa.

Text și foto: **Raluca Șeinoiu**

Michael Crichton, Creierul din *Jurassic Park*

Cine s-ar fi gândit în anii '60-'70 ai secolului trecut, când televiziunea era abia la începuturi, calculatoarele personale erau un vis frumos, iar Internetul poate doar o bănuială în mințile unora, că, nu peste mult timp, cărțile unui scriitor pe nume Michael Crichton vor ajunge să dea naștere unui gen literar care, pornind de la deja banalele povești science-fiction, va reflecta o societate din ce în ce mai tehnicită?

Ambiții
universitare
mărețe

Germenul
Andromeda

Născut pe 23 octombrie 1942 în Chicago, statul Illinois, John Michael Crichton își petrece anii copilăriei în Roslyn, Long Island, New York. Paslunea pentru trecutul și evoluția omului îl împinge să studieze antropologia la Universitatea Harvard, absolvind-o cu distincția *summa cum laude* în 1964. După o perioadă de profesorat, când predă la Universitatea Cambridge din

Anglia, Crichton alege să se întoarcă pe băncile școlii, la Harvard Medical School, de unde își ia doctoratul în 1969. În următorul an se perfecționează la Salk Institute for Biological Sciences din California.

În ciuda tuturor acestor ambiții universitare, Crichton visează multă vreme să devină scriitor. El însuși mărturisește că titlul *The Andromeda Strain* („Germenul Andromeda”) l-a obsedat cu mult înaintea

ca romanul să-i fie cât de cât conturat în minte. Ideea care-i sugerase acest titlu o găsisese într-o notă de subsol din cartea lui George Gaylord Simpson, *The Major Features of Evolution*, unde autorul spune că organismele din atmosfera superioară n-au fost niciodată folosite de scriitorii de science-fiction ca subiect de poveste.

După mult preget, Crichton porcede la drum și așterne pe hârtie o primă versiune a romanului. O trimite editorului său, Bob Gottlieb – celebru pentru editarea și mai

Urișul și Piticul

celebrului roman al lui Joseph Heller *Catch-22* – de la faimoasa editură americană Knopf. Este refuzat verde-n față, sugerându-i-se o rescriere completă a manuscrisului. Motivația: povestea nu transmite cititorului sentimentul unei realități posibile. Sugestie: s-o rescrie având în gând modelul anchetelor de profil din revista *New Yorker*. Adică, informații precise, hotărâte, la obiect, fără multe divagații, și o acțiune suficient de tensionată pentru a putea susține tot acei fundal teoretic.

Crichton se execută și-n scurtă vreme trimite editurii o a doua versiune a *Germenului Andromeda*. O nouă respingere din partea lui Gottlieb și-un îndemn de-a rescrie acum doar jumătate de poveste. Simțind că e pe calea cea bună, Crichton bate din călcăie și începe să scrie din nou, de data aceasta împins de la spate aproape zi de zi de editorul său, care-i indică ce început de capitol trebuie schimbat, ce personaj trebuie amplificat, unde trebuie folosit cu apăsare stilul cărții de non-ficțiune.

În cele din urmă, romanul este acceptat, ajunge pe piață (în 1969, când Crichton tocmai își lua doctoratul în medicină) și-l aduce autorului mult dorita repunoaștere publică.

Înainte de această binevenită „scolarizare” în-ale scrierii unui roman de succes, Crichton publicase deja mai multe cărți sub pseudonimul de John Lange („lange”, în olandeză, înseamnă „cel înalt”, Crichton însuși măsurând în înălțime doi metri și șase centimetri): *Odds On* (1966), *Scratch One* (1967), *Easy Go* (1968), *The Venom Business* (1969) și, în același an, *Zero Cool*. În 1968 publică o carte și sub pseudonimul de Jeffrey Hudson (o nouă aluzie, comică de această dată, la înălțimea sa: Sir Jeffrey Hudson fusese, în secolul al XVII-lea, un celebru pitic de la curtea reginei Henrietta Maria). Cartea se numește *A Case of Need*, transformată pentru ecran în 1972 sub titlul *The Carey Treatment* de regizorul Blake Edwards.

Viața lui John Lange nu se încheie însă odată cu apariția pe piață a unui anume Michael Crichton, autorul răsunătorului succes numit *The Andromeda Strain*. Avându-le probabil deja scrise, Crichton publică, în 1970 și-n 1972, trei romane:

Cărți și filme
de succesTechno-
thriller,
un nou fel
de ficțiune

Grave Descent și *Drug of Choice* în primul dintre acești ani și *Binary* în cel de-al doilea. După care, Crichton renunță la orice alter-ego și pornește la luptă pe cont propriu.

Și o face pe mai multe planuri, înregistrând succese „fără osebire”.

Pe de-o parte, continuă să scrie cărți de succes, folosindu-se – se vede cu ochiul liber – de acea „școlarizare” oferită la începuturi de editorul Bob Gottlieb.

Publică la intervale destul de mari romanele: *The Terminal Man* (1972), *The Great Train Robbery* (1975), *Eaters of the Dead* (1976), *Congo* (1980), *Sphere* (1987), celebrul *Jurassic Park* (1990), *Rising Sun* (1992), *Disclosure* (1993), *The Lost World* (continuare a lui *Jurassic Park*,

în 1995), *Airframe* (1996), *Timeline* (1999), *Prey* (2002) și *State of Fear* (2004). Toate înregistrează vânzări record, ajung pe primele locuri ale topurilor de carte americane și străine, sunt traduse în nenumărate limbi (36), iar autorul primește distincții importante, cum ar fi premiul Edgar Allan Poe oferit de *Mystery Writers of America*, și încă de două ori: în 1969 pentru *A Case of Need* și în 1980 pentru *The Great Train Robbery*. Asocierea numelui său cu străvechile mamifere preistorice a fost recunoscută oficial prin atribuirea numelui de *Crichtonsaurus* bohlnei unei specii de dinozaur recent descoperite.

Ca și cum n-ar fi fost destul, Crichton oferă publicului și patru titluri de non-ficțiune, două în deceniul 7 al secolului

trecut și două în deceniul 8. *Five Patients* apare chiar în 1970, urmată în 1977 de *Jasper Johns*, o culegere incluzând multe dintre lucrările artistului neo-dadaist Jasper Johns, prietenul său apropiat. *Electronic Life* e-o introducere în limbajul de programare BASIC, iar *Travels* e-n parte autobiografie și-n parte comentariu pe marginea unor teme științifice.

Lungul interval (socotit în termenii pieței de carte americane, desigur) dintre apariția cărților sale se datorează în parte și atenției pe care Crichton o acordă altor proiecte. Filmul, spre exemplu. A scris scenariul și a regizat nu mai puțin de șapte filme, printre care și o ecranizare a propriului său roman *The Great Train Robbery*. Alte cărți i-au fost ecranizate de regizori celebri precum: Philip Kaufman, Steven Spielberg și Frank Marshall.

Mai puțin cunoscut este și faptul că Michael Crichton a semnat scenariul celebrului film *Twister* din 1996 și că, în 1994, a fost singurul artist prezent pe primul loc în trei topuri diferite: cel al filmelor de cinematograf cu *Disclosure*, cel al serialelor de televiziune cu *Spitalul de urgență* (cărui a dat naștere și i-a servit de producător executiv) și, desigur, cel al cărților (tot) cu *Disclosure*.

Acum, după patruzeci de ani de la publicarea primei sale cărți, se poate spune fără teamă că Michael Crichton, cu ajutorul altor scriitori ai generației sale (Clive Cussler, Dan Brown, John Case, Patrick Robinson, Larry Bond, Leonard Crane ș.a. și, mai cu seamă, Tom Clancy) a creat o adevărată școală literară. Cea a techno-thriller-ului. Având rădăcini solide în romanele de spionaj, cele de război și cele science-fiction, acest nou gen hibrid se bazează în special pe amănuntul tehnic bine documentat. Cărțile aparținând acestui gen, și-n special cărțile lui Crichton, au tendința de-a îngloba o narațiune cu scop larg și pot fi deseori privite drept ficțiuni speculative contemporane (războaiele lumii reprezintă un subiect des întâlnit). Techno-thriller-urile se suprapun uneori cu proza science-fiction despre viitorul apropiat.

Datorită faptului că tehnica a devenit acum un aspect dominant al culturii globale, majoritatea thriller-urilor sunt „techno-thriller-uri”, genul având granițe greu de delimitat. Singura constantă rămâne deocamdată Michael Crichton. O demonstrează cu prisosință și-n cel mai recent roman al său, *State of Fear* (tradus și la noi cu titlul *Frica*).

Text: **Mircea Pricăjan**

Cilibi Moise

Fiecare oraș are măscăricii sau scandalagii săi. Bine cunoscuți de toți locuitorii. Unii dintre ei foarte căutați (cum cum fac paparazzi), alții evitați de toți din motive diverse. Fapt valabil și în epoca regală a Bucureștilor.

vorbele lui. De pildă: „Doi lei părechea de mănuși, doi lei în altă parte dați patru lei ca să vă căzniți două săptămâni să le rupeți! La mine dați doi lei și le luați rupte gata!”

Sau: „Un leu ciorapul, un leu ciorapul! Pe al de-al doilea îi dau gratis!”

„Bărbucică” era altă vedetă a timpului. Acesta era ramolit, slab de mînt de când se știa pe lume, pe care bătrînețea îl clasificase drept un personaj ridicol. Când au fost descoperite apele feruginoase de la Văcărești, glumeții i-au spus că dacă se va spăla cu apa aceasta se va întări ca fierul. Rezultatul a fost că barba lui Bărbucică s-a înroșit, spre marea veselie a bucureștenilor.

Un om despre care se vorbea pe vremea aceea, de unii cu admirație, de alții cu ură, de alții cu temere era **Ionel Isvoranu**. Acesta, fost ofițer de cavalerie, descendent dintr-o familie boierească din Ottenia, unchiul lui Alexandru Marghiloman, era un fel de teroare a Bucureștilor.

Om de lume, de altfel, însă un cheflui de întâia forță, avea banda lui cunoscută și temută. Când intra prin locurile de

petrecere, mai ales prin localurile de noapte și prin grădinile din afara orașului, era îngrijorare. La cea dintâi supărare, Ionel Isvoranu sărea la bătaie cu întreaga lui companie. Nimeni nu putea să i se împotrivească, fiindcă Ionel, pe lângă prestigiul invincibilității sale, adăuga numărul, forța organizată, o mare îndrăzneală și o grozavă agerime în luptă. Isprăviile lui se citau cu duzinele, căci nu trecea o săptămână fără să nu se audă că Isvoranu a mai făcut încă una. Din ceata lui Ionel făceau parte, între alții, un fiu al generalului Christian Tell, cât și tenorul Theodor Popescu, un om de statură herculeană, foarte puternic și foarte chipeș. Fiindcă purta piete lungi, doi jandarmi l-au înșfăcat de păr și numai așa l-au putut domoli în timpul unei altercații.

Una dintre plăcerile lui Isvoranu era să iasă seara pe Podul Mogoșoaiei și... să se lege de femei, cum se spune în popor. Câteodată, el și ceata luau scaune de la cofetăria *Fialkovski*, le duceau până pe trotuarul Podului Mogoșoaiei, chema câțiva vânzători de ziare pe care îi comanda, și le dădea ordin să ridice poalele femeilor care treceau. Și, cum pe vremea aceea cocote erau puține, cele mai multe victime ale acestor agresiuni erau femeile măritate, femei care, de multe ori, erau chiar la brațul soților. Dar cine îndrăznea să se opună lui Ionel Isvoranu?

Astăzi astfel de acte ar provoca diverse reacții atât în presă, cât și în rândul opiniei publice, dar pe vremea aceea erau privite ca inocente petreceri ale unui coconaș.

Îmi permit să închei cele spuse prin citarea lui Constantin Băcaibașa, scriitor din anii 1920: „Oare ce vor zice urmașii noștri de după o sută de ani despre epoca în care trăim?”

scrie **Andreea Tudor**

Stampe și gravuri de epocă au imprumutat drept personaje un brăgău (stînga sus), florăresă (centru sus). Renumite sunt (jos) gravurile din colecția Corbo, care se și subintitulează „Învățăturile lui Cilibi Moise”

Bucureștii aveau pe atunci câteva specimene, câțiva „tipi”, cum se spunea pe vremea aceea. Unul era **Cilibi Moise**, evreu vânzător de mărunțișuri, împovărat de o casă de copii, foarte de spirit și ocolit de noroc. Cine nu-l cunoștea în București?

Cuvintele lui de duh circulau din gură în gură – ba au fost chiar și tipărite într-o broșurică pierdută, bineînțeles, peritru cel de azi.

Ca orice vânzător ambulant, Cilibi Moise era nomad, locul lui de vânzare era când în ușa cafenelei, când lângă un pod la Dâmbovița, când în piață etc.

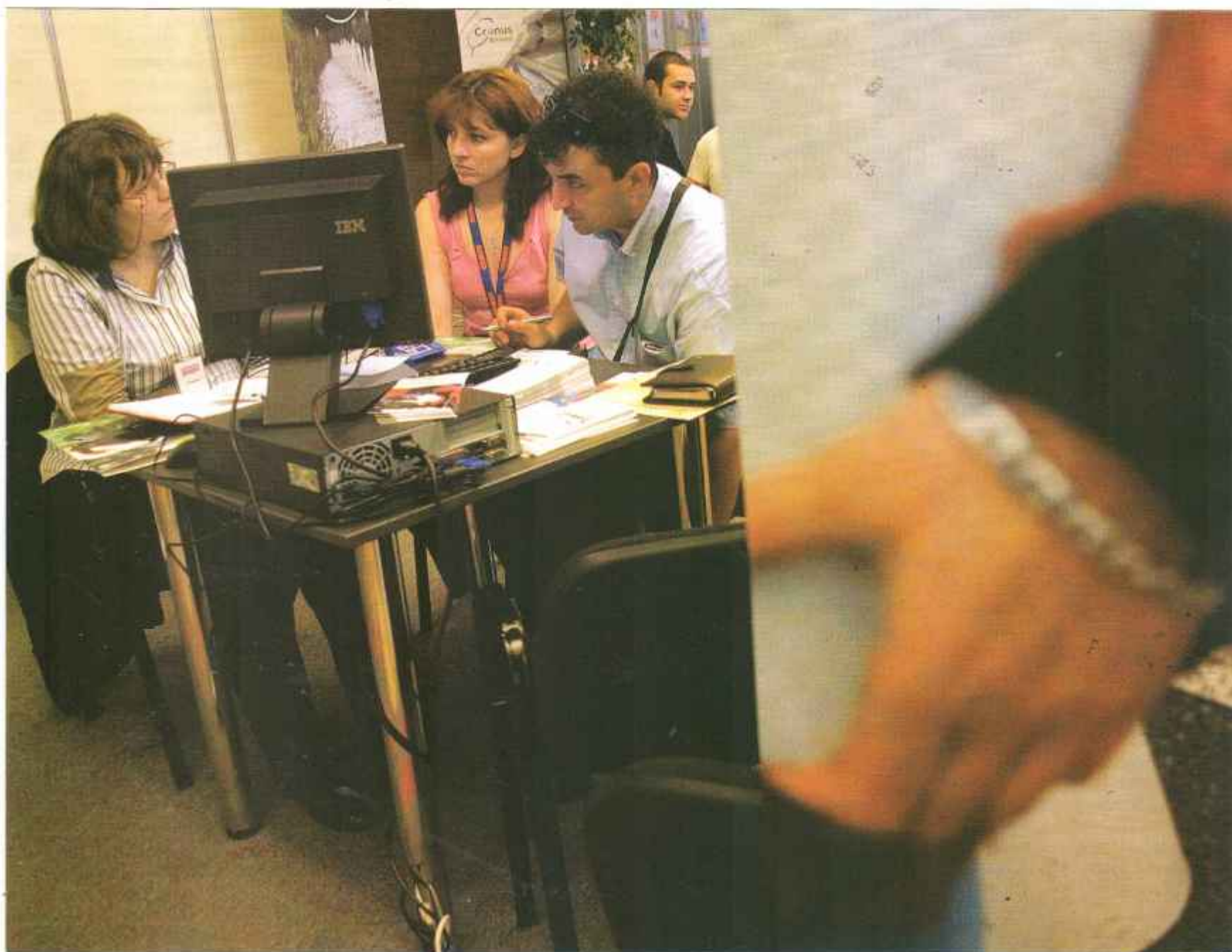
Odată avea masa lângă podul gării de la Doamna Bălașa. Pentru făcut reclamă articolelor ce le vindea, avea

Târgul de bani la

Ediția *FinFair 2006*, sub semnul creditelor pentru locuințe

Târg de case, târg de mobilă, târg de turism, târg de carte... târg de bani?! Da, ați auzit bine. Păi, ca să îți iei casă, mobilă, cărți sau să pleci în lumea largă, îți trebuie bani. Și de unde îi iei?! Firește, de la o instituție care deține și dă cu împrumut bani. Altfel privind problema, băncile aveau și ele nevoie de o întâlnire unde să-și facă mai vizibilă oferta de produse și servicii financiare. Anul acesta, la cea de-a patra ediție, desfășurată la Sala Palatului, *FinFair 2006* a reunit circa 20 de bănci, trei societăți de asigurare, două burse de valori respectiv consultanță în afaceri, două societăți de construcții, două fonduri de investiții și unul de leasing.

români

Oferte
avantajoase
la prima
vedere

Comisioane
năucitoare

Căldură mare în orele după-amiezei, lume puțină. Foale-rul Sălii Palatului s-a gătit pompos cu standuri și afișe dedicate Zeului Ban. Cum, la ediția de anul acesta a FinFair, s-a pus accentul, cu precădere, pe creditele ipotecare și cele imobiliare, fiindcă aceasta e problema românilor – un acoperiș deasupra capului – băncile, firmele imobiliare sau de construcții s-au întrecut în oferta creditelor pentru locuințe și evident ofertele de locuințe propriu-zise. Nici nu intrai bine pe ușă, că fete zvelte și elegant îmbrăcate, chiar sexy, te și întâmpinau înmănându-ți, vrei nu vrei, plicante cu Eurohouse – real estate company. Mai pe românește, o companie imobiliară care promite, evident contra cost, case la Otopeni, Tunari, Balotesti, Pantelimon sau Cernica, la prețuri situate între 15.900 de euro și 35.400 de euro. Prețul depinde de zonă și suprafață. Pe de altă parte, Terra Residence încerca să atragă prin apartamentele cu o suprafață de 94,97 mp, fără a spune și prețul însă.

Dar cum trebuie să deții niscavai gol-gani mai întâi, un drum până la standul BRD – Groupe Société Générale putea să te lumineze în ceea ce privește creditele. Florinela Constantin, consilier BRD persoane fizice, ne-a dat amănunte: „Creditele pentru persoane fizice sunt destul de numeroase la noi. Unul ar fi Creditul Espresso Lejer, pentru nevoi personale, nenominalizate. Clientul nu trebuie să ne specifice ce face cu acești bani. Poate pleca în vacanță, poate să-și cumpere o mobilă etc. Se acordă în lei/euro. În ceea ce privește creditul în lei avem o dobândă de 10,9%, iar la valută de 9,9% pe o perioadă maximă de 120 de luni. Avansul e zero, valoarea minimă este la lei de 600 lei, iar maximum 40.000 de lei, iar la euro valoarea minimă este 200, iar maximum 10.000 de euro. Ca și comisioane avem la lei 0,20% la soldul creditu-

lui și o asigurare de invaliditate de 0,85% calculată tot la sold. Pentru euro avem un comision de gestiune lunară, calculat la soldul lunar de 0,25% plus acea asigurare de 0,85% despre care am vorbit și la lei. Comision de plată anticipată de 3%. În cazul în care clientul dorește să achite fie integral, fie parțial.* Tot la BRD mai există creditul Espresso Non Stop – credit imobiliar. Acest credit are valori mai mari, maxima pe lei este de 360.000 de lei, iar pe valută de 100.000 de euro, aici se garantează cu o ipotecă, fie a persoanei solicitante de credit, fie a unei alte persoane. Poate fi casă sau teren. Dobânda este 8,5% la lei și 7,9% la euro. Comisionul de analiză de dosar este de 2%, minimum 720 de lei, iar pentru gestionare a creditului de 0,15%, iar pentru euro avem minimum 200 de euro comisionul analiză și 0,12% la soldul creditului. „Creditele ipotecare sunt acelea în care se pune ipotecă pe bunul pe care se achiziționează, de pildă îmi fac o casă și pun ipotecă chiar pe ea, seamănă cu creditele ANL, de care ne ocupăm”, ne-a declarat Florinela Constantin.

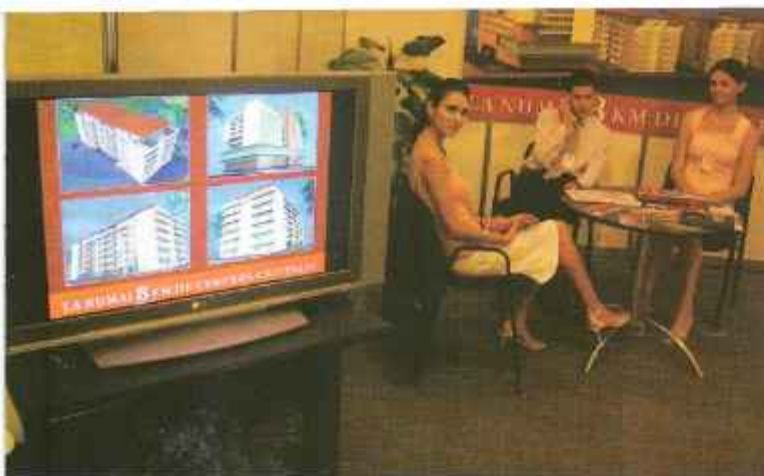
Dacă totuși nu erai mulțumit de oferta BRD, n-aveai decât să te duci la standul din dreapta, unde Alpha Bank își afișa cu mândrie pe un banner: 6,9% dobândă mică, mică. Aici accentul a fost pus pe creditul ipotecar: Alpha Housing de 6,9% pe primii doi ani, credit oferit în lei, dolari sau euro, sau pe Alpha Housing Option, un credit în care după cinci ori șapte ani i se permite clientului să ramburseze întreaga sumă fără comision de rambursare. „Alpha Housing Option este un credit unic în felul său, dacă solicitantul după cinci/șapte ani se decide să își ia o altă casă, o vinde pe cea pe care o are. Achită creditul fără să i se perceapă un comision și poate să-și achiziționeze o altă locuință. Este foarte avantajos pentru tineri”, ne-a spus Rușencu Constantin, analist de credite al Alpha Bank.

Nici Banca Tiriac nu s-a lăsat mai pre-

jos în ceea ce privește creditele ipotecare, creditele pentru locuințe. Aici dobânda este de 6,95% pentru creditele în lei, 5,95% pentru cele în euro și 7,95% pentru cele în dolari, iar perioada de creditare se întindea undeva între unul și 20 de ani. Maximul sumei de împrumutat este 100.000 euro sau echivalentul acestuia în lei/dolari. Atenție! Venitul lunar net minim pe familie este obligatoriu situat la 600 lei (șase milioane lei vechi), vârsta acordării unui asemenea credit fiind între 20 și 60 de ani la femei și 65 la bărbați, minimum un an de muncă fără întrerupere și suma tuturor obligațiilor financiare ale familiei să nu depășească 40% din venitul net lunar al familiei.

Raiffeisen Banca pentru Locuințe oferă o altă perspectivă asupra creditelor pentru locuință. Aici, de pildă, la o sumă de 20.000 de euro, necesară achiziționării unei case ceva mai modeste, condiția este: „Depunerea a 10.000 de euro în bancă, o depunere gen economii, după care clientul face o cerere și primește credit încă 10.000 de euro. La partea de economisire acesta primește o dobândă fixă de 3%/zi și o primă de stat de 15%/an, iar la partea de creditare clientul trebuie să dea o dobândă fixă de 6%/an. Este foarte avantajos, deoarece omul primește la partea de economii 18%/an, iar la cea de creditare dă 6%/an, prin urmare pentru client există un câștig de trei ori mai mare. Există trei variante: varianta rapid, standard și cea moderată. La varianta rapid trebuie date pe lună 140 de euro, în felul acesta economia care îl este necesară clientului o acumulează în cinci ani și șase luni. Dacă merge pe varianta standard atunci va da 100 de euro/lună, iar acumularea lor se face în zece ani și șapte luni, iar la moderat trebuie dați 80 de euro/lună și va acumula suma necesară în 16 ani și șase luni”, explică Iuliana Bută, consultant financiar Raiffeisen Banca pentru Locuințe.

Volksbank s-a prezentat la FinFair la

**Credite
pentru medici**

**FinFair
și pentru
persoanele
juridice**

rândul său cu o serie întreagă de credite: *credit pentru locuință în euro* – cu perioadă maximă de acordare de 28 de ani, suma maximă acordată fiind nelimitată, avans 25% din prețul locuinței și o rată a dobânzii de 5,95% pe an, garanții: ipotecă pe proprietatea achiziționată, o poliță de asigurare locuință cesionată în favoarea băncii pe perioada creditului, taxe comisionare precum 0,1% din valoarea creditului tras, plătit lunar în primele 12 luni, comision lunar de 1,85% pe an la creditele în euro, comision de analiză 35 de euro ș.a.; *credit auto în euro* pentru achiziționarea de autoturisme noi – perioada maximă de acordare fiind de șapte ani, suma acordată nelimitată, fără avans, rata dobânzii de 5,95%/an, garanții: gaj pe autoturismul achiziționat, poliță de asigurare *Full Casco* cesionată în favoarea băncii pe perioada creditului; *Easy Credit în lei* pentru cheltuieli curente – perioada de acordare de cinci ani, suma maximă de 35.000 lei, fără avans, girant sau asigurare de viață, rata dobânzii fiind 10,9%. ING s-a mândrit la actuala ediție a Târgului de bani cu un credit ipotecar a cărui dobândă este de 6,75% pe an, pe o durată de 25 de ani. În

plus, indiferent de ce serviciu alegeai – Extra' ROL, Home Bank (servicii bancare pe Internet), carduri, *Credit'Forte* etc., pe durata târgului te puteai alege cu un ING Mastercard cadou. Pentru un credit de nevoi personale la ING dobândă este de 6,75%, cea mai mare mândrie a acestei bănci, însă, este serviciul Home Bank, prin care clientul ING poate efectua orice plată sau tranzacție de acasă, fiindu-i destul un calculator cu acces la Internet.

Egnatia Leasing a venit cu o ofertă de credite pentru renovarea de locuințe în care acordă 75% din valoarea estimată a lucrărilor de renovare, rambursare în 30 de ani, dobândă de 7,20% pe an la creditele în euro, iar Finansbank, pe lângă creditul ipotecar *Finans Credit Ipotecar* (credit pentru construcții cu o valoare între 5.000 de euro și 250.000 de euro, în care contribuția băncii este de 75% din valoarea investiției, se acordă pe o perioadă de la 10 la 30 de ani și se percep comisioane de analiză – 10 euro, comision de acordare de 2% și comision de 2% în primii cinci ani), există și pachetul de credite pentru clinici și cabinete medicale. În acest ultim caz se poate contracta un credit între 5.000 și 200.000 de mil de euro sau echivalentul acestor sume în lei, pe o perioadă de rambursare a creditului de până la zece ani, finanțarea achiziției echipamentelor medicale 100%, fără ipotecă pentru creditele de până la 25.000 de euro la achiziția de echipamente, fără garanții materiale pentru creditele de 15.000 de euro pentru cheltuielile curente ale cabinetului, 0% comision de rambursare în avansul creditului.

Barica Românească a avut o ofertă cel puțin interesantă, dezvoltată sub deviza *Cauți o casă, acum o poți avea!* Creditul

pentru casă ajunge până la valoarea de 300.000 de euro sau echivalentul în lei și dolari, banca finanțând 75% din valoarea imobilului, nu se percep comisioane de analiză sau administrare, avansul minim este de 25%, rata dobânzii fixă fiind de 8,8% pentru primul an, după care se aplică dobânda variabilă de 7,25%, aceasta în cazul unui credit în euro (8,75% pentru creditele în dolari și 10,95% pentru cele în lei). Dar se aplică comisioane lunare de monitorizare credit aplicat la valoarea aprobată a creditului de 0,1% la euro și 0,12% la lei, comision de rambursare în avans 4% (din valoarea rambursată), comision de angajament de 1,5% pe an, calculat la suma contractată și care încă nu a fost trasă, ipotecă pe imobilul cumpărat/construit/extins. Desigur, oferta de credite imobiliare și ipotecare la *FinFair 2006* a fost mult mai largă, dar românii nu s-au înghesuit la ea. Evident, au existat și persoane interesate, dar românul este prudent și, în ciuda a ceea ce vedem la televizor, nu înseamnă că dacă vine la târg, și achiziționează un credit ipotecar. În plus, deși cele mai multe oferte au părut și par avantajoase, comisioanele practicate de bănci – unele instituții bancare nici nu au dorit să ofere informații despre comisioanele practicate – sunt adesea înrobitoare.

Trebuie spus de asemenea că pe lângă creditele acordate persoanelor fizice, a existat și o ofertă, poate nu atât de bogată, pentru persoanele juridice. Astfel BCR a venit cu pachetul de soluții pentru finanțarea companiilor din diverse domenii: creditul agricol acordat în lei pentru maximum 360 de zile, creditul pentru finanțarea exporturilor, credit pentru achitarea obligațiilor bugetare, acordat în lei pe o perioadă de maximum cinci ani, credite pentru produse cu ciclu lung de fabricație, acordat în lei sau valută ș.a. Piraeus Bank acordă credite în valoare de 500.000 de euro sau echivalentul lor în dolari ori lei, cota de finanțare fiind de 75% din valoarea investiției, perioada creditului fiind de cinci ani cu o perioadă de grație de șase luni. CEC S.A. a venit și el cu o ofertă de credite acordate în baza programului SAPARD pentru agricultori, fie ei în asociații familiale, fie producători individuali. Tot la CEC, o persoană juridică poate obține, de pildă, creditul *Independent* care cuprinde o sumă între 3.000 și 180.000 de lei pe o perioadă între 6 și 12 luni pentru finanțarea capitalului de lucru și între 6 și 60 de luni pentru finanțarea investițiilor. Alături de băncile amintite au participat și Romexterra, Citifinancial, Banca Transilvania ș.a.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Electrolux: Hai la un grătar în aer liber!

Vă place la iarbă verde? Vă place mâncarea la grătar? Nu se poate să nu vă numărați printre cei care adoră o masă copioasă la iarbă verde. Vara oamenii petrec tot mai mult timp gătind, mâncând și distrându-se în aer liber. **Electrolux**, cunoscând preferințele oamenilor, s-a gândit să vină cu o nouă ofertă adaptată verii. Așa au apărut grătarele de la **Electrolux**, care reprezintă același echipament de înaltă calitate pe care consumatorii îl folosesc și atunci când gătesc în propriile bucătării.

„Pe timpul verii, spațiul bucătăriei și al livingului este extins spre exterior, transformând grădina și curtea într-o altă încăpere a casei”, susține Carmen Georgescu, *Communication Manager* al **Electrolux România**. „Știm că, de obicei, consumatorii vor să-și petreacă timpul cu familia și prietenii, nu alergând din bucătărie în curte. Avem o gamă întreagă de produse care le permit să aibă grijă de invitații lor și să-și petreacă timpul împreună.” Bucătăriile de exterior **Electrolux** oferă consumatorilor aceeași înaltă calitate pe care compania a dezvoltat-o de-a lungul atâtor generații de aragaze. Pila pentru exterior

include o serie de grături din oțel inoxidabil pentru toate tipurile de familii, având o suprafață de gătit între 65 și 130 cm. Grătarele beneficiază de o suprafață ușor de curățat, având capacul inoxidabil dintr-o singură bucată și rafturi laterale. Fiecare model prezintă 304 elemente din oțel inoxidabil și pomire electronică. Modelele selecte cuprind elemente deosebite precum arzătoare cu infraroșu care eliberează căldură în șase secunde precum și un arzător lateral. Așadar, poftă bună!

Text: **Alice-Claudia Gherman**
Foto: **arhiva Electrolux**

Știați că...

● **Barbecue** provine din cuvântul spaniol de origine indiană *barbacoa*, care se traduce prin plante verzi suspendate deasupra focului. O altă interpretare populară spune că originea cuvântului vine din expresia haitiană *barbe-à-queue*, care literal se traduce prin *de la mustați până la coadă*, ceea ce înseamnă că totul poate fi prăjit la grătar.

● Unul dintre primele grătare menționate în istorie a fost găsit pe insula grecească Creta în Knossos, acolo unde trăia legendarul rege Minos.

● Indienii **Native Americans** păstrau carnea presărând sare peste ea sau uscând-o la soare. Pentru a îndepărta insectele, ei așezau carnea peste focuri mocnite.

● Deși grătarele sunt o modalitate populară peste tot în lume, în SUA s-a răspândit această practică în anii 1800, când băieții *cow-boys* alegeau cele mai tari bucăți de carne și le țineau la foc ore în șir pentru a le frăgezi.

● Tradiția grătarelor la foc în aer liber este o legendă vie, încă de la descoperirea focului cu 27.000 de ani în urmă.

Electrolux introduce modelul EGL3000X...

- 76,2 cm grătar – 3606 cm² suprafața pentru gătit
- Toate 304 elementele au o structură din oțel inoxidabil
- Trei arzătoare portabile din oțel inoxidabil
- 13.000 BTU per total
- Grătare din oțel inoxidabil de 8 mm
- 12.000 BTU arzătoare cu infraroșu spate
- 10.000 BTU arzătoare laterale
- Pereți dubli pentru corp și capac
- Aprindere electronică continuă
- Control al temperaturii
- Oțel inoxidabil
- Ușă din oțel inoxidabil cu pereți dubli
- 2 rafturi laterale din oțel inoxidabil
- Tavă detașabilă
- Preț recomandat de vânzare: 5.699 lei (TVA inclus)

Castro

Bluză
Preț
219 lei

Pantofi
Preț
149 lei

Rochie
Preț 289 lei

Rochie
Preț
94,90 lei

Tricou
Preț 79 lei

Cămașă
Preț
149 lei

Geantă Preț 119 lei
Eșarfă Preț 64,90 lei

Pantofi sport - Preț 329 lei

Șlapi albi
Preț 179 lei

Tricou
Preț
129,90 lei

TinaR

Tricou
Preț 39 lei

Maieuri Preț
99 lei

Fustă blues jeans
Preț 70 lei

Bluză
Preț 69 lei
Fustă
Preț 89 lei

Magazinele Z

Aveți copii? Trebuie să-l cunoașteți pe Z! Pentru 2006 hainele din **Magazinele Z** sunt foarte **colorate**. În prim-plan sunt tonurile de fucsia, turcoaz, portocaliu. De asemenea, se pune mare accent pe kaki, coral, orange. Îmbrăcămintea pentru copii cu vârste cuprinse între 0 și 14 ani pare un melanj de **țesături** din care nu lipsește jeans-ul, tricoul, jerseyul, poplinul. Pentru **fete** au fost create **stiluri vestimentare** precum spiritul Asiei, dansul Victorian, aventura Savanna. Împrejurile florale revin la modă în colecția **Magazinelor Z**. Stilul urban romantic impune volănașele, pliseurile, șireturile și broderiile. Copilul tău poate fi fericitul deținător al unuia dintre cele trei premii oferite de **Z** pentru copii între 0 și 14 ani. Pe lângă răspunsul la întrebare, specificați: vârsta, sexul și înălțimea copilului.

Întrebare concurs: **Care sunt culorile care se poartă anul acesta la Z?**

Premii oferite: **Trei premii oferite de Z pentru copii între 0 și 14 ani.**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

Concurs
Magazinele Z

Dead Sea Beauty Line

stil de viață

Toate produsele aduse din magazinul *Dead Sea Beauty Line* sunt importate de la Marea Moartă, din Israel. Sunt 100% produse naturale, având la bază minerale, vitamine, săruri și nămol de la Marea Moartă, cunoscută în toată lumea pentru proprietățile sale terapeutice.

Kit pentru manichiură
Preț 70 lei

Cremă de mâini
Preț 60 lei

Unt de corp 200 g
Preț 100 lei

Dead Sea Kit antirid
Preț 470 lei

Peeling corporal
250 ml
Preț 55 lei

Demachiant 180 ml
Preț 70 lei

Gel de duș
Preț 40 lei

Șampon de nămol
Preț 55 lei

Săpunuri cu nămol și minerale
Preț 35 lei

Răspunde corect la întrebarea: Din ce țară sunt importate produsele *Dead Sea Beauty Line*? Poți câștiga 2 săpunuri cu alge (anticelulitic), 2 șampoane cu nămol și 2 creme pentru mâini. Cei care vin cu revista *Flacăra* nr. 5 la magazinul nostru primesc 15% discount la produsele cumpărate.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

Dead Sea Beauty Line

Women's Secret

Pijama Stripes Patch 2
Preț 139,90 lei

Pijama Butte2
Preț 79,90 lei

Cămașă noapte Clip 3
Preț 109,90 lei

Slip tanga - Russian Doll
Preț 54,89 lei

Sutien triunghi - Russian Doll
Preț 99,90 lei

Geantă - model Russian Doll
Preț 119,90 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 5/2006:

Karotte:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Peggy Sage:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Laropharm:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Tul-Korenc:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Europa Travel:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

My Club:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Depozit vinuri:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Dead Line:

Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț
Andreea Coman - Jucăreț

Ara Toys

Ara Toys - membră a RTC Holding, oferă atât copiilor cât și părinților, posibilități inedite de a-și petrece timpul liber, fiind importator unic în România pentru gama de jucării *Tomy* (U.K.) pentru copii cu vârste cuprinse între 0 și 5 ani, pentru gama *Marvel* - supereroi de acțiune (*Spiderman*, *Hulk*, *Lord of the Rings*, *Fantastic 4*) și *K'NEX* (U.S.A.) - sisteme de construcție pe sistem non-block care se adresează copiilor dar și adolescenților între 3 și 14 ani. Produsele *Ara Toys* sunt disponibile în rețeaua magazinelor *Divera*, *hypermarketuri*, *supermarketuri* și *târguri de profil*. Jocul presupune construcția pas cu pas, după o carte cu indicații exacte, a unui parc de distracții cu o *Corabie a piraților* pe un suport rotativ, de peste 80 cm! Un motor puternic balansează corabia din ce în ce mai sus, înainte și înapoi. Setul include patru personaje care călătoresc în corabie și un sistem electronic ce reproduce sunete asemănătoare tipetelor copiilor în acest gen de carusel. Funcționează cu baterii. Conține 462 de piese.

Decupează talonul și, prin tragera la sorți, copilul tău poate câștiga un joc *K'NEX* - PARCUL CORABIEI PIRAȚILOR.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

Concurs
ARA TOYS

Concurs
Peggy Sage

Peggy Sage

Priviri seducătoare: negru, kaki, verde smarald, bleumarin, bleu, albastru, vișiniu, argintiu, cafeniu, gri ardezie, violet. Sunt unsprezece nuanțe folosite de Peggy Sage pentru **creionul mină pentru ochi**. Este o mină ultra-precisă care îți permite să obții un contur perfect, o linie sigură și o trasare ușoară. În plus, pentru gene arcuite și lungi Peggy Sage a creat **genele false** ușor de aplicat. Printre modelele sofisticate, senzuale și atractive se află și genele false decorate cu diamante și perle. Nimic mai simplu pentru a da strălucire privirii tale.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy
Sage
PARIS

Întrebare concurs: Care este adresa salonului Peggy Sage?

Premii oferite: Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franțuzească.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

Concurs
My Club

**dubul unde te relaxezi
și îți modelezi
silueta!**

Simți stresul cotidian, oboseala te doboară, iar ritmul alert te forțează să fii mereu în formă. Cum poți face față acestor solicitări? Simplu. Acum ai propriul club unde te poți relaxa, îți petreci timpul liber într-un mod plăcut și îți poți modela silueta în câteva zeci de minute. La **MyClub** beneficiezi de un aparat unic în România, **VacuShaper**, care îmbină principiile aplicate în fitness cu o tehnologie performantă de slăbire cu ajutorul vacuumului. Vacuumul distruge depozitele de grăsime prin masarea intensă și în profunzime a mușchilor. Cumulat cu alte tratamente precum sauna sau stimularea musculară, acesta grăbește procesul de ardere a grăsimilor, mărind astfel fluctuația sângelui și în celulele de grăsime. La **MyClub** ești în siguranță. Fiecare client are o fișă personală a rezultatelor în care se trec toate datele fizice de la începutul și sfârșitul abonamentului. Adresa **MyClub**: str. Panait Iatropol nr. 29 (lângă Piața Cotroceni), tel: 021.410.37.38; www.mv-club.ro

Întrebare concurs: Care sunt principiile VacuShaper?

Premii: 5 premii constând în câte o sedință la unul dintre programele MyClub.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designer

Ultimul templier

O carte eveniment a apărut la Editura Nemira, Colecția *Suspans*, în traducerea Mariei Aurelia Cotfas. Cartea, publicată în peste 30 de limbi, a fost desemnată de către *New York Times* "Number one Bestseller". Cartea este semnată de Raymond Khoury.

Ordinul templierilor, ordin al călugărilor războinici, a luat naștere în jurul anului 1100 și, în mai puțin de 100 de ani, a devenit una dintre cele mai puternice și mai bogate mișcări europene de acest tip. În 1307 regele Franței a omorât mulți dintre adepții ordinului, iar ultimul conducător al acestora a fost ars pe rug. Comorile templierilor și secretele legate de acestea au devenit subiectul multor legende. În secolul al XXI-lea, dezvăluind secrete de mult îngropate, *Ultimul templier* de Raymond Khoury este un thriller istoric care pășește pe urmele legendei.

Ultimul templier – ultimul mare mister, ultima speranță a umanității și secretul ultimilor cavaleri, o explorare a religiei și a istoriei prin ochii contemporanilor. Acra, Regatul Latin al Ierusalimului, 1291 și Manhattan, secolul al XXI-lea: ce legătură există între cele două momente și ce caută un agent FBI în tenebrele istoriei descoperite în thrillerul lui Raymond Khoury. Ordinul templierilor este o cheie pentru porțile ferecate ale istoriei. Asistăm la o călătorie fără tihnă înapoi, de-a lungul secolelor, la o goană fără oprire după ultimul mare mister al omenirii, după cea mai mare taină a cavalerilor templieri: tezaurul. Mai departe, un fragment din carte, în premieră:

„Din sala mare a muzeului, Tess auzi țipetele de afară și și dădu imediat seama că se întâmplă ceva extrem de grav. Nici nu apucă bine să se întoarcă spre intrare că zări primul cal năvălind pe ușă, printre bucăți de sticlă spartă și așchii ce săreau în toate părțile, aducând în urmă lui tot haosul de afară. În curând, mulțimea așezată și calmă a invitaților eleganti se transformă într-o gloată atavică, în al cărei vârtej amețitor bărbați și femei deopotrivă se îmbrânceau și se împlingeau care mai de care, tipând și noierând să fugă din calea callor în galop.

Trei dintre călăreți dădură iama prin mulțime fără să se uite în stânga și-n dreapta, lovind vitrinele cu sabia până ce le făcură țân-

dări și călcând nestingheriți sub copitele calilor atât cioburile, cât și exponatele sparte sau distruse în totalitate. (...)

Auzind undeva în spate o voce autoritară, Tess se întoarse brusc și observă că forțele de ordine reușiseră până la urmă să răzbească prin mulțimea bezmetică ce se-ngheștase să iasă. Cu amele scoase și strigând unul la celălalt ca să acopere vacamul dinăuntru, poliștii erau pe punctul de a-l încercui pe unul dintre cei trei călăreți, care însă scoase lute de sub mantia albă o armă de mici dimensiuni. Din instinct, Tess se ghemui la podea și și acoperi capul cu mâinile, dar nu înainte de a-l vedea pe cavaler rotindu-și arma dintr-o parte într-alta și slobozind un prim ropot de gloanțe al căror zgomot sec umplu încăperea. În secunda următoare vreo zece oameni căzură la podea, inclusiv poliștii, bucățile de sticlă și vitrinele sparte din jurul lor fiind acum împrăscate cu sânge. (...)

Pitită în spatele unei vitrine, Tess trase cu ochiul să vadă ce se întâmplă, în vreme ce mintea îi lucra febril analizând posibilele căi de scăpare. La dreapta ei, după trei rânduri de exponate, zări o ușă ce dădea într-o altă galerie, așa încât se forță să-și umească picioarele amorte și se îndreptă într-acolo cu pași mărunți și repezi.

Tocmai când era în dreptul celui de-al doilea rând, îl văzu pe al patrulea cavaler venind direct către ea. Se feri din calea lui lăsându-se în jos, dar urmărindu-l cu priviri furie cum se avânta nestingherit printre rândurile de exponate încă intacte, de parcă n-ar fi avut nici o legătură cu dezastrul și isteria provocate de ceilalți trei. La mai puțin de doi metri distanță, călărețul își struni calul și se opri brusc, și Tess aproape că simți respirația sa cadată a animalului scâldându-i templele. Se lăsă atunci la pământ, lipindu-se de vitrina din fața ei, de care își încheștase mâinile de parcă ar fi fost ultima ei salvare, încercând

să-și mai domolească bătăile iuți ale inimii. Nu-și ridică privirea decât atunci când zări silueta cavalerului reflectată în vitrinele din jur, drept și neclintit în sa, cu zalele și cu mantia lui albă. Părea preocupat de o vitrină anume, pe care o privea cu interes. Era cea pe care o studiasse și Tess când se întâlnise cu Clive Edmondson. Amuțită și îngrozită, îl privi pe cavaler cum își scoate sabia din teacă, o ridică deasupra capului, izbește vitrina cu putere, făcând-o țândări și umplând podeaua cu un covor de cioburi fine. Apoi, vârând sabia înapoi în locașul ei, călărețul se aplecă ușor în sa, luă cutia aceea ciudată cu butoane și pârghii și o ținu în mâini pentru câteva momente, contemplând-o parcă.

Deși abia mai respira, în ciuda instinctului de conservare pe care credea că-l posedă, Tess simțea că trebuie să vadă ce se petrece. Neputându-și înfrânge curiozitatea, se aplecă într-o parte a vitrinei și și scoase capul doar atât cât să poată trăge cu coada ochiului. Bărbatul se uită captivat la bizarul mecanism încă vreo câteva secunde, cu venerație parcă, după care murmură câteva cuvinte, abia audibile.

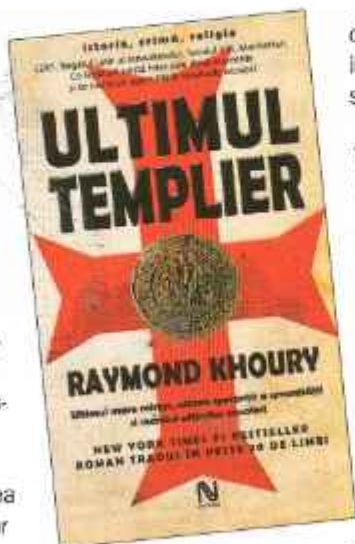
– Veritas vos libera...

Tess îl privi fascinată și parcă era în transă luând parte la acest ritual tainic, dar atât ea, cât și cavalerul fură brusc treziți din reveria lor de un nou ropot de gloanțe. Călărețul își trase calul de căpăstru, întorcându-l spre Tess, și ochii săi, deși umbră de viziera coifului, îi întâlniră pentru o clipă pe ai ei. Ea simți cum i se oprește inima în piept și se ghemui și mai mult, paralizată de spaimă. Calul începu apoi să tropăie către ea, îndreptându-se direct spre ascunzătoarea ei, exact spre ea...

O depăși însă scurt și, chiar în momentul în care trecea prin dreptul ei, îl auzi pe călăreț strigându-le celorlalți:

– Haideți! Plecăm!

„Un thriller istoric spectacular pentru fanii lui Dan Brown: *Ultimul templier* de Raymond Khoury.” – așa îl prezintă *Glamour Magazine*.

Raymond Khoury, originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în Liban și a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. La terminarea studiilor, în anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraș la bordul unui elicopter și s-a stabilit la Londra, unde și-a deschis un birou de arhitectură. Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la *Fulbright Fellowship in Screenwriting*. Apoi a obținut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere*, cu Robert DeNiro în rolul principal.

În prezent lucrează în Los Angeles, la a cincea serie de succes produsă de BBC, *Spooks*, cunoscută ca *MI-5* în SUA, și scrie adaptarea pentru marile ecrane a *Ultimului templier*.

Havana Club, plăcere

La început a fost băutura marinarilor și a oamenilor de pe insulă. După ce a devenit mai rafinat și mai delicat, aristocrația spaniolă a început să îl prefere. **Havana Club** a fost băut de nume celebre din lumea filmului și a literelor. Oricând doriți să vă răsfățați puțin și să vă simțiți bine, puteți servi un cocktail pe bază de rom, poate chiar un **Hemingway Special**. E bine să încercați.

Havana Club este singurul rom autentic cubanez a cărui calitate depinde de varietatea trestiei de zahăr, metoda de distilare, învechirea controlată și arta *blending*-ului. Produs pe baza aceleiași rețete încă din 1878, **Havana Club** folosește numai ingrediente de cea mai bună calitate. Esențială pentru calitatea romului, melasa de

trestie de zahăr cubaneză este recunoscută pentru consistența și calitățile componentelor sale și este numită tradițional de specialiști „miere” de trestie de zahăr.

Specific **Havana Club**, procesul de învechire este în totalitate natural, realizat în butoaie de stejar, folosite anterior la învechirea *bourbon*-ului și sub atenta supraveghere a unui **Master Blender**. Amplasate într-un climat cald, cu o umiditate aparte, pivnițele **Havana Club** reprezintă adevărate catedrale de lemn. În semiîntuneric, vizitatorul este imediat surprins și încântat de parfumul de lemn regăsit

acolo. Acest spectru de arome este prezent în fiecare pahar de **Havana Club** și reprezintă semnul de recunoaștere a unui rom cubanez autentic. După trei săptămâni de la maturare, se realizează selecția finală de *blend*-uri. Prin *blending*-ul cu alcool pur de trestie de zahăr se obține romul alb, la fel de transparent ca apa de izvor. **Havana Club Silver Dry** este acum pregătit să intre în universul cocktail-urilor internaționale. Distinctiv de categoria romurilor albe, **Silver Dry** este singurul rom de acest tip supus unui proces de învechire. Numai puține romuri sunt destinate să devină romuri vechi, faimoasele *anejos*. Fiecare etapă în procesul de învechire este urmată de o sesiune de *blending* în cadrul căreia *El maestro ronero* oferă dimensiunea finală, *el toque*, a produsului. Cu personalități distincte, fiecare categorie de *anejos* este acum pregătită să intre în lume.

Vedete și rom

Este imposibil să evoci **Havana Club** fără să amintești de Gary Cooper, Ernest Hemingway, Ava Gardner, Sophia Loren sau Nat King Cole care, au fost, toți, fascinați de Cuba, de stilul de viață de aici și de oamenii săi. Ernest Hemingway a fost un apreciat cunoscător al băuturilor și mâncărilor cubaneze. Calitățile sale deosebite l-au transformat într-un fervent susținător al romului cubanez. Așa se face că acum are propriul său cocktail pe bază de **Havana Club**, **Hemingway Special**. Asemeni romului, havanele – sursă de subtilitate și prelungite plăceri – sunt fructul unui meșteșug meticolos, făcut cu dragoste și pasiune. Dragoste la prima vedere, **Havana Club** și havanele sunt un cuplu inseparabil, dispus să ofere însoțitorilor săi un voiaj de plăcere la

clasa I.

A fost odată...

În timpul celei de-a doua călătorii în Cuba, Columb introduce pentru prima dată trestia de zahăr în zona Caraibelor. A fost și este în continuare un mare succes! În 1772 arhipelagul Caraibelor era cunoscut ca fiind un leagăn al pirăților și al marinarilor. Oameni care aveau un stil de viață atât de aspru aveau nevoie de o băutură foarte tare. Astfel a luat naștere strămoșul foarte aspru și tare al romului: *tafia*, romul marinarilor. La jumătatea secolului al XIX-lea, în ciuda faptului că era foarte tare, *tafia* a început să fie văzută ca o oportunitate de a crea un nou tip de băutură, romul. Este momentul în care începe o nouă eră în Cuba. Competiția pentru rețeta de rom mai fin și mai delicat a început. O băutură care cucerește lumea cu un caracter puternic, dar cu o inimă nobilă și blândă a fost creată. Romul cubanez din prezent este unul dintre cele mai lejere romuri din lume. Noțiunea de mediocritate nu există când se vorbește de **Havana Club**, nici un efort nu este preocupat când vine vorba de acest produs, subiect de mândrie națională pentru cubanezi. Marca este prezentă în România în patru variante: **Havana Silver Dry**, **Havana Anejo 3 y.o.**, **Havana Anejo Reserva** și **Havana Anejo 7 y.o.**

Romul și eticheta

Deși o băutură de calitate, după cum atestă istoricii, romul rămâne totuși o băutură a marinarilor, nu foarte bine integrată în obiceiurile de la Curtea Spaniei. Consulul acestei țări din acea vreme va

cubaneză

schimba această imagine oferind un premiu celui care creează un rom mai delicat, capabil să satisfacă gusturile rafinate din elita imperiului spaniol. Undeva la mijlocul secolului al XIX-lea se dezvoltă ceea ce cunoaștem azi sub numele de rom, o băutură delicată, ce oferă o explozie de arome și subtilități papilelor gustative. Este acel ceva care încântă societatea aristocrată a imperiului colonial spaniol. Cuba este țara unde

acest incomparabil sortiment, *El ron superior*, a fost creat, desemnând insula ca bijuterie a coroanei imperiului spaniol.

Denumirea actuală este încă subiect de controverse între specialiști. Se poate să provină de la englezescul *rummage*, însemnând cala de vas sau să aibă la origini cuvântul *rummer*, pahar larg de băuturi spirtoase. O altă ipoteză îl plasează ca descendent al termenului *rumblion* care în dialect înseamnă tumultuos, zurbagiu, datorită efectelor pe care romul le avea asupra consumatorilor.

Ce tip de rom preferați?

Culoarea romului nu reprezintă o indicație a aromei, deși, ca o coincidență, romurile cele mai puțin aromate sunt cele albe. Stilurile de rom variază de la o regiune la alta și depind de calitatea ingredientelor, tipul de drojdie folosită, calitatea apei, varietatea trestiei de zahăr, sol, climat și expertiza distilatorilor și a blenderilor. Adevăratul rom, însă, trebuie să fie produs în Cuba, din trestie de zahăr cubaneză, mângăiată de căldură și de umiditatea din golf și învechit natural în butoale de stejar.

Text: **Raluca Șeinoiu**

Serviți un cocktail

Mojito

Băutură națională prin excelență, *Mojito* este moștenirea lăsată cubanezilor de Sir Francis Drake:

- o linguriță de zahăr
- suc de lămâie
- frunze de mentă

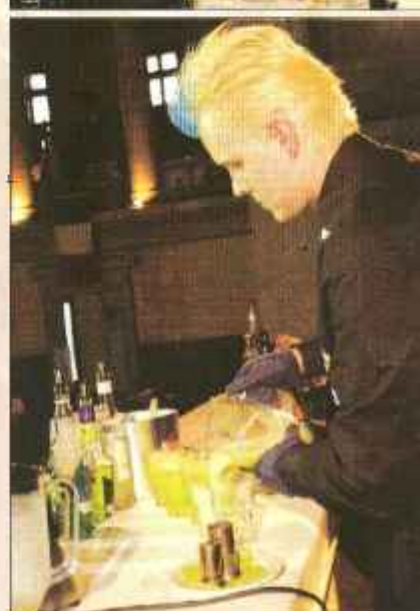
Se pune zahărul într-un pahar cu sucul obținut dintr-o lămâie. Se zdrobesc câteva frunze de mentă în acest amestec. Se adaugă *Havana Club Silver Dry*, câteva cuburi de gheață, se umple cu apă minerală și se ornamează cu câteva crenguțe de mentă.

Hemingway Special

Cel mai aromat omagiu adus celebrului scriitor necesită: gheață pisată, rom, suc de grapefruit și sucul obținut dintr-o lămâie. Se amestecă ingredientele de mai sus în mixer și se servește rece.

Cuba Libre Special

Într-un pahar înalt se toarnă: cuburi de gheață, 5 cl de *anejo Especial*. Se umple cu *Coña* și se stoarce o felie de lămâie care se lasă ulterior în pahar.

La Provence,

atmosferă mediteraneeeană
în mijlocul Capitalei

Unde mergeți să mâncați în seara asta? Unde vă scoateți prietena duminică? Doriți să serviți un meniu ușor, fără tradiționala friptură de porc și alte produse grele, acum pe timp de vară? Nu știți unde?

La Provence ar putea fi o soluție. Coasta de Azur s-a mutat mai aproape decât credeți. Restaurantul **La Provence** aduce în inima Bucureștiului ceva din specificul și savoare a litoralului francez. Încă din 2001, când s-a deschis acest local, VIP-urile și-au făcut apariția rămânând încântate de atmosfera, bucătăria și serviciile de la **La Provence**. Adrian Doncu, patronul acestui restaurant cu specific mediteraneeean, vorbește cu mândrie despre afacerea sa.

Pe Adrian Doncu l-am cunoscut cu prilejul unei conferințe de presă desfășurată chiar în restaurantul **La Provence**. Ne-am întâlnit mai târziu pentru a-l afla povestea. De profesie specialist în restaurație, Doncu face meseria aceasta de peste 25 de ani. La cererea unor persoane cu bani din Orient (dar și din Apus!) a deschis restaurante în Kuweit între '91 și '94, după care a plecat la Londra și a mai deschis un restaurant între '95 și '96, apoi a trecut Oceanul în SUA, la Los Angeles, unde a lansat o rețea de restaurante între 1996 și 2000. La un moment dat, însă, s-a decis că poate să-și încropească propria afacere și, deci, să aibă propriul restaurant, chiar la el acasă, în România. „Acesta este cel de-al 14-lea restaurant pe care l-am deschis. Trebuia să încercăm să facem ceva și aici, ce s-ar întâmpla în România dacă toți cetățenii ei ar pleca?”, se întreabă retoric Adrian Doncu. Zis și făcut, în 2001, împreună cu un asociat, de care mai târziu s-a despărțit, au deschis în bdul Barbu Văcărescu **La Provence**. Nu au apelat la un designer anume, fiindcă „Punctul meu de vedere și cel al unui designer cu siguranță nu ar fi coincis. După cum se poate observa, am încercat să utilizez în decorarea localului materiale din zona Provence – cărămidă, fier forjat, multe plante.” Într-adevăr, când pășești pragul **La Provence**, ai sentimentul că ai intrat pe o stradă din adevăratul tînut Provence, într-o seară de vară. De altfel, pe lângă

cele 120 de locuri din salon, mai sunt încă 140 la terasă, acolo unde aproape lângă fiecare foisor există câte un palmier sau o altă plantă exotice, aceasta creând senzația că te afli pe malurile Mediteranei. Dar nu nu doar atmosfera contează! „Bucătăria este una lejeră, cu specific mediteraneeean strict, prin urmare nu amestecăm acest gen de bucătărie cu un alt tip, de exemplu cea franceză, în general. În plus, a nu se confunda bucătăria la Provence cu cea provensală. Este o bucătărie care merge foarte mult pe mirodenii, fructe de mare și pește. Nu este foarte sofisticată precum aceea franceză, în schimb este o bucătărie foarte gustoasă

Curat, îngrijit, vara răcoros, iarna călduros. Deschis zilnic de la 12.00 la 24.00. Așezat într-un decor plin de verdeată, nu departe de Lacul Tei. Începând de la oamenii obșcuți până la cea mai pretentioasă clasă a societății românești – politicieni, oameni de afaceri, artiști, zăriști, toți au trecut pe aici. Fiindcă e plăcut și reconfortant. E a la Provence.

și sănătoasă. Avem peste 100 de sortimente de vinuri franceze, din care principal este cel rosé. Meniul poate începe cu un *Pernet Ricard* ca aperitiv. Puteți servi *Calamars marines*, „pește proaspăt – *Epadon des memés* (un fel de pește-sabie), apoi puteți mânca tarte *Tatin* ori *crème Brûlée*”, explică Adrian Doncu. În afară de decorul superb, meniul exotic și vinurile franceze, restaurantul lui Doncu impresionează și prin calitatea serviciilor. „Majoritatea personalului de la noi a fost instruit în străinătate, astfel încât pot spune că la noi nu veți întâlni ospătarul clasic, nervos, ci un angajat extrem de comunicativ și afabil. Bucătarul nostru este român, dar a lucrat șase ani în Franța”, susține proprietarul. Pe lângă **La Provence**, Doncu a mai inaugurat în Capitală și o cafenea, *Café Louis*, o cafenea în stil Ludovic al XIV-lea, iar în curând vrea să deschidă în Poiana Brașov un alt restaurant **La Provence**. „Nu este vorba despre un lanț de restaurante. Ci, pur și simplu, vrem să avem un local cu specific mediteraneeean și la munte. Vom mai deschide și în nordul Bucureștiului un *Ressort*, unde vom avea un hotel, un club de noapte și trei restaurante, dar nu vor purta numele tot de **La Provence**.”

de Alice-Claudia Gherman
foto: Robert Hanciarec

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@citycenter.ro

Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@citycenter.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Caracteristica lunii iunie

Nevoia de divertisment va fi mai mare în această perioadă decât în mod obișnuit. Cheltuielile vor fi peste nivelul așteptărilor mai ales pentru cei ce vor să plece la drum.

Berbec (21.03. - 20.04.)

Drumurile scurte vă vor favoriza, indiferent că este vorba de divertisment sau de rezolvarea unor chestiuni profesionale. Ați putea face o cheltuială de mai mari dimensiuni pe la jumătatea lunii. Atenție, căci n-ar fi exclus să vi se fure portofelul. Sănătatea va putea crea neplăceri.

Taur (21.04. - 20.05.)

Capacitatea dv. de a vă mobiliza este mare, așa că ați putea să demarați activități dintre cele mai diverse. Din punct de vedere intelectual situația încă nu vă favorizează, așa că nu este cazul să luați decizii. În a doua jumătate a lunii evitați cu orice chip să vă implicați în activități riscante.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Din punct de vedere mental nu veți fi prea eficient în această lună; mintea vă va fi cam înprăștiată, așa că puteți greși cu ușurință. La serviciu ați putea să vă implicați în activități noi, dar vă va fi foarte greu să vă descurcați. Unul dintre șefi vă va pune bețe-n roate.

Rac (22.06. - 22.07.)

Din punct de vedere fizic funcționați excelent, ceea ce vă permite să vă implicați în activități dintre cele mai diverse. Ceea ce veți demara în această perioadă se va finaliza greu sau cu mare întârziere. Trebuie să aveți răbdare, altfel nu veți reuși mai nimic. Pe cât posibil, evitați călătoriile.

Leu (23.07. - 23.08.)

Comunicarea cu ființa iubită va evolua chiar așa cum vă doriți. Nu ar fi exclus să faceți o impresie excelentă unei persoane de sex opus. Pe la mijlocul lunii ați putea avea o problemă legată de o călătorie. În plan financiar șansa este de partea dv.; ați putea face o investiție sau ați putea obține un plus la salariu.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Veți dispune de o mare cantitate de energie, pe care, dacă veți ști cum să v-o utilizați, ați putea obține avantaje mari. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în colaborări; cel mai bine ar fi să faceți lucrurile de unul singur, mai ales în domeniul serviciului, unde colegii nu se vor arăta prea cooperanți.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Este o bună perioadă pentru a lua legătura cu prietenii de pe alte meleaguri. De altfel, relația cu străinătatea vă favorizează în această lună. Acordați ceva mai multă atenție chestiunilor financiare, căci ați putea avea probleme serioase. Nu este o perioadă bună pentru a da sau a lua bani cu împrumut.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

În această perioadă veți fi energic și gata în orice moment să demarați ceva nou. Aveți tendința, însă, de a vă risipi în chestiuni minore care nu vă vor aduce nici un avantaj. Pentru timpul liber veți primi oferte care vă vor face mare plăcere și care vă vor da ocazia să vă relaxați.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Nemulțumirile pe care le aveți la serviciu se vor accentua spre sfârșitul lunii. Încercați să vă manifestați cu mai multă răbdare pentru a evita eventualele evenimente neplăcute. Aveți toate șansele de a obține un succes într-o activitate care necesită inspirație și creativitate.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Veți avea unele neînțelegeri cu cei din familie și va fi nevoie de toate abilitățile dv. pentru a evita un conflict. Nu ar fi bine să încercați să vă impuneți punctele de vedere, căci până la urmă toate vor ieși așa cum vă doriți. În plan intelectual sunt create toate condițiile pentru o reușită.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Se vor înregistra tot felul de probleme în ceea ce privește comunicarea dv. cu cei din jur. Dacă aveți de gând să plecați la drum, atenție, căci mijlocul de transport va putea crea neplăceri mari. Pe acasă veți avea parte de discuții în contradictoriu; încercați să fiți diplomat, altfel nu veți reuși decât să vă enervați.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Chestiunile financiare vă vor crea neplăceri serioase. Mai ales în a doua jumătate a lunii ar fi de dorit să nu faceți investiții sau cheltuieli de mai mari dimensiuni. Acordați ceva mai multă atenție și sănătății, care nu va fi punctul dv. forte în această perioadă. Nu semnați acte în a doua jumătate a lunii.

2%
dintre **români**
gustă
muzica

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofrance**internationale** **rfi** | **ne cunoaștem?**
românia

București 93.5fm Iași 97.9fm Craiova 94fm Cluj 91.7fm Chișinău 107.3fm

ECOLOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murati, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roși în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a firmei Unicom Ltd. Bulgaria care supraveghează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Internacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

Domnule Prim-Ministru,

Din politică vă câștigați dv. clientela.
 Trebuie! Aveți responsabilitatea, obligația să opriți imediat drama românilor, care, din naivitate, au fost manipulați în cel mai bestial mod.
 Adevărul documentat, adevărul măcelului, al războiului psihologic, jafului organizat, început în decembrie 1989.
 TOȚI CETĂȚENII ROMÂNI, de oriunde, să-și declare și JUSTIFICE PROVENIENȚA AVERILOR.
 OPRITI MINCIUNA, MANIPULAREA, RĂZBOIUL PSIHOLGIC!
 Recuperarea averilor furate și privatizarea lor LEGALĂ către cetățenii români, ADEVĂRAȚII PROPRIETARI.
 Rezerva valutară din 1989.
 Imensele fonduri ale organizațiilor sociale (sindicate, PCR, UTC, pionieri, ADAS s.a.)
 Fondurile din băncile românești au luat aceeași destinație, îmbogățirea clienților politici și mafioților.
 Banii rezultați din vânzarea spațiilor comerciale de orice fel.
 Fondurile rezultate din vânzarea sistemelor de telecomunicații, rafinării, benzinării, fabrici, uzine etc.
 MILIOANE DE ROMÂNI ÎSI REVENDICĂ DREPTURILE DE PROPRIETATE ASUPRA FONDURILOR EXEMPLIFICATE MAI SUS!
 EXPLICAȚI Tinerilor JAFUL DE MARI PROPORȚII, PRIN CARE EI SAU TREZIT PROLETARI ÎN PROPRIA ȚARĂ.
 Eu semnez, aprobarea românilor o veți lua pe toate căile legale – chiar prin referendum.
 EUROPENII AȘTEAPTĂ ROMÂNI BOGAȚI, ÎNTERPRINZĂTORI ADEVĂRAȚI.
 Cu stimă,
 Manea Vionica
 București, sector 2

ADHD există. Există soluții

ADHD este prescurtarea acceptată internațional pentru afecțiunea Deficit de Atenție/Tulburare Hiperkinetică. ADHD se manifestă printr-un comportament hiperactiv și impulsiv al copilului, care este permanent în mișcare, agitat și neatenț, creând nenumărate probleme părinților și profesorilor. S-a demonstrat științific că ADHD are la bază o disfuncție neurobiologică a activității creierului care se poate amplifica prin comportamentul defectuos al părinților. „Un diagnostic precoce face posibilă și eficientă intervenția terapeutică, pentru a evita apariția complicațiilor pe termen lung ale afecțiunii, iar un tratament corect poate îmbunătăți semnificativ viața socială, școlară și familială a copiilor cu ADHD”, declară prof. dr. Mircea Tiberiu, președinte SNPCAR, inițiatorul campaniei ADHD Există. Există Soluții. Campaniia își propune să lanseze un semnal de alarmă și să ajute părinții și pedagogii în identificarea precoce a ADHD, pentru a evita evoluția nefavorabilă a tulburării.

IdeM Esthetics 2006

Singurul eveniment specializat în domeniul stomatologiei estetice – International Dental Meeting Esthetics 2006 s-a desfășurat la Sala Palatului din București. IdeM Esthetics 2006 a reunit Expoziția Internațională pentru Servicii, Produse și Echipamente Stomatologice, organizată de TNT Productions România și pe cea de-a treia ediție a Congresului Internațional de Estetică Dentară, organizat de Societatea de Stomatologie Estetică din România (SSER). 41 de firme și-au expus produsele, pe o suprafață de aproximativ 600 mp. Specialiști în domeniu din întreaga țară s-au arătat interesați de produsele expuse la târg.

Holcim a lansat Tenco®

Specialiștii în construcții, meseriașii zidari, dar și persoanele care își construiesc sau își renovează casa au acum la dispoziție Tenco®, un nou liant aditivat pentru zidărie și tencuială, produs de Holcim România. Aplicabil pe diferite tipuri de suport (cărămizi, BCA, beton etc.), Tenco® este un produs care ușurează munca meseriașilor întrucât nu necesită adăugarea de var pentru realizarea mortarelor de zidărie și tencuială. La lansarea acestui produs, Markus Wirth, directorul general al Holcim România, a lansat o provocare zărilor aflați la conferința de presă invitându-i la un concurs în care aceștia au trebuit să construiască din cărămidă și Tenco® numele acestui produs. Astfel jurnaliștii s-au putut convinge de trăinicia și calitatea noului liant, iar cei care au terminat primii de zălit litera T au fost premiați cu grătare pentru barbeque.

Ad'Or a desemnat câștigătorii

Anul acesta, competiția festivalului Ad'Or a adus agenției Leo Burnett din nou locul 1, iar pentru cei de la GMP Advertising locul al II-lea în clasamentul celor 21 de agenții participante. Astfel, GMP Advertising s-a clasat la doar șase puncte diferență față de câștigătorii locului 1, Leo Burnett. În rândul lucrărilor câștigătoare ale festivalului au intrat Romguard – The Thief pentru cel mai bun print în categoria vânzări și distribuție; Effie IAA – Exces pentru cel mai bun print în categoria divertisment; Poșta Română – Campanie Servicii Financiare Interne, cel mai bun print în categoria produse și servicii financiare, iar Paxeladine – Wedding a câștigat premiul pentru cel mai bun print în categoria produselor cosmetice și farmaceutice.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, Linea Sana și Linea Vita. Ginkgo Biloba este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. Ginseng reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. Spirulina este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. Bilaforte este un produs folosit în afecțiunile bilei. Vitamina C se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar 3Digest este echivalentul trifermentului conținând pancreatină.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 04.07.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Laropharm

PERLA MAJESTIC GRUP

Hotel Majestic Jupiter

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternică, prin extinderea unei baze turistice care vizează tot litoralul românesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alăturându-li-se alte unități turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

În prezent capacitatea de cazare pe care o deține Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea făcând din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din România.

Hotel Majestic Olimp

Hotel Majestic Mamaia

Hotel Perla Mamaia

Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

marketing@pmg.ro; www.pmg.ro

Final încins de campionat

În așteptarea palpitantelor meciuri de la turneul final al C.M. de fotbal, luna lui Florar ne-a oferit alte evenimente sportive de larg interes

- Astfel, la C.E. de gimnastică (Volos, Grecia), echipa masculină a României a obținut argintul, iar Marian Drăgulescu a fost medaliat cu aur la sărituri și argint la sol, Flavius Koczi – aur la cal cu mănere și Alin Jivan – argint la sărituri
- Echipa feminină de handbal *Rulmentul Brașov* a obținut „tripla” campionat – *Cupa României*, *Challenge Cup*
- Event și pentru echipa masculină *HCM Constanța*
- În finala C.M. de hochei, Suedia – Cehia 4-0, nordicii realizând premiera de a câștiga în același an titlul olimpic și cel mondial
- Bântuit de gândul retragerii din activitate, Andrei Pavel (în dublu cu germanul Alexander Waske) a triumfat în turneul ATP de la München, ceea ce i-a mai remontat moralul
- După *come-back*-ul din luna ianuarie, și Martina Hingis a obținut primul succes adjudecându-și trofeul în turneul WTA de la Roma
- Ibericii i-au învins pe insulari în ambele competiții: *FC Sevilla – Middlesbrough* 4-0 (*Cupa UEFA*) și *FC Barcelona – Arsenal Londra* 2-1 (*Liga Campionilor*)
- În *Cupa României*, *Rapid – FC Național* 1-0, giuleștenii ajungând la cea de-a 12-a din colecție.

Titlul național și promovarea în A decise la „masa verde”?

Golgeter în Cupa UEFA, Daniel Niculae (la mingo) a înscris și pentru „națională”, care a obținut prima victorie din istorie într-o confruntare cu Irlanda de Nord

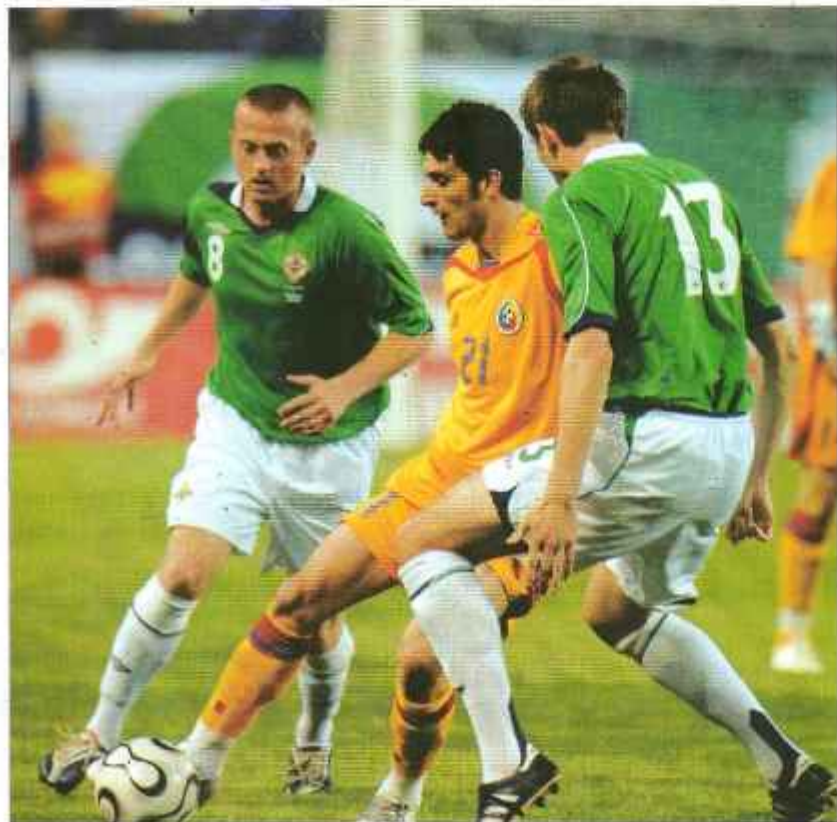
Puține zile au mai rămas până la deschiderea de pe 9 iunie a Campionatului Mondial, celor 32 de reprezentative făcând ultimele rețușuri în loturile de 23 de jucători, susținând meciuri de verificare sau, pur și simplu, aclimatizându-se (cazul celor de pe alte continente). Dar noi, românii, ce facem? Ne consolăm cu ideea că, după șapte vaci slabe, vor urma alte șapte vaci grase? Să ne explicăm: ultima calificare a echipei naționale a fost obținută în 1997, tot de către selecționerul Victor Pițurcă, după care au urmat (n-ar mai fi fost!) ratările prezentei la C.E. 2004, la C.M. 2002 și actual. Și-atunci, trecând șapte ani și căutând vacile grase, onor federația de specialitate ce face ea? Preliminând că bugetul pe anul în curs va ieși în deficit, a găsit o soluție salvatoare:

participarea la un turneu de „amicale” în Statele Unite (nu ne putem reprimă gândul că nostalgia bunelor rezultate de la *World Cup '94* a avut un rol determinant în a accepta ceva cu o utilitate îndoielnică în ceea ce privește campania din preliminăriile C.E. care stau să înceapă abia în toamnă – pe 2 septembrie, cu Bulgaria, partenera noastră de admitere în UE) care, pentru moment, are mai mult aspect de „șuşanea”, iar încasările sunt estimate undeva între 350.000 și 500.000 de dolari. Dar, *onorabili, stimabili, să avem puțintică răbdare* și, mai ales, să vedem dacă ni se vor comunica beneficiile reale ale acestei oboșitoare deplasări. De altfel, nota de pesimism din rândurile de mai sus provine și din deprimantul aspect pe care îl oferea *Memorial Coliseum* din Los Angeles

cu avionul (or fi luat sau nu somnifere?), la doar o zi distanță (cu un decalaj de 10 ore la „fus”), am întâlnit o altă ne calificată, Uruguay (prezentă mai demult pe meleagurile respective și care întrecuse cu 1-0 Irlanda de Nord), „celeștii” administrându-ne un 2-0 net. A urmat o altă trambalare (patru ore de zbor spre Chicago) și, după două zile de pauză, într-un interval de 18 ore și ceva, 2-0 cu Irlanda de Nord și 0-0 în fața Columbiel.

Un bilanț aproape satisfăcător (ținând cont și de absențele accidentaților Cristi Chivu, Răzvan Raț, Dorinel Munteanu și Ionuț Mazilu) și un bun prilej pentru Nașu' de a-și revedea (după doi ani) fiica auto-exilată în Lumea Nouă, iar pentru Mitică Dragomir (un alt familist convins) de-a mai da o raită prin Las Vegas. În plus, după intransigența cu care l-a tratat pe Mirel Rădoi, „Pit” s-a dovedit la fel de ferm și față de Adrian Mutu, exclus din lotul reprezentativ. Fără a fi în loc de concluzie, un lucru este cert: nu mai avem un fond de jucători capabili să rezolve ei singuri un meci precum Hagi, Gică Popescu, Adi Ilie ș.a., iar pe de altă parte, așa-ziii „stranieri” (mai mult prin spațiul ex-sovietic) sunt departe de valoarea celor din „generația de aur” și, ca atare, depășiți în multe cazuri de către „autohtoni”, comparativ vorbind. Cu un „11” alcătuit exclusiv dintre aceștia ca titulari, doar astfel am obținut singura victorie din turneu. Q.e.d.

Ei, dar ne-am luat cam mult cu vorba și e momentul să ne întoarcem la bietul nostru campionat al primei divizii rămas în coadă de pește (citește: ultimele două etape). Multă lume ar fi tentată să spună că a fost mai palpitant, mai interesant, mai... curat. Da, dacă admitem că lucrurile s-au petrecut aproape „la vedere” (s-a brevetat chiar „oferta publică de recom-pensă”) prin stimularea adversarelor adversarelor, transformând competiția într-un talcioc. Acușele au zburat dintr-o parte în alta, DNA și PNA au arătat pisica

dar n-au luat nici o măsură concretă, meciurie (în special cele din cupele europene) au devenit prilej de băi de mulțime pentru politicieni la toate nivelurile. Dacă anul trecut, antrenorul Walter Zenga era înlăturat de la Steaua (virtuală campioană) înaintea ultimelor trei etape, în prezent Gică Hagi a trăit drama de a-și da demisia de la Poli Timișoara (locul 8) întrucât ca antrenor nu s-a putut ridica (încă) la înălțimea fostului mare jucător. O altă situație paradoxală: repudiat de FC Brașov, demis de Poli Timișoara și de FC Argeș, antrenorul Gigi Muțescu a preluat (de la Dan Petrescu) „gașca nebună” a Sportului

Studentesc, cochetând cu primul loc. S-au făcut destule speculații asupra rezultatului înregistrat în antepenultima rundă, atunci când Steaua s-a impus în Regie (suntem bolnavi de scenarită, nu-i așa?), dar, cu scuzele de rigoare, vă invităm să fim cu picioarele pe pământ și să ne gândim ce s-ar fi întâmplat (sau s-ar întâmpla) dacă Sportul devenea (devine) campioană: nema stadion (tribune) și teren de Liga Campionilor, ioc fonduri de deplasare, suporteri proprii nici atât...

O situație neprevăzută la nivelul Diviziei B: considerată matematic promovată, Universitatea Craiova a avut totuși ceva emoții deoarece exista un litigiu care trena de... două luni la comisile abilitate (întreruperea nocturnă în cursul unui meci), situație în care, dacă ar fi fost depunctată, putea pierde nu numai promovarea directă ci și locul 2, de baraj! Dar totul s-a terminat cu bine pentru olteni. De asemenea, Steaua și Dinamo au fost obligate (din cauza manifestărilor rasiste ale suporterilor) să joace fără spectatori meciurile cu Jiul, respectiv FC Național. În ceea ce privește pe roș-albaștri, Comisia de Disciplină a FRF nu a aplicat strict regulamentul (Steaua este recidivistă), evitând depunctarea și influențarea astfel a luptei pentru titlu. Și-acum vine bomba: Rapid care, oricum, și-a realizat unul dintre obiective și, implicit, participarea

în Cupa UEFA, a făcut recurs, cerând și depunctarea! O lipsă de fairplay, dar interesele financiare sunt mari pentru că veniturile de la Liga Campionilor sunt incomparabil mai consistente... Probabil că soluția cea mai bună ar fi fost organizarea unui play-off (cum se procedează, de exemplu, în Olanda, mai ales în cazul unor diferențe mici de puncte între echipele candidate la titlu) sau a unui baraj, între Steaua și Rapid, să zicem (cum s-a întâmplat în Ucraina, măsură introdusă chiar în timpul desfășurării campionatului, Șahtior Donețk având câștig de cauză în fața lui Dinamo Kiev și nimeni n-a făcut nici o revoluție).

Un fenomen absolut incredibil s-a petrecut la Dinamo, „campioana de toamnă” având prea multe moașe (citește: acționari), iar copilul (echipa) a rămas cu buricul tăiat, dar nelegat (un proverb adaptat – n.n.). Instabilitatea antrenorilor, folosirea (ca și în alți ani) a celor mai mulți jucători (peste 30!), disensiunile de la nivelul conducerii au făcut ca „alb-roșii” să tremure pentru obținerea unui loc de Cupa UEFA. Și aceasta, mai ales în cazul în care Rapid ar fi (leșit) campioană, iar FC Național (ar) merge în Cupa UEFA, ca finalistă a Cupei României... Așadar, paradoxal, Dinamo a ținut cu Steaua!

text **Pompiliu L. DUMITRESCU**

foto **AP Rompres**

Românii din diaspora n-au uitat de unde au plecat

Concurs Europa Travel

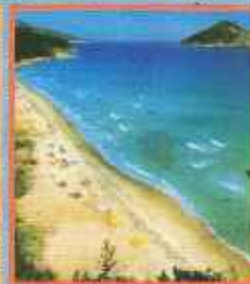
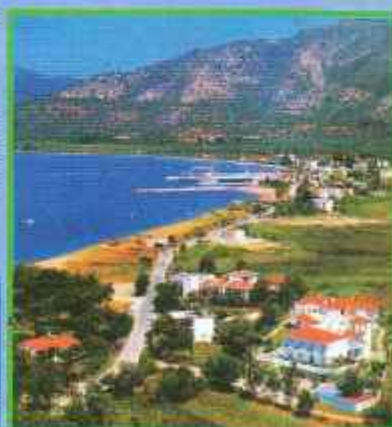
Cu Europa Travel pleci în Thassos! Cea mai nordică insulă a Mării Egee – 22 km de la est la vest și 26 km de la nord la sud – Thassos este înconjurată de 93 de km de litoral. *Insula de smarald* este un loc cu o istorie fascinantă și de o frumusețe rară. Ca obiective turistice amintim Muzeul Arheologic din Limenas, Muzeul Popular din Kallirachi, Muzeul Vaghis din Skala Potamias, siturile arheologice din Limenas și Alyki, castelul din Potos, mănăstirea Sf. Pantelimon din Skala Sotira și Arhanghelul Mihail din Alyki. Plajele insulei: Prinos, Skala Kallirachis, Skala Marion, Tripiti, Psili Amos, Potos, Pefkari, Makryammos, Crys Ammoudia, Paradisos Beach au un farmec aparte. Posibilitățile de divertisment pornesc de la tavernele și restaurantele cu meniuri specifice, continuă în cluburile de noapte și barurile mici de pe faleză, cu muzică și dansuri tradiționale.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Cum este supranumită Insula Thassos?

**Câștigătorul
(prin tragere la sorți)
va fi anunțat
în timp util.**

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 04.07.2006

CONCURS
EUROPA TRAVEL

Policlinica de stat

PREȘEDINTELE-A PRIMIT LA SPITAL
O DELEGAȚIE A PNL
FORMATĂ DIN THEODOR STOLOJAN

în tranșă

47

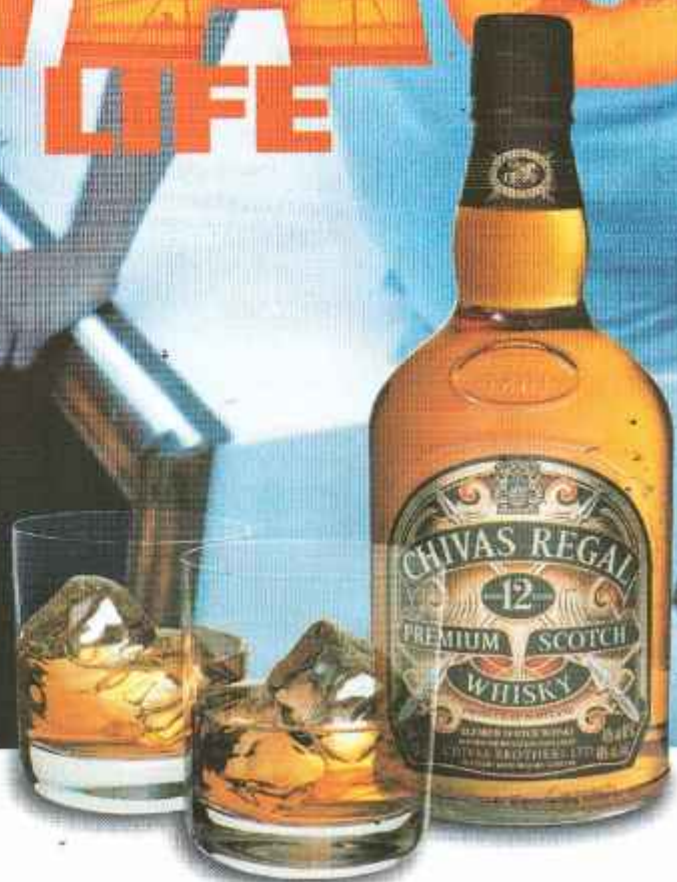
STAI SĂ VEZI CĂ-ACU'
PLÂNGE-ȚĂLĂLT
ȘI ZICE: „DRAGĂ BĂSE...”

N-AM TIMP!

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE